

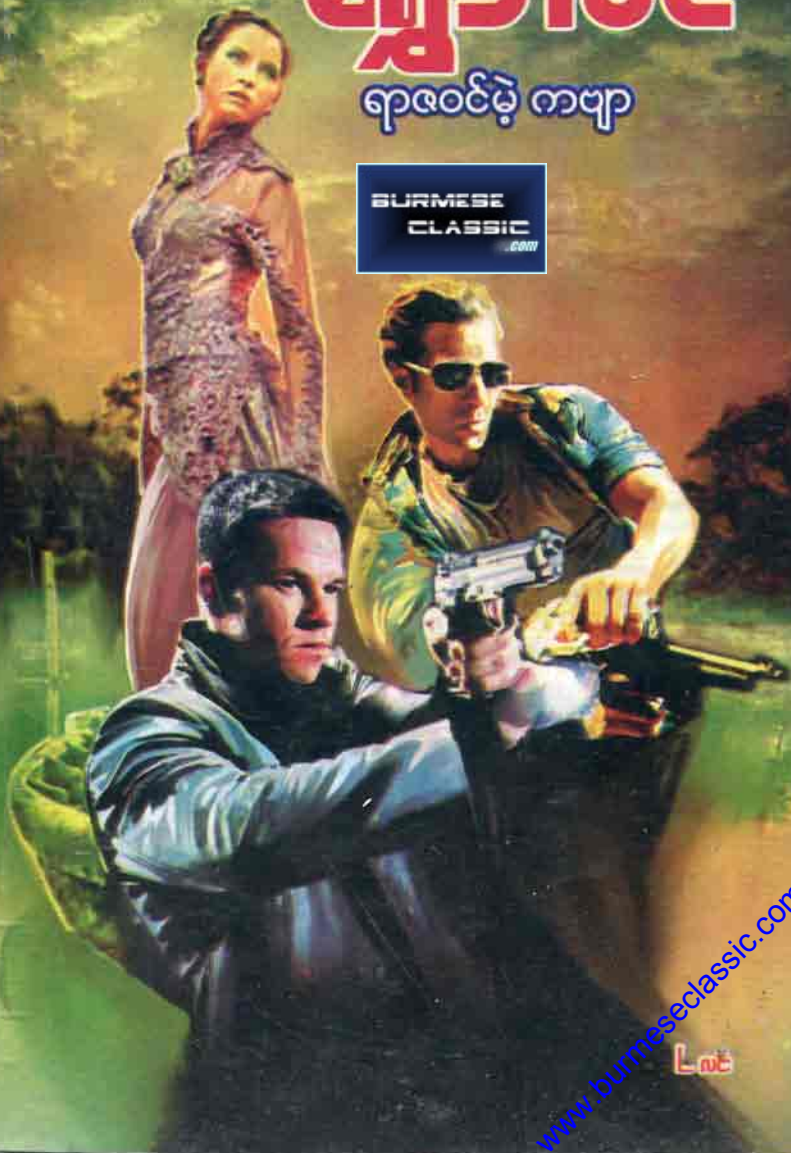
သတ္တဝါတို့

အချစ်နဲ့စွန့်စားခန်း လုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်

ရွှေဘဝင်

ရာဇဝင်မဲ့ ကဗျာ

BURMESE
CLASSIC
COM

သစ္စာပွင့်စာပေတိုက်

ရဲ့
စင်တင်ကလောင်ရှင်

BURMESE
CLASSIC

.com

ရွှေဘဝင်္ဂ

ရာဇဝင်မဲ့ကဗျာ

(အချစ်နှင့် စွန့်စားခန်းလုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်)

BURMESE
CLASSIC
COM

လေ့ရောင်ကင်းသောလမ်း

သူမနာမည်က မြကတ္တီပါသံစဉ်... မြန်မာပြည်ရဲ့ထိပ်
တန်းသူဌေးစာရင်းမှာ ရပ်တည်နေပြီး နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီ(၃)ခု
လောက်နှင့် ဖက်စပ်လုပ်ကိုင်နေသည်... မိဘ(၂)ပါးလုံးမရှိ
ကြသလို မွေးချင်းကင်းမဲ့တဲ့တစ်ဦးတည်းသောသမီး...
အမေရိကန်တက္ကသိုလ်ကနေ စီးပွားရေးပါရဂူဘွဲ့ယူခဲ့သလို
နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်လည်းကျယ်သည်။ ရပ်ရည်
ချောမောသလောက်... ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သော မိန်း
ကလေးတစ်ဦး။

.....
သန္တာမွန်စာပေ

သုဝဏ္ဏသည် ကျော်စောမြင့်မောင်ပေးထားသော
မြကတ္တီပါသံစဉ်၏ဓာတ်ပုံကို တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး စားပွဲပေါ်
သို့ ပြန်တင်လိုက်ကာ ဝိုင်ခွက်လေးကိုမော့သောက်လိုက်
သည်။

“အနေအထားက စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတဲ့ သဘော
ပေါ့...”

“မြင့်မောင် . . . မင်းကဘယ်လိုသဘောနဲ့ ငါ့ကို
မြကတ္တီပါရဲ့သမိုင်းကြောင်းကိုရှင်းပြနေတာလဲ...ကြော်ငြာနေ
တာတော့ မဟုတ်တန်ကောင်းပါဘူး”

“ဆောရီးပဲသုဝဏ္ဏ... ငါစကားပြောလောသွားတယ်
မြကတ္တီပါအကြောင်းကို ကြော်ငြာနေတာမဟုတ်ဘူး . . .
ကျော်စောမြင့်မောင်ရဲ့နှလုံးသားသမိုင်းမှာ ရာဇဝင်ရိုင်းတစ်ခု
ကိုရေးထိုးပေးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ကွ”

“ငါပေါက်ပြီ... မင်းနှလုံးသားကိုကိုင်လှုပ်နေတဲ့သူလို့
ဆိုလိုတာလား”

“သိပ်ပြီးသေချာတဲ့ စကားလုံးပဲ”

“ငါ့ဆီ... မင်းအကြံဉာဏ်တောင်းချင်တာပေါ့... ဟား
ဟား... ဟားဒါလည်းမဖြစ်နိုင်ပါဘူးကျော်စောမြင့်မောင်ဆိုတဲ့
ကောင်ရဲ့ စာမျက်နှာတွေမှာ မဒီတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် မင်းကို
အစစားဝင်ခဲ့တာပဲ တွေ့ခဲ့ရတာဆိုတော့ ငါ့ဆီကအကြံပေး
ချက်တောင်းတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး . . . ဟုတ်တယ်မဟုတ်
လားကျော်စောမြင့်မောင်”

“ငါမြကတ္တီပါသံစဉ်ကို ချည်းကပ်ခဲ့တာ(၁)နှစ်နီးပါး
လောက်ရှိနေပြီ... ငါ့မှာရှိတဲ့နေတွေ ဂုဏ်တွေ... အိုကွာနည်း
မျိုးစုံနဲ့ဝင်ခဲ့တာပဲ ဘယ်လိုမှမရဘူး”

“ဒီအတွက် မင်းဘာလုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိနေလို့လဲ . . .
နောက်ထပ်မကြိုးစားတော့ဘူးလား”

“ငါ့အတွက် မြကတ္တီပါသံစဉ်ဟာ စိတ်ကူးလေးတစ်ခု
တောင်ဖြစ်မလာနိုင်တော့ဘူး”

“ဒါဆိုလည်းနောက်ဆုတ်လိုက်ပေါ့... မင်းကမရရင်

ရှေးတော့မယ့်အခြေအနေကိုရောက်နေပြီလား”

“ငါမင်းပြောသလို ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး ဒါပေမယ့် ... မြကတ္တီပါကိုငါမရတာထက် ဟိုကောင် ဇေယျာမြတ်လက်ထဲကို ရောက်သွားလို့မဖြစ်ဘူး”

“မြကတ္တီပါက သူ့ကိုရွေးချယ်လို့ သူပိုင်ဆိုင်သွားတာ ပဲကွာ ... မင်းကမကျေနပ်စရာဘာရှိလို့လဲမင်းတို့(၂)ယောက် ရဲ့ကျောင်းတော်ကရန်စက ခုထိငြိမ်းချမ်းရေးမကြသေးဘူး လား ... ဟိုနှစ်တွေတုန်းက မင်းနဲ့ဒီကောင်စီးပွားရေးတောင် အတူတူလုပ်နေတာဆို”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီကောင်နဲ့ငါနောက်ပိုင်းမှာပြေလည် သွားပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အတူရှယ်ယာဝင်ပြီးလုပ်ခဲ့တာ ခုထိ ပဲလေ ... ဒါပေမယ့်မြကတ္တီပါကို(၂)ယောက်လုံးတွေပြီးကာမှ စိန်ခေါ်ပွဲဖြစ်ခဲ့ကြတာ သုဝဏ် ...”

“ဘယ်လို ... စိန်ခေါ်ပွဲလဲ”

“အင်း ... ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ပစ္စည်းအရောင်းမြှင့်တင်ပွဲ

သန္တာမောင်စာပေ

ကို ဇေယျာမြတ်နဲ့ သွားကြရင်း မြကတ္တီပါသံစဉ်ကို တွေ့ခဲ့ကြ တယ် ... သူလည်းကြိုက် ငါလည်းကြိုက်ဖြစ်ပြီး စိန်ခေါ်ပွဲကြ ရင်းနဲ့လောင်းကြေးပါပါသွားခဲ့တာကွ ... ဘယ်သူအရင်ရည်း ကပ်မယ်ဆိုတာကို ဒီကောင်နဲ့ငါကိမ်းတစ်ခုပြိုင်တော့ ငါကနိုင် ခဲ့တယ်”

“မင်းအရင်လိုက်ခွင့်ရတယ်ဆိုပါတော့ ...”

“ဟုတ်တယ် ... တစ်ယောက်ကို(၁)နှစ်တိတိကြီးစား ပိုင်ခွင့်ရှိကြတယ်လေ”

“လောင်းကြေးကဘယ်လောက်လဲ”

“သိန်း(၁၀၀)ကြေး ... ငါ့အတွက် ငွေရှုံးသွားတာကို သိပ်ပြီးအာရုံမရှိပါဘူး ဒါပေမယ့် ငါ့သိက္ခာကျဆုံးသွားတာကို အဖြစ်မခံနိုင်တာ”

“ကျော်စောမြင့်မောင် ... မင်းငါ့ကိုလူမိုက်လာပြီး ငှားတာလား”

“သုဝဏ် ... ငါ့အတွေးအခေါ်တွေ မင်းထင်သလို

သန္တာမောင်စာပေ

အောက်တန်းမကျပါဘူး ဒီကောင့်ကို ငါ့ဘက်ကဘာမှရန်ပြု
တိုက်ခိုက်စရာမလိုပါဘူး”

“မြကတ္တီပါအနေနဲ့ ဒီကောင့်ကို လက်မခံအောင်လုပ်
ပေးရမယ် ဆိုပါတော့ ...”

“ဒါလည်းမဟုတ်သေးဘူး ... မင်းငါ့ကို ကူညီရမှာက
မြကတ္တီကို မင်းရအောင်လိုက်ပေးဖို့ပါ”

“ဟာကွာ ... လုံးဝမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ မင်းလိုရုပ်ရည်
ရော နေဂုဏ်ရောရှိတဲ့သူတောင် အနားကပ်လို့မရတာ ငါ့လို
ခပ်စုတ်စုတ်ကောင်က အနားကပ်ဖို့ တစ်ခိုင်းလောက်ဝေးပါ
တယ်ကွာ ... ကမ္ဘာပြုမယ့်အလုပ်တွေ မလုပ်ခိုင်းစမ်းပါနဲ့ကွာ
မင်းလည်းငါ့ဘဝကိုသိသားနဲ့ကွာ လူဆိုး၊ လူပေး၊ လူမိုက်ဆိုတဲ့
နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ဘဝကိုခါးခါး သက်သက်နေနေရတဲ့သူက
ဘယ်လိုလုပ်ထိပ်တန်းအလုပ်ရင်သူဌေးမကို ရအောင်လုပ်
နိုင်မှာလဲ ... အင်း တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ပီယာဇေးကောင်း
ကောင်းရရင်တော့ ဖြစ်နိုင်မယ် ... မင်းငါ့ကိုဘာတွေအထင်

ကြီးနေတာလဲ ကျော်စောမြင့်မောင်”

“မင်းကိုအထင်ကြီးတာထက် မင်းရဲ့အရည်အချင်းကို
အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်တာ သုဝဏ် ... မင်းနဲ့ငါကမူလတန်း
ကျောင်းသားဘဝကတည်းကနေ တက္ကသိုလ်ကဘွဲ့ရတဲ့အထိ
တွဲခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းတွေပါ ... မင်းမှာဘယ်လိုအရည်အချင်း
တွေရှိတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

“ဒီအရည်အချင်းတွေနဲ့မြကတ္တီပါသံစဉ်ကိုလိုက်ရမှာ
နဲ့က တစ်လိုင်းစီဖြစ်နေတယ်ထင်တယ်ကွာ”

“သုဝဏ် ... မင်းငါ့ကိုကူညီပေးပါကွာ”

“ငါမကူညီချင်လို့ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး ...
ကျော်စောမြင့်မောင် ... ဖြစ်နိုင်ချေမဖြစ်နိုင်ချေပေါ်မှာ ငါပြော
နေတာ”

“မင်းသာရှေ့ကိုလှမ်းဖို့ပြင်ထား နောက်ကနေလိုအပ်
တာအားလုံးကို ငါပံ့ပိုးပေးမယ်ကွာ ... ဘယ်လိုလဲ”

“ဟူး ... ခက်တော့နေပြီ ... မင်းဆိုလိုတာက ငါက

.....
သူဌေးကိုကမ်းပြီး မြကတ္တီပါသံစဉ်နားကိုကပ်ရမယ်ပေါ့”

“ငါကတော့ ဒီနည်းလမ်းကိုပဲစဉ်းစားမိတယ်”

“ငါ့ကိုစဉ်းစားခွင့်ပေးကွာ...”

“သုဝဏ် ငါ့မှာအချိန်ကသိပ်ပြီးမရတော့ဘူး ... ဟို
ကောင်ဇေယျာမြတ် မနက်ဖြန်ဆိုသူဘက်ကနေ ဇာတ်လမ်း
စပြီ ... သုဝဏ်မင်းငါ့ကိုကူညီမယ်ဆိုရင် မင်းသိပ်ပြီးအခက်
အခဲဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စကို ငါဖြေရှင်းပေးမယ်”

“ဟင် ... မင်းကငါ့အခက်အခဲတွေကို သိနေတယ်
ပေါ့”

“သိပ်ပြီးသိတာပေါ့သုဝဏ်ရာ ... မင်းတို့ရပ်ကွက်ထဲ
မှာ ရှိနေကြတဲ့ ကလေးတွေအတွက် ပညာရေးအထောက်
အကူပြုကျောင်းဆောက်ဖို့ ငွေလိုနေတယ်မဟုတ်ဘူး”

“ကျော်ဇောမြင့်မောင် ... မင်းဒီကိစ္စကိုဘယ်သူဆီက
သိတာလဲ ပြောစမ်း”

“ဘယ်သူရှိရမလဲကွ ... အောင်ခန့်ဆီကလေ”

.....
အောင်ခန့်ဆိုတာ သုဝဏ်နှင့်အတူ တစ်ရပ်ကွက်
တည်း နေပြီးကျော်ဇောမြင့်မောင်နှင့်လည်း သူငယ်ချင်းတွေ
ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်...ငါဒီကလေးတွေအတွက် ငွေသိန်း
(၂၀) လောက်ရှာနေတာ ... ဒါပေမယ့်မင်းကိစ္စကိုလုပ်ပေးဖို့
ဒီငွေရတာမျိုးတော့ ငါမလုပ်ချင်ဘူးကျော်ဇောမြင့်မောင် ... ငါ
ဘက်ကကြေးစားဆန်တဲ့အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ချင်ဘူး ဒီငွေအ
တွက်ငါဘိုးဘွားပိုင်ခြံလေးကို ရောင်းလိုက်ရင်အဆင်ပြေသွား
မှာပါ”

“သုဝဏ် ... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ဒီခြံလေးကမင်းတို့ငါတို့
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆော့ကစားခဲ့ကြတဲ့ခြံလေးပါ ...
ကောင်းပြီ ဒီလိုလုပ်ကြရအောင် မင်းအနေနဲ့ငါ့ကိစ္စကြောင့်
ငွေရတာမျိုး မဖြစ်ရအောင် ... ပြီးတော့ မင်းခြံလေးလည်း
သူများလက်ထဲရောက်မသွားရအောင် မင်းနဲ့ငါအပေးအယူ
တစ်ခုလုပ်မယ်”

“ဘယ်လိုအပေးအယူလဲ”

“မင်းမြို့ကို ငါသိန်း(၂၀)နဲ့အပေါင်ခံမယ် ... မင်းကဗိုလ်ကုန်ကိုကူညီပေးအတိုးမပါဘူး... မင်းပြန်ရွေးနိုင်မယ့်နေ့မှပဲ ရွေး”

“တကယ်လို့ကွာ ... မင်းကိစ္စကိုငါဘက်ကမအောင်မြင်ဘူးဆိုရင်ရော”

“မင်းထက်ဇေယျာမြတ်ကတော်တယ်လို့ပဲ မှတ်ရမှာပေါ့ကွာ... ငါ့ခေါင်းထဲမှာ မင်းမရှုံးဘူးဆိုတာကို သိနေတယ်”

“မင်းဘက်ကဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေမှတော့ ... ငါမင်းဆန္ဒကိုကူညီပေးမယ်”

“သုဝဏ် ... မင်းကိုအရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ”

“တစ်ခုတော့ ငါ့ဘက်ကတောင်းဆိုမယ် ... ငါမြို့ကတ္တီပါကိုချည်းကပ်တဲ့နည်းဗျူဟာအပိုင်းကတော့ မင်းနဲ့ဆန့်ကျင်နေတယ်”

“မင်းကဘယ်လိုချည်းကပ်မှာလဲ...”

“ငါ့ဘဝမှန်နဲ့ပဲချည်းကပ်မယ်မင်းဒါကိုလက်ခံလား”

“မင်းကို ငါကအကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ထားတဲ့ကောင် ဆိုတော့ သဘောတူပြီးသားပါကွာ . . . သုဝဏ် မင်းဇေယျာမြတ်ကိုတော့ လျှော့မတွက်ထားနဲ့နော်”

“ငါ့ဘဝမှာ လူလူချင်းအထင်သေးတာမျိုးဘယ်တုန်းကမှမလုပ်ခဲ့ဘူး ... လူတိုင်းမှာကိုယ်စီအရည်အချင်းတစ်ခုတော့ရှိကြတယ်”

“မင်းပွဲစဉ်ကို ဘယ်နေ့စမလဲသုဝဏ်”

“အရင်ဆုံးမြို့ကတ္တီပါသံစဉ်ရဲ့ နေထိုင်သွားလာမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးလိုအပ်ချက်ကို ရှာဖွေရမယ်”

“လိုအပ်ချက်ဆိုတာ ... ဘာလဲ”

“မင်းနောက်တော့သိရမှာပါကွာ ... ပြည့်စုံတဲ့လူတွေတိုင်းမှာအားနည်းချက်တစ်ခုကတော့ ရှိတတ်ကြတယ် ... ဒါဟာလောကကြီးရဲ့ဖြစ်စဉ်တစ်ခုပဲလေ”

အခန်း ◀ = ▶

“ငါပြောတာကို သဘောပေါက်လားအောင်ကြီး”

“ပေါက်ပါတယ်ဆရာဇေယျာ... ကျွန်တော်ကားကို ပျက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ရပ်ရမယ့်နေရာမှာလူရှင်းဖို့လိုမယ် နော်”

“ခုငါရွေးချယ်ပေးတဲ့နေရာက ငါ့အတွက်အကောင်းဆုံးသူရဲကောင်းတွေကိုပေးမယ့်နေရာကွ”

“ကျွန်တော့်အပိုင်းကိုစိတ်ချ... ဆရာဇေယျာရဲ့လူ မိုက်တွေကပီပြင်ပါ့မလား”

“ပီပြင်အောင်ကိုအားလုံးအကွက်ကျကျစီစဉ်ပြီးသား

သဗ္ဗာဗ္ဗန်စာပေ

ရာဇဝင်မဲ့ ကဗျာ

၁၃

ပါဟား...ဟား...ဟားကျော်ဇောမြင့်မောင်ရဲ့အရှုံးကိုအားပါး တကြီးကြည့်ပြီးတော့မှမြကတ္တီပါသံစဉ်ကို သိမ်းပိုက်မယ်... ကဲ...အောင်ကြီးမင်းလစ်တော့ငါပြောတာတွေကိုမလွဲစေနဲ့”

“စိတ်ချပါ...”

အောင်ကြီးမှာ မြကတ္တီပါသံစဉ်၏ကားကို မောင်းပေး နေရသော ဒရိုင်းဘာတစ်ဦးဖြစ်တာကြောင့် ဇေယျာမြတ်မှ ငွေကြေးနှင့်စည်းရုံးပြီးတပည့်မွေးထားသူ...မြကတ္တီပါဘေး တွင် အောင်ကြီးတင်မဟုတ်... အိမ်ဖော်မလေးခင်ခင်နှင့် မြကတ္တီပါသံစဉ်၏အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် အနီးကပ်ရှိနေသော တင်ဇာမိုင်... ထို့အပြင်ကုမ္ပဏီ၏ငွေကြေးကို တာဝန်ယူရ သောစာရင်းကိုင် ဦးမျိုးလှိုင်တို့သည် ဇေယျာမြတ်၏အတွင်း လူများဖြစ်ကြသည်။

မြကတ္တီပါသံစဉ်ကို သူသိမ်းပိုက်နိုင်ရေးအတွက် ကြို တင်ပြီး ပြင်ဆင်ထားသောအစီအမံများဖြစ်သည်။ အမှန် အတိုင်းဆိုရလျှင်ကျော်ဇောမြင့်မောင်စတင်လှုပ်ရှားကတည်း

သဗ္ဗာဗ္ဗန်စာပေ

ကဇေယျာမြတ်အနေနှင့် မြကတ္တီပါသံစဉ်၏အတွင်းစည်းကို ဝင်နိုင်အောင် စီစဉ်ခဲ့တာတွေဖြစ်သည်။ ကျော်ဇောမြင့်မောင် သူမအနားသို့ကပ်မရအောင် မြကတ္တီပါသံစဉ်နားထဲကို ကျော်ဇောမြင့်မောင်၏ မကောင်းသတင်းတွေရောက်အောင် ပို့ပေးခဲ့တာလည်း ဇေယျာမြတ်၏အကြံပင်ဖြစ်သည်။

ဇေယျာမြတ်မက်မောသည်မှာ မြကတ္တီပါသံစဉ်၏ အလှထက် ဥစ္စာနေတွေပင်ဖြစ်သည်။

“ဗူး...ကျွီ...”

အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်သံကြောင့် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကိုဇေယျာ...”

“လာကွာ မင်းလှမောင်... ဘာတွေအကြောင်းပေါ်လာပြန်ပြီလဲ... အကြွေးရှင်တွေကိစ္စပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကိုဇေယျာ... ကုမ္ပဏီရှယ်ယာတွေပြန်ပြီးထုတ်ချင်တဲ့သူတွေက များနေပြီ... ဘယ်လိုဆက်ပြီးလုပ်

ကြမလဲ”

“မင်းလှမောင်... မင်းဒီလူတွေကိုနောက်ထပ်(၃)လ လောက်ပဲ ထိန်းထားလိုက် ငါ့ရှင်းပေးလို့ရတဲ့အခြေအနေကို မဖြစ်မနေရောက်တော့မှာပါ”

“ကိုဇေယျာ ဘာတွေကြံစည်ထားလို့လဲ... အပိုင်စားကွက်တွေထားပြီလား”

“တွေ့ထားပြီးလို့လမ်းကြောင်းတောင်စနေပြီ...”

“ကျွန်တော့်ကိုပြောပြစမ်းပါဦး...”

“ဓဏလေးစောင့်... သိရမှာပေါ့မင်းသာရှယ်ယာဝင်တွေကို (၃)လပဲစောင့်ပေးဖို့ ပြောထားလိုက်”

“သေချာရဲ့လားကိုဇေယျာ...”

“ဇေယျာမြတ်ဆိုတဲ့ကောင်က အလုပ်တစ်ခုကိုမပိုင်ဘဲဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး... မင်းသဘောပေါက်ပါတယ်မင်းနဲ့ ငါနဲ့တွဲလာတာကြာပြီပဲကွာ”

“ဒီတစ်ခါတော့ လုံးဝကတိပျက်လို့မရဘူးနော်

ကိုဇေယျာ... ကျွန်တော့်ဘက်က ဒါနောက်ဆုံးလုပ်ပေးနိုင်တာပဲ”

“အေး... မင်းကိုစကားတစ်ခွန်းလောက်တော့ ထပ်ပြောလိုက်ဦးမယ် ဇေယျာမြတ်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ထိပ်တန်းသူဌေးဘဝကို မဖြစ်မနေရောက်တော့မှာပါ”

ဇေယျာမြတ်စကားကို မင်းလှမောင်မယုံကြည်နိုင်သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး အိမ်ထဲမှထွက်ခဲ့လေသည်။

“ဟူး... ဒီလူဘယ်သူ့ကိုဘာတွေမကောင်းကြံဦးမလဲ မသိဘူး... ဇေယျာမြတ်ဆိုတဲ့လူက မြေခွေဦးနောက်နဲ့ လူပဲ”

“ဖောင်း”

“ဟာ... ကားဘီးပေါက်သွားပြီ”

သုဝဏ်စီးလာသောတက္ကစီမှာ ကားဘီးပေါက်သွားပြီးလမ်းဘေးတွင်ထိုးရပ်လိုက်၍...

“ဆရာ... ခဏစောင့်နော်”

“မစောင့်တော့ဘူးကွာ... ငါလမ်းပဲလျှောက်သွားတော့မယ် ရောကားခ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ...”

သုဝဏ် ဒီနေ့မြကတ္တီပါသံစဉ်ခြံနှင့် (၃)အိမ်ကျော်ခြံ

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

.....
တွင် နေထိုင်သောသူငယ်ချင်းလေးနွယ်ဦးဆီကို လာခဲ့ရင်း
ခုလိုကားဘီးပေါက်တာနှင့်ကြုံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

မြကတ္တီပါသံစဉ်နှင့် လေးနွယ်ဦးမှာ အမေရိကားတွင်
အတူနေခဲ့ကြသောကြောင့် မြကတ္တီပါသံစဉ်၏စိတ်ဓာတ်ကို
သိလိုတာကြောင့် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကားဘီးပေါက်သော
နေရာနှင့်တော်တော်လေးကို လျှောက်သွားရမှာဖြစ်ပေမယ့်
လူကုန်ထရပ်ကွက်ဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းမှာတိတ်
ဆိတ်ပြီးအေးချမ်းနေသည်။ လမ်းပေါ်မှာ လူအရိပ်အယောင်
မဆိုထားနှင့် ခွေးလေးခွေးလွင့်တောင်မတွေ့ရသော ရပ်ကွက်
တစ်ခုဖြစ်လေသည်။

လမ်းပေါ်မှာဖြစ်ပျက်နေတာကို ခြံထဲမှလှမ်းပြီးမြင်ဖို့
မလွယ်သလို... တွေ့ခဲ့ရင်လဲ ပတ်သက်ကူညီကြမည့်သူတွေ
မဟုတ်။ ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်းနှင့် ခြံအကျယ်ကြီးထဲမှာ ကမ္ဘာ
သစ်တစ်ခုကို တည်ထောင်လိုကြသူတွေဖြစ်သည်။

တစ်ခြံရဲ့အကြောင်းကို တစ်ခြံကစိတ်မဝင်စားကြ

.....
သလိုလူမှုရေးဆိုတာ သိပ်ပြီးမရှိကြပေ။ သူမိသားစု၊ သူဝန်း
ကျင်နှင့်နေထိုင်ကြသူများပင်ဖြစ်သည်။ သုဝဏ်သည် သူ
အတွေးနှင့်သူခြံဝန်းကြီးတွေကိုကြည့်ပြီး လျှောက်လာရင်း...

“ဝိုး...”

သူနောက်မှ ကားတစ်စီးမောင်းလာသံကြား၍
လမ်းဘေးသို့ကပ်ပေးလိုက်ပြီး... ကြည့်လိုက်သောအခါ
(+ + x x)အမျိုးအစားမြကတ္တီပါသံစဉ်၏ကားဆိုတာကို သိ
လိုက်ရသည်။ မြကတ္တီပါမျက်နှာကိုအနီးကပ်တွေ့ဘူးဖို့ဆိုတာ
သိပ်ကိုမလွယ်လှပေ။ တကယ်တော့ မြကတ္တီပါဘဝဟာ
ကန့်သတ်ချက်အချိန်ဇယားအောက်မှာ ဘဝရပ်တည်နေရသူ
တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

သူ၏ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ
ပေါ်မှာ သံပတ်ပေးထားခြင်း ခံထားရတဲ့စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို
ဖြစ်နေ၍ မြကတ္တီပါသံစဉ်ကို ချီးကျူးရမလား၊ သနားရမလား
ပင် မခွဲခြားတတ်တော့။

သုဝဏ်တစ်ယောက်... ကျော်စောမြင့်မောင်ရဲ့ပွဲကို
ဝင်ခဲ့တာ(၅)ရက်မြောက်နေ့ကို ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ပေမယ့်...
မြကတ္တီပါသံစဉ်မျက်နှာလေးကို တစ်ခါမှသေသေချာချာ
မတွေ့ရသေးပေ။ မြကတ္တီပါသံစဉ်၏သမိုင်းကြောင်းတွေကို
သိသင့်သလောက်သိထားရပေမယ့် သုဝဏ်အတွက်အရေးပါ
သောသူမ၏အားနည်းချက်ကို ခုထိမတွေ့ရသေးပါ။ ဒါကြောင့်
လည်း လေးနွယ်ဦးဆီကို လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်...”

သုဝဏ်နှင့်သိပ်ပြီးမဝေးသောနေရာတွင်တွေ့လိုက်ရ
သောမြင့်ကွင်းကမကောင်း။ မြကတ္တီပါကားပေါ်မှ ဒရိုင်ဘာကို
လူတစ်ယောက်ကဆွဲချပြီး ထိုးကြိတ်နေသည်။ ကားဘေးမှာ
လူ(၄)ယောက် မြကတ္တီပါကိုကားပေါ်မှ ဆွဲချဖို့လုပ်နေတာ
ကြောင့်... ခပ်သွက်သွက်လေးပြေးသွားပြီး ဘာစကားမှ
မပြောတော့ဘဲ အရင်ဆုံးကားဘေးမှကောင်ကို ခုန်ကန်လိုက်
သည်။

သမ္ဘာမွန်စာပေ

“ဖြောင်း...အား...”

“ဟာ...ဟင်...”

ဘေးမှာရပ်နေသောကျန်လူများမှာ သုဝဏ်ကိုပထမ
အံ့အားသင့်သလိုကြည့်နေပြီး...

“ချ...ချကွာ...”

သူတို့လက်ထဲမှ တုတ်တွေနှင့်ဝင်ရိုက်တော့သည်။

“ဖြောင်း...ဂျွတ်...”

လူဆိုးတွေရိုက်သောတုတ်တွေမှာ သုဝဏ်ခေါင်းကို
ထိပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်သလိုခံစားလိုက်ရသည်။

“မင်းအလှည့်ပြီးရင် ငါ့အလှည့်ပေါ့...”

သစ်ပင်အောက်တွင် အသင့်တွေ့လိုက်ရသော သစ်
ကိုင်းခြောက်ကိုကောက်ယူပြီး သုဝဏ်လူဆိုးတွေကို ရိုက်ချ
လိုက်သည်။

“ဖြောင်း...ဒုတ်...”

“အီး...အား...”

သမ္ဘာမွန်စာပေ

“ကွဲပါပြီ...”

“ပြေး... ပြေး... ပြေး”

လူဆိုး(၅)ယောက်စလုံး နောက်ဘက်သို့ သုတ်ခြေ တင်ပြီး ပြေးကြလေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်နေသူမှာ ကားအရှိုင်းဘာအောင်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ဇေယျာမြတ်အတွက်ချထားသော အနေအထားသို့ ရောက်ခဲ့ ပေမယ့်... တကယ့်သူရဲကောင်းက ဇေယျာမြတ်မဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်နေလေသည်။

“ခုလိုကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ငါကမင်းကိုကူညီတာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်...”

“လူလူချင်းအနိုင်ကျင့်ဘာကို အမြင်မတော်လို့ဝင်ပြီး ရှင်းပေးတာ... ဒီအတွက် မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှသဘော မထားပါနဲ့”

“ရှင်စကားကြားရတာ တစ်မျိုးကြီးပါလား... ဒါဆို

သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ...”

“အောင်ကြီး...”

“ဗျာ...”

“ရှင် ကားကိုဝပ်ရှော့ဆရာခေါ်ပြီး ပြင်ခိုင်းထားလိုက် ကျွန်မသွားတော့မယ်”

“မမလေးသွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ... ခုနကလူတွေက နောက် ဘက်ကိုပြေးတာ ငါကရှေ့ဘက်ကိုသွားမှာပဲ”

မြကတ္တီပါသံစဉ်၏နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှသုဝဏ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ မြကတ္တီပါခြံမှာ သိပ်ပြီးမဝေးပေမယ့် လမ်းတစ်ကွေ့မှာ ရှိနေတာကြောင့် မိနစ်ပိုင်းတော့လျှောက်ရ သည်။ သုဝဏ်လမ်းတစ်လျှောက်ရင်း လက်ထဲမှသူကောက် ယူလာသော တုတ်အပိုင်းအစကိုသေချာစွာကြည့်တော့ ထင်းရှူးသားဖြင့်လုပ်ထားသော တုတ်ဖြစ်နေသည်။

“ဒီကောင်တွေ ဘာသဘောလဲ... ရှပ်ရှပ်၊ ဗီဒီယိုရိုက်
နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ဒါဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့
ရှိရမယ်... ရှပ်တွေကတော့ လူဆိုးလူမိုက် ရှပ်တွေပေါက်ပြီး
သွေးကျတော့မရှိဘူး တစ်ယောက်တစ်ချက်လောက်ပဲ ရိုက်ရ
သေးတယ်... ပြေးတာမှနောက်တောင်လှည့်မကြည့်ဘူး...
စဉ်းစားစရာတော့ ကောင်းနေပြီ...”

သုဝဏ် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်လျှောက်လာရင်း...
သူ့ရှေ့မှ မြကတ္တီပါသံစဉ်ကိုပင် သတိမပြုမိလိုက်သလိုဖြစ်သွား
သည်။

“ဟင်...”

သူ့ရှေ့တွင် မြကတ္တီပါသံစဉ်မရှိတော့ပေ။ မြဲထဲဝင်
သွားတာကို သူမတွေ့လိုက်ရ။ မြကတ္တီပါသံစဉ်၏မြဲရှေ့မှ
ဖြတ်လျှောက်မည်အပြု...

“အစ်ကို... အစ်ကို”

“ဟင်...”

မြဲထဲမှ လူငယ်တစ်ယောက်လှမ်းပြီးခေါ်တာကြောင့်
“ဘာလဲချာတိတ်...”

“မမကြီးက အစ်ကိုကိုအိမ်ထဲကိုခဏလောက်ဝင်ခဲ့ပါ
တဲ့”

သုဝဏ်ခြေစုံရပ်ပြီး ဝင်သင့်မဝင်သင့်ကို စဉ်းစားပြီး
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအခွင့်အရေးကို သူအသုံးချရတော့မည်
ဖြစ်သည်။

“ဂျိုင်း...”

ထို့ကြောင့် သုဝဏ်မြဲထဲသို့ လှမ်းဝင်လာခဲ့သည်။ ထို့
နောက်... ချာတိတ်လေးတံခါးပြန်ပိတ်ပြီး သုဝဏ်ကိုခေါ်လာ
ခဲ့လေသည်။ မြဲကြီးနှင့်အိမ်ကြီးမှာ တကယ့်ကိုနန်းတော်ကြီး
တမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“တကယ်ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးပဲ”

သုဝဏ်အတွေးတွေရပ်ပြီး... အိမ်ကြီးအနားကို
ရောက်တော့...

“အစ်ကို... ဟိုမှာစောင့်နေပါ”

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ပြင်ဆင်ထားသော ကျောက်
စားပွဲလေးနှင့် ကျောက်ခုံလေးကို ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မမကြီး ထွက်လာပါလိမ့်မယ်”

သုဝဏ်စိတ်ထဲတွင် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား
သည်။ လူလူချင်းအဆင့်အတန်း ခွဲခြားတဲ့အနေနှင့် အိမ်ထဲကို
ပေးမဝင်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်သည်။

ကျောက်စားပွဲပေါ်တွင် ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ကိတ်ချိုးစုံ
ကို တင်ထားသည်။ သုဝဏ်ကျောက်ကုလားထိုင်လေးတွင်
ထိုင်ပြီး ရှေ့ဘက်ကိုကြည့်လိုက်မိတော့ ... ရင်ထဲမှာ အေးမြ
သလိုဖြစ်သွားသည်။ နှင်းဆီခင်းကြီးနှင့် ရေပန်းတွေ၊
ကျေးဇူးရှင်ရုပ်ထုလေးတွေနှင့် ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ပြင်
ဆင်ထားသော စိတ်ကူးလေးမှာ ခေတ်မီလေသည်။

“လူကိုယ်တိုင်ထွက်ပြီး မခေါ်တာကို ဘယ်လိုမှ စိတ်
မရှိပါနဲ့နော်”

“ရပါတယ်...”

သုဝဏ်ရှေ့ကိုငေးမောနေစဉ်မြကတ္တီပါသံစဉ်နောက်
မှ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ့ကိုတွေ့ချင်တာ ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့တော့
ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

“ရှင်တွေ့တာမဆိုးပါဘူး... ရှင့်ကိုခိုလိုခေါ်ပြီးတွေ့တာ
ရှင့်ကိုမေတ္တာရပ်ခံချင်လို့ပါ”

“မင်းက ဘာကိုမေတ္တာရပ်ခံချင်တာလဲ”

“ရှင်... ဒီနေ့ကျွန်မကို ကူညီလိုက်တာဟာ သိပ်ပြီးရိုး
စင်းတဲ့ ချည်းကပ်မှုတစ်ခုဖြစ်နေလို့”

“ဟင်...”

သုမဘက်က ပြောလိုက်သောစကားမှာ မှန်ပေမယ့်
မှားယွင်းသော စွပ်စွဲချက်တစ်ခုဖြစ်နေသည်။

“မင်းဘက်က ဘာကြောင့်ဒီစကားကို ပြောနိုင်တာ
လဲ...”

“ရှင်ကို ရိုက်ခဲ့တဲ့လူတွေရဲ့တုတ်တွေနဲ့ သူတို့ခါးကြားမှာပါတဲ့ဓားမြှောင်တွေက ပထမဆုံးသံသယဖြစ်စရာလေ”

“မင်းတွေ့တာမဆိုးဘူး...မှန်တယ်ငါ့ကိုရိုက်တဲ့တုတ်တွေကအတုတွေ... ဓားမြှောင်တွေပါပြီး တစ်ယောက်မှ ဓားမြှောင်ကို မထုတ်ဘဲ ထွက်ပြေးသွားကြတာလေ... မင်းမြင်ခဲ့တာ ဒါမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ဒါဟာ ကျွန်မကိုချဉ်းကပ်ဖို့ အကွက်ချခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်...ဒါပေမယ့် ဒီအကွက်က ငါ့ရဲ့တဲ့အကွက်မဟုတ်ဘူး...ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာလည်းငါမသိဘူး ငါသိလိုက်တာ မင်းကို သူတို့တကယ်အနိုင်ကျင့်နေတယ်ဆိုတဲ့ အသိပဲ ကျန်တာတွေက ငါနဲ့ဘာမှမပတ်သက်ဘူး”

“ရှင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာလား...”

“ငါ့စပြောတဲ့စကားက မင်းကိုရှင်းပြနေတာမဟုတ်ဘူး... ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကိုပြောနေတာ ငါ့နာမည်က သုဝဏ်...

မြို့နယ်ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်က လူမွဲတွေကြားမှာနေတယ်... အလုပ်အကိုင်က ကြုံရာကျပန်းလုပ်တယ်...ဒါငါ့ဘဝအမှန်ပဲ မင်းစုံစမ်းချင်တယ်ဆိုစုံစမ်း... မစုံစမ်းချင်လည်းရတယ် အဓိကမင်းကို သိစေချင်တာက ငါ့လိုလူတစ်ယောက်က မင်းလိုလူကိုဖတ်လမ်းတွေဆင်ပြီး အကွက်ချစရာ အရင်းအနှီးမရှိဘူး... မင်း ဘက်က တစ်ခုမေးစရာရှိတယ် ဒီလိုရပ်ကွက်ကြီးထဲကို ငါ့လိုလူ ဘာကြောင့်တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်လာသလဲဆိုတာပဲ ဒါကလည်း မင်းနဲ့တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုပဲ...မင်းမေတ္တာရပ်ခံစရာမလိုဘူးမင်းတို့လိုလူတန်းစားတွေမှာမာနရှိသလို ငါတို့လို လူမွဲလူတန်းစားတွေဆီမှာလည်း မာနရှိတယ်...ငါ့ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး”

မြကတ္တီပါသံစဉ် သုဝဏ်မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်ပြီး ဘာစကားမှမဆိုမိလိုက်။

သုဝဏ်ကို...ကျော်စေမြင့်မောင်တောင်းထားသော အကူအညီမှာ လမ်းဆုံးပြီလို့ပင် ထင်လိုက်သည်။

“ဟူး...မတတ်နိုင်ဘူး ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့လူတွေဆီက အထင်သေးတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ မျက်လုံးတွေကို ငါအရမ်း မုန်းတယ်”

သုဝဏ်ဘဝ၏ ရာဇဝင်တွေထဲတွင် နေရှင်ဝါဒကိုမုန်းတီးသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ငွေကြေးဥစ္စာတို့ဖြင့် လူသားအချင်းချင်းအနိုင်ကျင့်မှုတွေကို မလိုလားသူ၊ မထောက်ခံသူတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

လောကကြီးတွင် မတရားမှုများစွာရှိနေသည့်အထဲတွင် သုဝဏ်အတွက် နေရှင်လူတန်းစားတို့၏အနိုင်ကျင့်မှုသည် အခါးသီးဆုံးပင်ဖြစ်သည်။

သုဝဏ်နှင့် မြကတ္တီပါသံစဉ်တို့ ရှေ့ဆက်ရမည့် မှန်ကန် ဖြန်တွေက မှေးမှိန်သလိုဖြစ်နေခဲ့ပေမယ့်....။

အခန်း ◀ ၂ ▶

ကျော်ဇောမြင့်မောင်တစ်ယောက် သုဝဏ်အရမ်းဖြစ်ချင်နေသော ဆင်းရဲမွဲတေသောကလေးတွေအတွက် စာသင်ကျောင်းလေးပေါ်တွင် ငွေကြေးတင်မကဘဲ လူကိုယ်တိုင်ပါဝင် ကူညီပေးနေတာကြောင့် ကျော်ဇောမြင့်မောင် သုဝဏ်ကို တောင်းဆိုထားသော မြကတ္တီပါသံစဉ်ကိစ္စလေးကို ငြင်းဆိုရန် ခက်နေပြန်သည်။

“သုဝဏ်...လာကွာ”

တည်ဆောက်နေသော စာသင်ကျောင်းထဲကို လှမ်း

ဝင်သည်နှင့် အလုပ်သမားတွေကြားထဲမှထွက်လာသော
ကျော်ဇောမြင့်မောင်က လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်လေသည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းပင်ပန်းနေပြီလား...”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ...ငါကိုယ်တိုင်မင်းသိပ်
ပြီးဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကိုဖြည့်ဆည်းပေးသလို ငါ့ရဲ့စေတနာလည်း
ပါ၊ ပါတယ်...မင်းပြောပြောနေတဲ့စကားလေးကို အမှတ်ရမိ
တယ် သုဝဏ်”

“ဘာစကားများလဲ...”

“လောကကြီးမှာ လူချမ်းသာတွေ အားလုံးသာ လူလူ
ချင်း စာနာစိတ်ရှိခဲ့ရင် သိပ်ပြီးသာယာတဲ့ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုဖြစ်
လာမယ်ဆိုတာလေ”

“ဟုတ်တယ် ကျော်ဇော...ရှိတဲ့လူတွေဟာ မရှိတဲ့သူ
တွေပေါ်မှာ မျှဝေတတ်ရင် ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းကြားမှာ
ပေါင်းကူးတဲတားတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တယ်လေ...ဒါပေမယ့်
ကွာ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးဟာ သိပ်ကိုရှားပါးပါတယ် ချမ်းသာ

ကြွယ်ဝသူ(၁၀)ယောက်မှာ တစ်ယောက်တောင်သိပ်ပြီးရှိ
တာ မဟုတ်ဘူးလေကွာ”

“ဒီထဲမှာ ငါက(၁၀)ယောက်ထဲကတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့
ပြီပေါ့...ဟုတ်လား”

“ဒီလိုပဲ သဘောထားလိုက်ပါ့မယ်”

“သုဝဏ်...မင်းကို ငါမြကတ္တီပါသံစဉ်ကို လိုက်ခိုင်း
တာ ငါ့မှာခံစားချက်တစ်ခုရှိသေးတယ်...ဒီခံစားချက်က ဘာ
လဲဆိုတော့ ဇေယျာမြတ်ရဲ့လောဘရမ္မက်ကြောင့်ပဲ ဒီကောင်
ဟာ လူချမ်းသာဆိုတဲ့အမည်ပဲရှိတော့တာ...ငွေကြေးအရှုပ်
အရှင်းတွေနဲ့ လုံးထွေးနေတဲ့ကောင် မြကတ္တီပါသံစဉ်ကို ဒီ
ကောင်ကြံတာ လောဘရမ္မက်က အဓိကဖြစ်နေတယ်”

“မင်းနဲ့လောင်းကြေးတစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး
ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးသုဝဏ်...ငါ့လောင်းကြေးထက် အဆ
ပေါင်းများစွာ ပိုဝင်ဆိုင်ရမယ့် မြကတ္တီပါသံစဉ်ရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာ

တွေကိုမက်လို့ကွ...ဒီကောင့်မိတ်ဓာတ်ကို မင်းလည်းသိသင့်သလောက်သိနေတာပဲသုဝဏ်...မကောင်းတဲ့ဘက်မှာအကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းသမားကွ”

ကျော်ဇောမြင့်မောင်ပြောသလို ဇေယျာမြတ်နှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာ တွဲခဲ့ဖူးပေမယ့်... သိပ်အခင်မင်ကြီးတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ... ဒါပေမယ့်ကျော်ဇောမြင့်မောင်နှင့် ဇေယျာမြတ်တို့မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိသားစုမှပေါက်ဖွားလာသူများ ဖြစ်ကြသလို သူတို့မိဘချင်းကလည်း စီးပွားရေး မိတ်ဖက်တွေဖြစ်တာကြောင့် တွဲဖြစ်ကြသော်လည်း သုဝဏ်နဲ့ တော့ ကျောင်းမှာလောက်ပဲ တွဲဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီလိုကောင်မျိုးအကြောင်းကို စကားလုပ်ပြီး မပြောချင်ပါဘူးကွာ... ဒါနဲ့ သုဝဏ် မင်းအခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

“ဪ အေး... ကောင်းပါတယ်”

သုဝဏ် သူ့အခြေအနေအမှန်ကို မပြောချင်တာကြောင့် ကောင်းသတင်းနှင့်ကျော်ဇောမြင့်မောင်ကို နှစ်သိမ့်

လိုက်ရသည်။

“သတင်းကောင်းလေးအကြောင်း ပြောပြပါဦး”

“မင်းသိပ်ပြီး သိချင်နေရင် ပြောပြမယ် . . . ငါ

မြကတ္တီပါသံစဉ်နဲ့ စကားပြောခွင့်ရခဲ့တယ်”

“ဟေ... မင်းတကယ်ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်... သူ့ရဲ့ထဲက နှင်းဆီပန်းခင်းဘေးမှာ”

“အဲဒီနေရာမှာ မင်းကထိုင်ခွင့်ရတယ်”

သုဝဏ်စကားကြောင့် ကျော်ဇောမြင့်မောင်အံ့သြသွားသည်။

“ကျောက်စားပွဲ၊ ကျောက်ထိုင်ခုံလေးမှာ ထိုင်ရတာပဲ ကွာ နတ်ကျောက်ဖျာပေါ်မှာထိုင်ရတာ ကျနေတာပဲ”

“သုဝဏ်... မင်းထိုင်ခဲ့ရတဲ့ နေရာက နတ်ကျောက်ဖျာထက် ပိုကောင်းတယ်ကွ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒီကျောက်စားပွဲလေးဟာ မြကတ္တီပါသံစဉ်ရဲ့ ကွန်းခို

ရာနေရာတစ်ခုက... သူစိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေပြီဆိုရင် အဲဒီ
စားပွဲလေးမှာထိုင်ပြီး ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်သောက်မယ်...
ပြီးရင်နှင်းဆီခင်းကြီးကို ကြည့်နေတတ်တာ... သူ့အနား မှာ
ဘယ်သူမှနေခွင့်မရဘူး... ဘယ်လောက်အရေးပါတဲ့ စည်း
သည်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အိမ်ဧည့်ခန်းမှာပဲ စကားပြောတယ်... ဒီနေ
ရာမှာ ဘယ်သူမှထိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

“ကျော်စောမြင့်မောင်... မင်းပြောတာဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တာမှ လွဲကိုမလွဲဘူး... သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောခဲ့ဖူး
တဲ့စကားကွ”

“ငါကကော်ဖီတော့ မသောက်ခဲ့ပါဘူး... သူနဲ့တော့
အတူတူထိုင်ပြီး စကားပြောခွင့်ရခဲ့တယ်”

“သုဝဏ်... မင်းဘာစကားတွေပြောခဲ့သလဲ”

“ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေက သိပ်တော့အရေးမပါသေးပါ
ဘူး... အဓိကကတော့ ငါဘယ်သူဆိုတာ သူသိသွားပြီလေ
ဒါဟာ ပထမဦးဆုံးခြေလှမ်းအဝင်ပဲ ဆိုရမှာပေါ့”

“သုဝဏ်... မင်းဆက်ပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်
လုပ်ကွာ”

“စိတ်ချပြီးသာနေ”

“ငါ့ကုမ္ပဏီမှာ နိုင်ငံခြားဧည့်သည်တွေနဲ့ ချိန်းထားလို့
ပြန်လိုက်ဦးမယ်... လိုအပ်တာ ဖုန်းနဲ့လှမ်းပြောလိုက်ကွာ...
ဧည့် သုဝဏ် မင်းဖုန်းတစ်လုံးလောက်တော့ ကိုင်ထားကွာ
မင်းနဲ့ငါကြားမှာ စကားပြောလို့ရတာပေါ့”

သုဝဏ်ငြင်းချင်ပေမယ့်... ကျော်စောမြင့်မောင်နှင့်
သူကြားမှာ ဖုန်းတစ်လုံးက မဖြစ်မနေလိုအပ်နေခြင်းကြောင့်

“မင်းစီစဉ်လိုက်လေ... မင်းငါ့ဆီကို လူကိုယ်တိုင်လာ
ပြီး ရှာရတာထက် ဖုန်းလေးရှိတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ”

“မနက်ဖြန် ငါဝယ်ခဲ့မယ်...”

“အင်း...”

ကျော်စောမြင့်မောင်ကိုကျောင်းအဝင်ဝတွင်ရပ်ထား
သောကားသို့ လိုက်ပို့ပေးပြီးအပြန်တွင် မြကတ္တီပါသံစဉ်ကို

သုဝဏ္ဏချည်းကပ်ဖို့ လမ်းစမှာဆုံးသလောက် ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဟင်း...”

ရင်ထဲမှာ သက်ပြင်းခါးခါးကြီးကိုချရင်းကျောင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့လေသည်။

သုဝဏ္ဏဘဝ၏သမိုင်းထဲတွင် မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကဗျာတစ်ပုဒ်၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်မရှိခဲ့သူမို့... မြကတ္တီပါသံစဉ်ဟာ သုဝဏ္ဏနုလုံးသား၏ပင့်သက်လေးတစ်ခု ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ဒါပေမယ့်လို့...

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့နည်းနည်းလေးမှ လွဲလို့မရဘူး...”

ဇေယျာမြတ် သူ၏ဒုတိယမြောက်ကြံစည်မှုကို အပီပြင်ဆုံးဖြစ်အောင် အဖက်ဖက်မှ ပြင်ဆင်ထားလေသည်။

“ဆရာမြတ်...”

“ဘာလဲကွ ကျောက်ဒိုး”

“ခုကိစ္စက ပြန်ပေးဆွဲရမယ့်သဘောနော်... ပြစ်မှုက ကြီးတယ် တော်ကြာရဲ့တွေဘာတွေ ပတ်သက်လာရင်ရှင်းမရဘူးဖြစ်မယ်...”

သဒ္ဓါမှန်စာပေ

“ကျောက်ဒိုး... မင်းတို့ဘက်ကလုပ်ရမယ့်ဟာကို သာ ပီပြင်အောင်သာလုပ်... ကျန်တာတွေ ငါရင်းပေးလို့ ရတယ်”

“ဒါနဲ့ဆရာ... မြကတ္တီပါသံစဉ်ကသေချာပေါက်လာပါ့ မလား”

“ဇေယျာမြတ် အတွက် မြကတ္တီပါသံစဉ်ဘေးမှာ စိတ် ချရတဲ့ သတင်းသမားတွေ အများကြီးရှိတယ်... တစ်ခုတော့ မင်းတို့ကိုပြောထားမယ်... မြကတ္တီပါသံစဉ်နာကျင်အောင် မဖြစ်စေနဲ့”

“ဆရာမြတ်ရယ်... လူကြမ်းလုပ်တာပဲ နည်းနည်းပါး ပါးတော့ လက်လေးဘာလေးဆွဲရမှာပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲဆရာပြန်ပေးဆွဲတာပဲ... မင်းသမီးတစ် ပါးလို့ ခေါ်ဆောင်လို့မှ မရတာ”

“ဆွဲတော့ဆွဲပေါ့ကွာ... အရမ်းကြီးတော့ မဆွဲနဲ့ သူ့အ သားလေးတွေက ဂွမ်းလေးတွေ... မင်းတို့လက်တွေက လက်

ကြမ်းကြီးတွေ”

“ဒါနဲ့ဆရာမြတ်... ပထမတစ်ခါတုန်းကဝင်ပြီး သူရဲ ကောင်းလုပ်တဲ့ကောင်ကို သိလား”

“အေး... သိတယ် ငါနဲ့တက္ကသိုလ်တုန်းက သိခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင် အလကားအောက်ခြေကကောင်ပါ... မြကတ္တီပါသံစဉ် လိုဘဝနဲ့ ဒီလိုကောင်မျိုးကို စိတ်ကူးထဲမှာတောင် ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဆရာမြတ်... အချစ်ဆိုတာပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူး နော်...”

“တိတ်စမ်းကျောက်ဒိုး... မင်းပါးစပ်ပေါက်ကြီးကိုပိတ် ထားလိုက်... ဇေယျာမြတ်အတွက် မြကတ္တီပါပဲဖြစ်ရမယ် ပတ်သက်လာတဲ့ကောင်တွေမှန်သမျှ ဖာတ်သိမ်းမကောင်း ဖြစ်သွားမယ်မှတ်”

“ဒီကောင်လက်စခြေစက ပြောင်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်... ဒီကောင်က လက်သိပ်ပြီးယဉ်တာ”

သုဝဏ္ဏအကြောင်းကို တက္ကသိုလ်တွင် ဇေယျာမြတ်
ကိုယ်တိုင်(၂)ကြိမ်လောက် ကြိုးဖူးတာကြောင့် သုဝဏ္ဏလက်
စွမ်းကို သိထားသူဖြစ်သည်။

“တော်ကြစမ်းကွာ... ဒီကောင်အကြောင်းကို စကား
ထဲထည့်ပြီး ပြောမနေနဲ့တော့... ဒီကောင် ငါ့ဇာတ်လမ်းမှာ
ပါဝင်လာစရာ အကြောင်းတစ်ကွက်မှမရှိဘူး... မင်းတို့လုပ်
စရာရှိတာသာလုပ်ကြ... ကားနဲ့ငွေကို ကျောက်ဒိုး မင်းဦး
ဆောင်ပြီးခွဲဝေလုပ်ကိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကဲ...ကဲသွားကြတော့ ဒီညနေ(၆:၀၀)နာရီလောက်
သူပြန်မှာ”

ကျောက်ဒိုးတို့အုပ်စု ထွက်သွားပြီးနောက် . . .
ဇေယျာမြတ် သူ၏အကြံအစည်တွေကိုတွေးပြီး ပီတိဖြစ်နေ
လေသည်။ ဇေယျာမြတ်မျက်လုံးထဲတွင် သူအနိုင်ယူရမည့်
ကျော်ဇောမြင့်မောင်၏ အရှုံးမျက်နှာကို မြင်ယောင်နေမိတော့

သည်။

“ပူး...ဂျီ...”

ဇေယျာမြတ်အိမ်ရှေ့သို့ ကားတိုးရပ်ပြီးဝင်လာသူက
မင်းလှမောင်ပင်ဖြစ်သည်။

“မင်းလှမောင်... ဘာကိစ္စတွေရှိလို့လဲကွ ကုမ္ပဏီရှယ်
ယာကိစ္စဆိုရင် မင်းကိုပြောထားပြီးပြီလေကွာ”

“ခုလာတာ ကုမ္ပဏီကိစ္စမဟုတ်ဘူးကိုဇေယျာ...
အပိုင်ရပေါက်တစ်ခုကို လာပြီးပြောတာ”

“အကျိုးအမြတ်ပါးပါးလေးဆိုရင် မပြောနဲ့... ငါအခု
လုပ်နေတာ ဘဝတစ်သက်လုံးသုံးဖြုန်းလို့မကုန်နိုင်တဲ့ကိစ္စကို
လုပ်နေတာ”

“ကိုဇေယျာ ကြံနေတဲ့ခွင်ကြီးကြီးလောက်တော့
မဟုတ်ပေမယ့်... အကျိုးအမြတ်က သိန်း(၃၀၀)လောက်နီးပါး
နော်”

မင်းလှမောင်ဆီက ကြားလိုက်ရသော သိန်းရာချီ

စကားကြောင့် ဇေယျာမြတ်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ မြကတ္တီပါ
ကိုသိမ်းပိုက်နိုင်ဖို့ သူ့အတွက် ငွေလိုနေတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်
သည်။

“ကိုဇေယျာ စိတ်ဝင်စားလား”

“အင်း... မင်းပြောတဲ့ ငွေလောက်ဆိုရင်တော့ စိတ်ဝင်
စားတယ် ပြောစမ်းကွာ”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်... ခုခွင်က မြကတ္တီပါသံစဉ်နဲ့ပတ်
သက်နေတယ်”

“ဟင်... ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီပိုင် ရိုထောင်တွေကို
မြကတ္တီပါသံစဉ်ကုမ္ပဏီက သူတို့ဆီရောက်လာမယ့်ပစ္စည်း
တွေကို ထားချင်လို့ဆိုပြီး စကားကမ်းထားတယ်”

“ဒါနဲ့များ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိန်း(၃၀၀)ရမှာလဲ...
ရိုထောင်ငှားရမယ့် (၁၀) သိန်းပေါ့”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကိုဇေယျာညှံသွားပြီ... သူတို့ဆီက

ပစ္စည်းတွေက ဂျပန်နိုင်ငံလုပ်ကားအင်ဂျင်တွေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဈေးပေါတဲ့ အင်ဂျင်တွေနဲ့ လဲယူထား
မယ်လေ”

“မင်းလှမောင်... ပစ္စည်းချင်းချိန်းတာမလွယ်ဘူးနော်
ကိုယ့်ဘက်က လုံခြုံရေးတာဝန်ကိုပါပေးရတာ... ပြီးတော့
သူတို့လုံခြုံရေးကလည်း ရှိဦးမှာ”

“ကိုဇေယျာ သဘောတူဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်... ကျန်
တာကျွန်တော်စီစဉ်ထားလိုက်ပါမယ်”

ဇေယျာမြတ်စကားမျှစဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“မင်းလှမောင် မင်းဘက်က သေသေသပ်သပ်လုပ်နိုင်
မလား”

“လက်စတောင် မကျန်စေရဘူး... တကယ်လို့ပြဿ
နာဖြစ်ရင် ဂျပန်ကုမ္ပဏီနဲ့ပါ သွားမှာ”

“လုပ်ချလိုက်ကွာ... တစ်နေ့ငါပိုင်ဆိုင်ရမယ့် ငွေတွေ

ကိုကြီးပြီးသုံးတယ်လို့ပဲ သဘောထားရမှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ပစ္စည်းထားဖို့လက်ခံလိုက်
တော့မယ်ကိုဇေယျာ”

“အေး...ငါနောက်ဆုံးစကားပြောမယ်”

“ပြောပါ”

“တစ်ချက်လေးမှ မှားလို့မရဘူးဆိုတာတော့...မင်း
သဘောပေါက် ငါမင်းလုပ်ဆောင်ချက်ကိုကြည့်မယ်”

“သတင်းကောင်းကိုသာ စောင့်နေပါကိုဇေယျာ...”

ဇေယျာမြတ်တစ်ယောက် မင်းလှမောင်ရဲ့အကြံ
အစည်ကိုသဘောတူပြီး...မိမိကိုယ်တိုင်မလုပ်ကိုင်ရ၍သိပ်
ပြီးအားမရပေမယ့်လို့ တစ်ခုခုလွဲချော်ခဲ့ရင် မြကတ္တီပါသံစဉ်
သူ့ကို အထင်မှားသွားမှာကို မလိုလားတာကြောင့် . . .
နောက်ကွယ်ကနေ ကြိုးကိုင်ရတော့မှာဖြစ်သည်။

“သိန်း(၃၀၀)ဟာ မင်းအတွက် ဘာမှမဟုတ်တဲ့ငွေ

.....
သဏ္ဌာန်စာပေ

ကြေးဖြစ်ပေမယ့်...ငါ့အတွက်တော့ ဒီငွေတွေအရေးပေါ်
လိုအပ်တယ်...ဒါကလည်း မင်းကိုငါရဖို့အတွက်ပဲလေ..
ငါ့ကြင်းဆီနဲ့ ငါ့ကြင်းပြန်ကြော်တဲ့သဘောပါကွာ”

“ဝိုး...ကျွဲ...”

“ဟင်...အောင်ကြီးကားဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“အား...ကျွတ်...ကျွတ် ကားဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး
မမကြီးကျွန်...ကျွန်တော်စိုက်အောင်လို့”

“ဟင်...”

မြကတ္တီပါသံစဉ်တို့ကားပဲခူးမြို့မှထွက်ပြီးသိပ်ဝေးဝေး
မရောက်ခင်မှာ အောင်ကြီးရလို့ဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲဟာ...”

အောင်ကြီးမျက်နှာတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေပင်

သန္တာဗုဒ္ဓဓာပေ

ကျနေသည်။ ပဲခူးမှကုမ္ပဏီခွဲကိုလာပြီးအပြန် သူငယ်စဉ်ကနေ
ခွဲဖူးသော ဘုရားကျောင်းသို့ဝင်မည့်အစီအစဉ်ကိုပင် ဖျက်ရ
တော့မလိုဖြစ်နေသည်။

မြကတ္တီပါဘဝတွင် အထိတ်လန့်ဆုံးကိစ္စကတော့...
ကားမောင်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားမှာနေစဉ်က ကားချင်း
တိုက်မိပြီးခေါင်းတွင်ဒဏ်ရာရပြီးကတည်းက ကားမောင်းခြင်း
ကို လုံးလုံးစွန့်လွှတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ...ဟင်...သုဝဏ်”

ပဲခူး - ရန်ကုန်သွားတဲ့ကားမှတ်တိုင်တွင်ရပ်နေသော
သုဝဏ်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ မြကတ္တီပါသံစဉ်အ
တွက် အရေးပေါ်အကူအညီတောင်းစရာဆိုလို့ အနီးစပ်ဆုံး
သုဝဏ်ပင်တွေ့မိပြီး...

သူကားဧရာမောင်းတတ်ရဲ့လား... အရင်ဆုံးမေး
ကြည့်တာ ကောင်းပါတယ် သူမမောင်းတတ်လည်း မောင်း
တတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကိုရှာပေးဖို့ အကူအညီတောင်းရမှာ

သန္တာဗုဒ္ဓဓာပေ

ပဲ။

“အောင်ကြီး... ကားပေါ်မှာ ခဏလေးသည်းခံပြီး စောင့်”

“ဂျင်း...”

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကားမှတ်တိုင်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ကိုသုဝဏ်”

“ဪ... မင်းကိုး... ပြောပါ”

“ကျွန်မကို တစ်ခုလောက်ကူညီပါ”

“ဟာ... မင်းလာပြီးနောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး... သိပ်ကိုအရေးကြီးနေလို့ပါရှင်”

“ငါက ဘာကူညီပေးရမှာလဲ”

“ကျွန်မရဲ့ဒရိုင်ဘာရုတ်တရက်ကြီးမှိုက်အောင့်ပြီးလူးလှိမ့်နေတယ်”

သဗ္ဗာဗ္ဗန်တဿ

“မင်းကားမမောင်းတတ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မောင်းတတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့်...”

“ကဲပါ... ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့လူရှိနေတော့ မင်းနဲ့ စကားရည်လှပွဲလုပ်နေလို့ မကောင်းဘူး သွားကြမယ်”

“ရှင်ကားမောင်းတတ်တယ်နော်”

“ကားမမောင်းတတ်ဘဲ မင်းနောက်ကိုလိုက်ပြီး ကားလိုက်တွန်းပေးရမှာလား... မောင်းတတ်လို့လိုက်လာတာပေါ့ကွ”

သုဝဏ်တို့(၂)ယောက် ကားနားကိုရောက်တော့...

“မမကြီးရေ ကယ်ပါဦးဗျ... မိုက်ထဲကအရမ်းကို အောင့်နေပြီ”

“ကိုသုဝဏ် ဆေးရုံကိုအမြန်မောင်းပေးပါ”

သုဝဏ်ဘာစကားမှမပြောတော့ဘဲ ကားစက်နှိုးပြီး ပဲခူးဆေးရုံဘက်သို့ မောင်းခဲ့တော့သည်။

ဆေးရုံအရေးပေါ်ဌာနသို့ ပို့ခဲ့ပြီး အခြေအနေကို

သဗ္ဗာဗ္ဗန်တဿ

စောင့်ကြည့်နေကြပေမယ့်... တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုဖြစ်ခဲ့ကြ။ သိပ်ပြီးမကြာ... အရေးပေါ်ခန်း
ထဲမှ ဒေါက်တာတစ်ဦးထွက်လာသဖြင့်...

“ဒေါက်တာ လူနာအခြေအနေ”

“စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး... လေချပ်ဆီးချုပ်ဖြစ်သွားတာပါ
ဆေးထိုးထားပါတယ်... သက်သာသွားမှာပါ”

“ပြန်ပြီးခေါ်သွားလို့ ရမှာလားဒေါက်တာ”

“ခေါ်ချင်ခေါ်သွားလေ... ရန်ကုန်ကိုရောက်တော့ဒီက
ပေးလိုက်တဲ့ဆေးစာအတိုင်း ဆေးထိုးဆေးစားလိုက်ရင်
ကောင်းသွားမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဒေါက်တာ...”

အောင်ကြီးကိုဆေးရုံမှပြန်ခေါ်ခဲ့ကြပြီး ကားပေါ်ကို
တင်ပြီးသည်နှင့်...

“ငါကရန်ကုန်ထိ မောင်းပေးရမှာလား”

“ရှင်ဆက်ပြီးမောင်းပေးမယ်ဆိုရင်တော့ အရမ်း

ကောင်းမှာပါ... အိပ်ပေမယ့် ရှင့်မှာကိစ္စရှိနေရင် စိတ်ချရတဲ့တစ်
ယောက်ကိုငှားပေးပါလား”

“ဒီမြို့က ငါ့မြို့မဟုတ်ဘူး... စိတ်ချရတယ် စိတ်မချရ
ဘူးဆိုတာတော့ ငါ့ဘက်ကအာမခံနိုင်ဘူး... ဆက်ပြီးမောင်း
စေချင်ရင် ငါရန်ကုန်ထိမောင်းပေးမှာပါ... ငါလည်းရန်ကုန်ကို
ပြန်ရမှာပဲလေ... သိပ်အပင်ပန်းကြီးမှမဟုတ်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုသုဝဏ်”

“မင်းကိုလည်း ငါကကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရှင်... ရှင်က ဘာကိုကျေးဇူးတင်တာလဲ”

“ငါ့လိုလူမွဲတစ်ယောက်ရဲ့နှာမည်ကို မင်းမှတ်မိနေ
တာကို ကျေးဇူးတင်တာပါ”

“ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ရှိနေကြတဲ့လူတွေအားလုံး
ဟာ လူထဲကလူတွေပါပဲရှင်”

မြကတ္တီပါသံစဉ်၏ စကားလုံးလေးကိုသဘောကျသ
ဖြင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ရှင်က ဘာကြောင့်ပြုံးရတာလဲ”

“ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ပြုံးမိတာပါ... တခြားအကြောင်းတွေမပါပါဘူး”

သူမနှင့်စကားဆက်သွယ်မှုလေးဝေးသွားပြီးကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေမိသည်။ မြကတ္တီပါသံစဉ်အတွက် အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုကိုလုပ်ရန်တွေးပြီး စိတ်စောနေမိသည်။ ထိုကိစ္စမှာ သူ့ကိုယ်စဉ်က ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သော ဘုရားကျောင်းမှ ကျေးဇူးရှင်သင်းအုပ်ကြီး ကျန်းမာရေးအတွက် လိုအပ်တာကိုဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ချိန်းဆိုထား၍ဖြစ်သည်။

“ကိုသုဝက်...”

“မင်းဘာပြောချင်လဲ...ပြောပါ”

“ကူညီလက်စနဲ့ ဆက်ပြီးကူညီပေးပါလားရင်”

“ငါကူညီပေးနိုင်တာဆို ကူညီပေးမှာပါ...”

“ဟို...ဟိုလှည်းကူးဘက်ကိုရောက်ရင် ကျွန်မဘုရားကျောင်းတစ်ခုကိုဆက်ခံချင်တယ်... ပို့ပေးပါလားသိပ်မကြာ

ပါဘူးပေးစရာရှိတာလေးပေးပြီးတာနဲ့ ပြန်မှာပါ”

“ကူညီပေးရမှာပေါ့ဗျာ... သွားရမယ့်နေရာကိုသာ ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကားနောက်ခန်းတွင် အောင်ကြီးတစ်ယောက်က တော့... ဆေးအချိန်ကြောင့် မှိန်းပြီးလိုက်လာနေသည်။ သုဝက်နှင့် မြကတ္တီပါသံစဉ်တို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် တခြားအဝီစကားတွေ မပြောဖြစ်ကြဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာလာကြရင်း ကားလေးမှာ ညနေစောင်းလုလုတွင် လှည်းကူးသို့ရောက်ခဲ့လေသည်။

မြကတ္တီပါသံစဉ်ညွှန်ပြသော လမ်းအတိုင်း... ဘုရားကျောင်းလေးကို ကားမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ဘုရားကျောင်းမှာလူနေရပ်ကွက်နှင့် အတော်လေးကွာဝေးပြီး ကုန်းမြေအနိမ့်အမြင့်များနှင့် လူနေအိမ်ခြေနည်းသောနေရာလေးတွင် ရှိနေလေသည်။

“ခဏလေးနော်...”

“မင်းနောက်ဆံမတင်းဘဲ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ... ငါ့အတွက်ဘာမှမထူးပါဘူး”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

မြကတ္တီပါသံစဉ်ကားပေါ်မှ ဘုရားကျောင်းထဲကိုဆင်းသွားလေသည်။ ကားပေါ်တွင် အောင်ကြီးနှင့် သုဝဏ္ဏသာရီနေကြစဉ်...

“အောင်ကြီး... သက်သာလား”

“သက်သာပါတယ်ဗျာ... ခင်ဗျားသာ ဆေးရုံကိုမပို့ပေးရင် ကျွန်တော်တော့မလွယ်ဘူး... အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျုပ်ကိုကျေးဇူးတင်မနေနဲ့... တကယ်ကျေးဇူးတင်ရမှာက မင်းတို့အလုပ်ရှင်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

သုဝဏ္ဏ အောင်ကြီးနှင့် စကားပြောနေရင်း ကား

သဗ္ဗာဗွန်စာပေ

နောက်ကြည့်မှန်ကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိလိုက်တော့... လူတစ်ယောက် ဘုရားကျောင်းအဝင်တံခါးမှတစ်ဆင့် ချောင်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သုဝဏ္ဏစိတ်ထဲတွင် သံသယတစ်ခုဝင်သွားသည်။ အန္တရာယ်တစ်ခု၏ အရိပ်ပင်လားဟု တွေးမိလိုက်သည်။

“ကိုသုဝဏ္ဏ... ပြန်ကြရအောင်”

“ကိစ္စတွေပြီးခဲ့ပြီလား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြီးခဲ့ပါပြီ”

သုဝဏ္ဏတို့ ဘုရားကျောင်းထဲမှ ပြန်ပြီးထွက်တော့ မှောင်စပြုနေလေပြီ... ကားကိုသတိထားပြီး မောင်းနေသလို ဘေးဘက်တွေကိုလည်း အကဲခတ်နေခဲ့သည်။

“ဟင်... ရှေး... ရှေးမှာ ကားတစ်စီးပျက်နေတယ်...”

ကားမီးနှင့် လှမ်းပြီး တွေ့လိုက်ရသော ကားပျက်သည့်ပုံမှာ သိပ်ပြီး သဘာဝမကျ။ ကားသွားလမ်းကို ပိတ်ပြီးရပ်ထားသလို ဖြစ်နေတာကြောင့်...

သဗ္ဗာဗွန်စာပေ

“မြကတ္တီပါသံစဉ်”

“ရှင်”

“မင်းကားပေါ်ကနေလုံးဝမဆင်းနဲ့... ဒါဟာ အန္တရာယ် တစ်ခုပဲ”

“ဟယ်...”

“ငါကားအောက်ကိုရောက်တာနဲ့... ကားတံခါးတွေ ကိုလော့ချပြီး ဖုန်းကိုကိုင်ထား... အရေးပေါ်ရဲစခန်း ဖုန်းနံပါတ် တွေကို သိတယ်မဟုတ်လား...”

“သိ... သိတယ်”

“ဒါဆို တစ်ခါတည်း ပြင်ထားတော့”

“ပူး... ကျီ...”

သုဝဏ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသောကားနှင့် မလှမ်းမကမ်း တွင် ကားကိုထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ငါပြောတာကို မမေ့နဲ့နော်”

“အင်းပါ...”

“ရှင်း”

သုဝဏ်ကားတံခါးကိုပိတ်ပြီး ရပ်ထားတဲ့ကားဆီကို သွားမည်အပြု... ဘေးဘက်ချုံ့ထဲမှ ဓား၊ တုတ်ကိုယ်စီကိုင် ထားသော လူ(၃)ယောက်ထွက်လာသည်။

“မင်းတို့ဘာသဘောလဲ”

“ဟာ... ဟင်”

သုဝဏ်ကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသော ကျောက်ဒိုး တို့အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူတို့ကို ဇေယျာမြတ်ပြောထားစဉ် က ကားပေါ်တွင်အောင်ကြီးတစ်ယောက်သာ ပါမှာဖြစ်ပြီး... ခုတော့မထင်ထားသောလူကို တွေ့နေရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ငါ့ကိုချော့လိုရပ်ပြီး ကြည့်နေ ကြတာလား”

“မထူးဇာတ်တော့ ခင်းရတော့မှာပဲ ပေါက်ပေါက်...”

“ချမယ်ကွာ”

“ဆော်ကွာ...”

သုဝဏ်နှင့်စကားအမေးအဖြေ မလုပ်တော့ဘဲ သုံး
ယောက်စလုံးဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

“ဖြောင်း...ခွပ်...”

“ဒုတ်...အီး...”

သုဝဏ် အရှောင်အတိမ်းလေးတွေနှင့် (၃)ယောက်
လုံးကို လှလှပပလေးဆုံးမလိုက်သည်။ ဓားရှည်ကိုင်ထား
သောလူဆီမှ ကျနေသောဓားကို သုဝဏ်ကောက်ယူလိုက်ပြီး
ကျောက်ဒိုးလည်ပင်းကို ထောက်လိုက်စဉ် ...

“ကိုသုဝဏ်...လက်လွန်မယ်”

မြကတ္တီပါသံစဉ် ကားပေါ်မှအပြေးဆင်းလာပြီး...
သုဝဏ်လက်ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

“သေအောင်တော့ မသတ်ပါဘူး...အမှတ်တရလေး
တော့ ပေးရမယ်”

“မ...မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ...ချမ်းသာပေးပါ”

“နောက်ဒါမျိုး မလုပ်တော့ပါဘူး”

“မင်းတို့ကဓားပြတိုက်တာတော့ မဟုတ်တန်ကောင်း
ဘူး...”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“ကျောက်ဒိုး...မင်းဘာတွေပြောတာလဲ...မင်းပဲဓား
ပြတိုက်မယ်ဆိုလို့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာရယ်...ကျွန်တော်တို့ကြံမိကြံရာ
ကြံခဲ့ကြတာပါ”

သုဝဏ် လူဆိုးတွေပြောသောစကားပေါ်မှာ သိပ်ပြီး
ဘဝင်မကျပေမယ့်...

“မြကတ္တီပါသံစဉ်...ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှမဖြစ်တော့...စခန်းတွေဘာ
တွေနဲ့ စကားမပြောချင်ပါဘူး လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

“မင်းသဘောပဲ...ကဲ ဂန္ဓဝင်လူဆိုးကြီးတွေ မင်းတို့
ကားပေါ်ကိုတက်ပြီး လမ်းဖယ်ပေးတော့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

လူဆိုး(၃)ယောက်လုံး ကားပေါ်ပေါ်မြန်မြန်တက်ပြီး
မောင်းပြေးသွားကြလေသည်။ ဇေယျာမြတ်စီစဉ်ထားသလို
မြကတ္တီပါသံစဉ်ကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး ငွေညစ်ဖို့ကြိုးစားချိန်မှာ
ဇေယျာမြတ် တင်ဇာဝိုင်း၏အကူအညီတောင်းခံမှုကနေ ကယ်
တင်မည့်ဇာတ်ကွက်ကတော့ တက်တက်စင်အောင် လွဲသွား
ပြီဖြစ်သည်။

“မြကတ္တီပါသံစဉ်...”

“ကိုသုဝဏ်...ပြောပါ”

“ဒီဖြစ်စဉ်မှာ ဝါဘက်ကဇာတ်လမ်းအကွက်ချပြီးလုပ်
ခဲ့တယ်လို့ မင်းဘက်ကစွပ်စွဲဦးမှာလား”

“ဒီတစ်ခါအခြေအနေဟာ ရှင့်ကိုထင်မိရင် ကျွန်မရဲ့
အကြီးမားဆုံးအမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့
ကျွန်မသူတို့ကို ဘာကြောင့်ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်လို့
ရှင်ထင်လဲ”

“မင်းဟာ ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်

ဘူးဆိုတာ ငါယုံပါတယ်...ဒီကောင်(၃)ကောင်ဟာ မင်းကိုခေါ်
သွားဖို့ထိပြင်ဆင်ထားကြတာ သေချာတယ်...ဓားပြတိုက်ကြ
တာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်တွက်ဆသလိုပါပဲ...ဒီလူတွေရဲ့နောက်ကွယ်မှာ
ကြိုးကိုင်ထားတဲ့သူရှိနေတယ်...ဒီလူကိုသိချင်လို့တမင်လွှတ်
ပေးလိုက်တာ”

“စခန်းပို့ပြီး စစ်လိုက်ရင်ပေါ်မယ့်ကိစ္စပဲလေ”

“ကျွန်မအရမ်းသိချင်တာကြီးကိုင်တဲ့လူထက် ကျွန်မ
ဘေးကသစ္စာမဲ့တဲ့သူတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာကို
သိချင်တာ”

မြကတ္တီပါသံစဉ်စကားကြောင့် အောင်ကြီးမလုံမလဲ
ဖြစ်သွားပြီး မှေးချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ရသည်။

“မင်းကို အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်”

“ဘယ်လိုအကြံမျိုးလဲ”

“မင်းဘဝအတွက် စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့လူတစ်

ယောက်တော့ မင်းအနားမှာရှိသင့်ပြီ”

“ကျွန်မဒီကိစ္စကို အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားဖူးပါတယ်... အခကြေးငွေနဲ့ ဘော်ဒီဂတ်(စ်)ထားမယ်ဆိုရင် ထားလို့ရပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်မဒါကိုမနှစ်မြို့ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ငွေကြေးဟာ လူတစ်ယောက်ဘဝကို လုံခြုံမှုပေးနိုင်တယ်ဆိုတာကို မယုံကြည်လို့ပါ”

“မင်းဘဝကို လုံခြုံမှုပေးနိုင်တဲ့ ဘယ်လိုလူမျိုးကို မင်းကတွေ့ချင်တာလဲ”

“ငွေကြေးမပါဘဲ ကျွန်မပေါ်မှာ စောင့်ရှောက်ကာ ကွယ်ပေးမယ့်လူမျိုး”

“မင်းအတွက် ဒီလိုလူမျိုးနဲ့တွေ့နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါမယ် မြကတ္တီပါသံစဉ်”

“သုဝဏ်ရာ မင်းနဲ့တုံးလိုက်တာကွာ... သူ့ဘက်က ဒီလောက်စကားခေါ်တာကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ရတယ်လို့”

“ကျော်စောမြင့်မောင်... မင်းကစီးပွားရေးဘက်မှာ ငါ့ထက်တော်ပေမယ့် ဒီလိုဘက်မှာတော့ အရမ်းကိုညံ့တဲ့လူ ဖြစ်သွားပြီ... ငါသူပြောတဲ့စကားပေါ်မှာလိုက်ပြီး ကျုပ်မင်းအတွက် စေတနာ့ဝန်ထမ်းလုပ်ပါရစေဆိုရင် ငါ့ဘက်ကခြေလှမ်းကို သဘောပေါက်သွားမှာပေါ့ ငတုံးရ... မင်းမှတ်ထား ကျော်စောမြင့်မောင်... မြကတ္တီပါသံစဉ်ဟာ ထက်မြက်တယ်”

ဉာဏ်သွားတယ်...မင်းစိတ်ထဲမှာတော့ ထင်မှာပေါ့ဒါဟာငါ့ကို
ဖိတ်ခေါ်တာလို့”

“မင်းကိုဖိတ်ခေါ်တာမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး... သူ့စိတ်ထဲကသံသယကို ခွဲခြားလိုက်
တာ”

“မင်းပြောတာ ငါသိပ်ပြီးနားမရှင်းဘူး”

“သူနဲ့ငါ့ကြုံခဲ့တဲ့ အန္တရာယ်ပေါ်မှာ သူကငါ့ကိုအကြွင်း
မဲ့ယုံမထားဘူး...ဒါကြောင့်စမ်းသပ်ခြင်း(၂)မျိုးသုံးလိုက်တာ”

“ဘယ်လိုစမ်းသပ်တာမျိုးလဲ”

“ပထမတစ်မျိုးက ဓားပြလို့ပြောတဲ့ကောင်တွေကို
လွှတ်ပေးတာ...ဒုတိယတစ်မျိုးက ငါ့ကိုဘော်ဒီဂတ်(၆)လုပ်မ
လားဆိုပြီး စကားခေါ်တာ”

“မင်းပေါ်မှာ သံသယရှိတယ်လို့ ဆိုတာလား”

“သူသံသယဖြစ်နေတာ ငါ့ကိုတော့မဟုတ်ဘူး...ကြုံ

လိုက်ရတဲ့ဖြစ်စဉ်(၂)ခုလုံးက သံသယဖြစ်စရာဖြစ်နေတာကွ
လူဆိုးလူကြမ်းလုပ်တဲ့ကောင်တွေက ဇာတ်ထဲကဌားလာတဲ့
လူကြမ်းတွေလိုဖြစ်နေတာဟာ သူ့အတွက်သံသယဖြစ်စရာ
အကြောင်းတွေ ဖြစ်နေတာပေါ့... ဒီကြားထဲ ငါကလည်း
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါနေတော့ ခက်နေတာ”

“ငါတစ်ခုတော့ စဉ်းစားမိတယ် ... ဒါဟိုကောင်
ဇေယျာမြတ်လက်ချက်မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“သေချာသလောက်တော့ ရှိတယ် ... အတိအကျ
တော့ပြောလို့မရသေးဘူး...မင်းပြောသလိုဇေယျာမြတ်ဇာတ်
လမ်းဆင်တာဆိုရင်တော့ ငါ့ကိုကောင်းကောင်းမေတ္တာပို့
လောက်နေပြီ...ဟားဟားဟား သူ့ရဲကောင်းလုပ်ချင်တာက
တစ်ယောက်၊ သူ့ရဲကောင်းဖြစ်နေတာက တစ်ယောက် ဟေ့”

“ဟားဟားဟား... ဟုတ်ပါကွာ”

နှစ်ယောက်သားပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“ဟင်...”

သုဝဏ်တို့ထိုင်နေသောစားပွဲမှ လူနှစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင်လှမ်းပြီး တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူကတော့ ကျောက်ခိုးနှင့် လူတစ်ယောက်...

“သုဝဏ်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုမှာတွေ့ရတဲ့ကောင်က မြကတ္တီပါသံစဉ်ကို ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်တွေထဲက ကျောက်ခိုးဆိုတဲ့ကောင်”

“ဪ...ဟာ”

သုဝဏ်လှမ်းပြလိုက်သော . . . ကျောက်ခိုးကို ကျော်စောမြင်မောင်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်းပြောတဲ့ကောင်ဘေးကကောင်ကို ငါသိတယ်”

“ဘယ်ကကောင်လဲ...”

“ဒီကောင်နာမည်က မောင်မောင်စိုး... မြကတ္တီပါရဲ့ သွင်းကုန်ပစ္စည်းတွေကိုတာဝန်ယူတဲ့ကောင် ပစ္စည်းလုံခြုံရေး

မှူးပဲ...မင်းဘယ်လိုမြင်လို့လဲ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်နေတယ်”

“မင်းဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ”

“ကျော်စောမြင့်မောင်... ငါဒီကောင်တွေနောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်မယ်... မင်းကားကို သုံးခွင့်ပြုကွာ”

“ငါပါလိုက်မယ်”

“မင်းမလိုက်ပါနဲ့... မင်းဆိုရင် ဒီကောင်တွေကသိနေတာ”

“မင်းအတွက်ပြောနေတာ”

“စိတ်ချပါကွာ... ဒါနဲ့မင်းဘာနဲ့ပြန်မလဲ”

“အငှားကားနဲ့ပြန်မယ်... ရှေးကားသော့”

သုဝဏ်ကို ကားသော့လေးပေးလိုက်ပြီးနောက်...

“ဪ... ရော့ မင်းအတွက်ဝယ်ထားတဲ့ဟန်းဖုန်း၊ အခြေအနေကိုပြောဦး”

“အေးပါကွာ...”

“ငါသွားမယ်”

သုဝဏ်ကိုထားခဲ့ပြီး ကျော်စောမြင့်မောင်
စားသောက် ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သွက်သွက်လေးထွက်သွားသည်။
သုဝဏ်တစ်ယောက် ယောက်ကတော့
ကျောက်ဒီးနှင့်မောင်မောင်စိုးတို့၏ အခြေ
အနေကိုစောင့်ကြည့်ရင်း... ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ နာရီဝက်
လောက်ကြာတော့မှ ကျောက်ဒီးနှင့်မောင်မောင်စိုးတို့ ဆိုင်ထဲ
ကနေ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်အပြင်တွင်ရပ်ထားသော အငှား
ကားပေါ်သို့တက်သည်နှင့် သုဝဏ်ကားကိုစက်နှိုးကာ စောင့်
ကြည့်နေသည်။

အငှားကားထွက်သွားတော့မှ နောက်ခံလမ်းလှမ်း
ကနေ လိုက်ခဲ့လေသည်။ အငှားကားမှာ ဆီပိကမ်းနယ်မြေရှိ
ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဂိုထောင်များဘက်သို့ မောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဂိုထောင်တစ်ခုခုရှုတွင် ကားရပ်ပြီး(၂)ယောက်လုံး ဆင်း
သွားတာကို ကားထဲမှထွက် ရသည်။

သုဝဏ်ခဏကြာတော့မှ ကားထဲကနေဆင်းပြီး...
ဂိုထောင်ဘက်ဆီလျှောက်လာစဉ်...

“ဝူး...ဝူး...”

ကွန်တိန်နာကားကြီး(၂)စီး မောင်းဝင်လာနေသည်။

“ချိုကြီးနဲ့ဗိုက်ပူ... မင်းတို့အပြင်လမ်းကြောင်းကို
ထွက်ပြီးကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မောင်မောင်စိုးလူနှစ်ယောက်ကိုလှမ်းပြီး အော်ပြော
နေသောအသံကိုကြားလိုက်ရပြီး လူ(၂)ယောက် သုဝဏ်ရပ်
နေသောနေရာကို တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာနေကြ
သည်။

သုဝဏ် ကုက္ကိုပင်ကြီးဘေးတွင် ဝင်ကပ်လိုက်ပြီး...

ပုန်းနေလိုက်ရသည်။

“ငါတို့ဆရာကတော့ ဒီတစ်ချီအပိုင်ကြံတာပဲဟေ့”

“ဟုတ်ပါကွာ... မြကတ္တီပါသံစဉ်ဆိုတဲ့သူဌေးမက
တာကယုံလူတွေလက်ထဲကိုမှ ပစ္စည်းအပ်ရတယ်လို့”

“တစ်ခေါက်တည်းနဲ့ သယ်မှာလား...”

“ဟုတ်တယ်... ခုကွန်တိန်နာကားပေါ်က အပေါ်စား
ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဂိုထောင်ထဲက အကောင်းစားတွေကို
လဲမှာလေ”

“ဟင်...”

မြကတ္တီပါသံစဉ်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အပိုင်ကြံနေခြင်းဆို
တာကို သုဝဏ်ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ဟာ... ဟိုမှာကားတစ်စီး”

“ဟုတ်တယ်... ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာ... သူတို့တာသိပ်
ပြီး သဘာဝမကျဘူး... ဆရာမင်းလှမောင်ကို ပြန်ပြောရ

အောင်”

“အေး...”

သုဝဏ်ရုပ်ထားသောကားကို ချုံကြီးနှင့်စိုက်ပူတွေ၊
သွားတာကြောင့် သူတို့ဆရာကို ပြန်ပြီး ပြောဖို့လှည့်အပြန်...

“မင်းတို့ဆရာကို ငါပြောလိုက်မယ်”

“ဟာ... မင်း... မင်း”

“ဒုတ်... အီး”

သုဝဏ်ခပ်သွက်သွက်ရှေ့မှတစ်ယောက်ကို ရှင်း
လိုက်ပြီး... နောက်မှတစ်ယောက်ကို ပါဆက်တိုက်... တိုက်ခိုက်
လိုက်ရသည်။

“ဖြောင်း...”

“အား... ကျိုး... ကျိုးပါပြီ”

“မင်းလက်တကယ်မကျိုးချင်ရင် ငါမေးတာကို မှန်မှန်
ပြော”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ မှန်မှန်ဖြေပါမယ် ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ...”

“မင်းစကားအမှန်ဆိုရင် မင်းကိုဘာမှမလုပ်ဘူး... ခုဒီကိစ္စကို ဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

“ဆရာမင်းလှမောင်”

“မင်းလှမောင်ဆိုတာ ... ဇေယျာမြတ်ရဲ့ မန်နေဂျာ လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... သူတို့ဂိုထောင်မှာအပ်ထားတဲ့ကား အင်ဂျင်တွေကို မောင်မောင်စိုးနဲ့ပေါင်းပြီး အပေါ်စားပစ္စည်း တွေနဲ့ လဲကြမလို့ပါ”

“သေချာတယ်နော်...”

“သေချာပါတယ်ဗျာ...”

“ဒုတ်... အင့်”

သုဝဏ်ပြန်ပြီးလွှတ်ထိုက်လို့... စိတ်မချရတာကြောင့်

ဗိုက်ပူကိုခဏလောကကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက် သည်။ ပြီးတော့မှ မြကတ္တီပါသံစဉ်ကိုဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို... မြကတ္တီပါစကားပြောနေပါတယ်”

“မင်းပစ္စည်းတွေအပ်ထားတဲ့နေရာကို အမြန်လာပါ”

“ရှင်... ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဒီရောက်ရင်မင်းသိရမှာပေါ့... မင်းလူယုံတွေတခြား ကောင်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး ပစ္စည်းချင်းချိန်းမလို့လုပ်နေကြတယ်”

“ရှင်... ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းအတွက်သိပ်ပြီးအရေးမပါ ပါဘူး... ဒါပေမယ့်သိချင်ရင်ပြောလိုက်မယ်... သုဝဏ်”

“ဟယ်... ကိုသုဝဏ်”

“ကဲအမိ... အချိန်ကသိပ်ပြီးမရတော့ဘူး... သက်ဆိုင် ရာကို အကြောင်းကြားပြီးတော့ လာခဲ့ပေတော့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ရှင်... ရှင်အဲဒီနေရာမှာရှိနေဦး

မှာလား”

“မင်းတို့မရောက်မချင်းတော့ ရှိနေမယ်”

“ခုချက်ချင်းလာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဒါပဲ...”

သုဝဏ္ဏဖုန်းလေးကို ပြန်ပိတ်ပြီး မေ့နေသည့်နှစ်
ယောက်ကို ကုက္ကိုပင်ဘေးတွင် ဆွဲပြီးထားလိုက်သည်။

“ကားပေါ်ကပစ္စည်းတွေကုန်ရင်... ဂိုထောင်ထဲက
ပစ္စည်းတွေကိုတင်ဖို့လုပ်ဟေ့... သိပ်ကြာလို့မဖြစ်ဘူး”

ကုန်ထမ်းအလုပ်သမားတွေကတော့ မောင်မောင်စိုး
နှင့် မင်းလှမောင်တို့အကြံအစည်ကိုမသိကြဘဲ... ငွေများများ
ပေးထားသဖြင့် အားသွန်ခွန်စိုက်ထမ်းနေကြသည်။

“ဝူး... ပေါ့... တီ... တီ”

“ဟာ... ဟင်... ဟိုက်”

ဂိုထောင်သို့ သက်ဆိုင်ရာရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ကားတွေနှင့်...

သတ္တဗ္ဗန်စာပေ

မြကတ္တီပါသံစဉ်တို့ရောက်လာတာကို တွေ့လိုက်တော့မှပဲ
သုဝဏ္ဏကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာပြီးမောင်းထွက်ခဲ့လေ
သည်။ မောင်မောင်စိုးနှင့်အပေါင်းပါတွေကို ပစ္စည်းများနှင့်
အတူ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိလိုက်တာကြောင့် ငြင်းလို့မရကြ
တော့ပေ။

“အားလုံးကိုခေါ်ခဲ့ဟေ့...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စခန်းမှူးကြီး”

“ရပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့တာဝန်ပဲလေ”

ပါဝင်ပတ်သက်သူတွေကို အချုပ်ကားတစ်စီးပေါ်သို့
တင်ဆောင်နေချိန်တွင် မြကတ္တီပါသံစဉ် သုဝဏ္ဏကိုလိုက်ရှာ
ပေမယ့်... အရိပ်အယောင်ကိုပင်မတွေ့ရတော့ပေ။

“ဒီတစ်ခါ... ကျွန်မကိုယ်တိုင်ရှင်ကိုတွေ့အောင်ရှာ
မယ် ကိုသုဝဏ္ဏ”

သတ္တဗ္ဗန်စာပေ

ဘဝန်း ◀ ၄ ▶

“တောက်...ဝုန်း...ခွမ်း...”

ဇေယျာမြတ် သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှ အရက်ခွက်တွေကို
ပေါက်ခွဲလိုက်ပြီး...

“ငါအတန်တန်ပြောထားရက်နဲ့ကွာ...ခုတော့ငါ့မဟာ
စီမံကိန်းကြီး ပျက်ရတော့မယ်...ဘယ်နေရာမှ မျက်နှာလွှဲလို့
မရဘူး...ခုငါမြကတ္တီပါသံစဉ်နဲ့ရှင်းရတော့မယ်”

“ဆရာမြတ်”

“ဘာလဲ အောင်ပိုင်”

“ဆရာဒေါသထွက်နေလို့ မပြီးသေးဘူးနော်...အထဲ

သဗ္ဗာဗ္ဗနိဗ္ဗာန

ရာဇဝင်မဲ့ ကဗျာ

၇၉

ရောက်နေတဲ့မင်းလှမောင်ပါးစပ်က ဆရာခိုင်းပါတယ်လို့ပြော
လိုက်ရင်ပိုပြီးအခြေအနေဆိုးသွားမယ်”

“အောင်ပိုင်...မင်းကငါ့ကိုလျှော့ပြီး တွက်တာလား
ဒီလိုအကွက်တွေဖြစ်လာရင် ကာကွယ်နိုင်အောင်ကြိုတင်
စီစဉ်ထားပြီးသားကွ...မင်းလှမောင်ရဲ့ဇနီးနဲ့သမီးကိုငါအိမ်မှာ
ခေါ်ပြီးထားတာ စေတနာကောင်းလို့မဟုတ်ဘူး...ဒီကောင့်
ပါးစပ်ပေါက်ကို ပိတ်ခိုင်းထားတာ”

“မြကတ္တီပါသံစဉ်နဲ့ ဘယ်လိုရှင်းမလဲဆရာမြတ်”

“မင်းလှမောင်အပေါ်အပြစ်ပုံချပြီး ငါ့ဘက်ကလွတ်
အောင်ရုန်းရမှာပေါ့ကွာ”

“တီ...”

“အောင်ပိုင်...အိမ်ရှေ့ဘက်ကို ထွက်ကြည့်
စမ်း”

အောင်ပိုင်အိမ်ရှေ့ဘက်ကို ထွက်ပြီး ကြည့်တော့...
မြကတ္တီပါသံစဉ်၏အတွင်းရေးမှူး တင်ဇာမိုင်ဖြစ်နေသည်။

သဗ္ဗာဗ္ဗနိဗ္ဗာန

“ကိုမြတ်ရှိလား”

“ရှိတယ်တင်ဇာမိုင်...အထဲကိုဝင်ခဲ့”

ဇာမိုင်ပိုင် တံခါးဖွင့်ပေးပြီး တင်ဇာမိုင်ကိုအိမ်ထဲသို့
ခေါ်လာခဲ့သည်။

“မိုင်...ဘာတွေထူးလို့လဲ”

“ကိုမြတ်အတွက် စိတ်မကောင်းလို့လာပြီးတွေ့တာပါ
မြကတ္တီပါသံစဉ်ကတော့ ကိုမြတ်ကို သံသယတွေဖြစ်နေတယ်
နော်”

“ဟူး...ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့တော့ ငါကခုတဲ့ဇာတ်ကို
ငါနိုင်အောင်ကနိုင်တယ်...ငါသိချင်တာခုလိုငါ့အစီအစဉ်တွေ
ကို ကမောက်ကမဖြစ်အောင်လုပ်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူရှိရမလဲ...ဟိုသုဝဏ်ဆိုတဲ့လူတဲ့...မနေ့က
မြကတ္တီပါကိုယ်တိုင်ပြောနေတာကို ကြားရတာ”

“ဘာ...သုဝဏ်...ဒီကောင် ဘယ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ဝင်ပါရတာလဲ”

“မြကတ္တီပါနဲ့ ဘယ်လိုမှမပတ်သက်တာတော့ မိုင်သိ
တယ်...ဒါပေမယ့် ဒီလူဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပါလာရတာလဲဆိုတာ
ကိုတော့ မိုင်မသိဘူး... ဒီလူကိုမြကတ္တီပါက တွေ့ချင်တာ
တောင် တွေ့ခွင့်မရဘူးဖြစ်နေတယ်”

“မိုင်...မင်းတို့ငါ့ဆီကိုအရေးမကြီးရင်မလာကြနဲ့နော်
ခုချိန်မှာ ငါ့အခြေအနေက အရင်ကထက်ပိုပြီး ပိုမိုဖြစ်မှာ”

“စိတ်ချပါ... ကိုမြတ်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့
လာပြီးမေးရင်း... ပြီးတော့အရေးကြီးတဲ့သတင်းတစ်ခုကိုပါ
ပြောမလို့ပါ”

“ဟာ...ဘာ သတင်းလဲ”

“မြကတ္တီပါရဲ့ ဦးလေးရဲခေါင်ထွဋ်... မြန်မာပြည်ကို
အပြီးပြန်လာမယ်တဲ့”

“ဟင်...ဒီသတင်းသေချာလား”

“သေချာပါတယ်ကိုမြတ်... ဒီရက်ထဲမှာရောက်မှာ”

“ဇျောက်”

ဇေယျာမြတ် လက်ဖျောက်တီးပြီး မျက်နှာရှင်လန်း သွားတော့သည်။ ဦးရဲခေါင်ထွဋ်နှင့်သူက မကောင်းသော အလုပ်များတွင် ဝါသနာတူတွေဖြစ်သလို... ဦးရဲခေါင်ထွဋ် သည်လည်း သူလိုပဲလောဘရမ္မက်ကြီးသူဖြစ်သည်။

“မိုင်... ဒီသတင်းကြားရတာ ငါ့အတွက်သိပ်ကို ကောင်းတဲ့လမ်းကြောင်းကြီးတစ်ခု ပွင့်သွားသလိုပဲဟေ့... ကျေးဇူးပဲကွာ”

“ရပါတယ်ကိုမြတ်ရယ်... မိုင်တို့(၂)ယောက်ကြားမှာ ကျေးဇူးစကားတွေ ပြောရမှာမှမဟုတ်တာ... တစ်ခုပဲကိုမြတ် ဘက်က ကတိမပျက်ပါစေနဲ့”

“ကိုယ်ကြိုးစားနေတာ မိုင်အတွက်လည်းပါပါတယ် သဲလေးရာ ကဲပြန်တော့နော်”

ဇေယျာမြတ်... တင်ဇာမိတ်ပန်းလေးကို သိုင်းဖက်ပြီး အိမ်ပြင်သို့ခေါ်လာခဲ့လေသည်။

“ကိုမြတ်ပေါ်မှာ မိုင်ကအမြဲနားလည်ပေးတဲ့သူပါ”

“ဒါကြောင့်ချစ်နေရတာ...”

တင်ဇာမိတ်ထွက်သွားပြီးနောက်...

“ဆရာမြတ်”

“ဘာလဲကွာ...”

“မိုင်ကိုကတိပေးထားတဲ့အတိုင်းလက်ထပ်မှာလား”

“အောင်ပိုင်ရာ... မင်းနယ်ကွာညွှန်လိုက်တာ ငါဆိုတဲ့ ကောင်ကဒီလိုမိန်းမကို လက်ထပ်ပါ့မလားကွ... အသုံးချနေတာကွ ဟား... ဟား... ဟား အင်း ငါ့အတွက်အရေးကြီးတဲ့ ခလုတ်တစ်ခုကို ရှင်းရဦးမယ်”

“ဘယ်ခလုတ်လဲ ဆရာမြတ်...”

“ကလေးကဝသုဝဏ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ရှင်းရမယ်... အောင်ပိုင် ဓားနက်ကျော်တို့အဖွဲ့ကို ငါကတွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာမြတ်”

သုဝဏ်တစ်ယောက် ကျောင်းကြီးအမြန်ဆုံးအပြီး

သတ်နိုင်အောင် သူ့ကိုယ်တိုင်ပါဝင်လုပ်အားပေးနေချိန်...

“ကိုသုဝဏ်”

“ဘာလဲ ညီညီ”

“ကျောင်းအပြင်မှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူးကိုသုဝဏ်... မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရော့မှရော့ပဲ”

“ဟေ”

သန္တာမွန်စာပေ

ရာဇဝင်မဲ့ ကဗျာ

၈၅

သုဝဏ်နှင့်ပတ်သက်သော မိန်းကလေးဆိုတာ လွန်စွာရှားပါးသဖြင့် သုဝဏ်စဉ်းစားလို့မရဖြစ်သွားသည်။

“အေး... အေး ငါသွားပြီးတွေ့လိုက်မယ် ညီညီဒါတွေ ကို မင်းဝင်ပြီးလုပ်ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညီညီကို သုဝဏ်လုပ်ကိုင်နေသော အလုပ်တွင်ထားခဲ့ပြီး အပြင်ကိုထွက်ခဲ့တော့...

“ဟာ... မြကတ္တီပါသံစဉ်”

သုဝဏ်တကယ်ကို မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားတော့သည်။ ကားဘေးတွင်ရပ်ပြီး သူ့ကိုခပ်ပြုံးပြုံးလေးကြည့်နေသော မြကတ္တီပါသံစဉ်ဆီကို လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ကျွန်မရှင့်ဆီကို ရောက်လာတာကိုတော့ အံ့သြမှာပေါ့”

“ကျေးဇူးစကားပြောရုံသက်သက်လာခဲ့တာတော့... မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့တော့ ထင်မိပါတယ်”

သန္တာမွန်စာပေ

.....
“ကိုသုဝဏ်နဲ့ကျွန်မစကားပြောချင်တယ် . . .
အချိန်ပေးနိုင်မလား”

“ပေးနိုင်ပါတယ်”

“တစ်နေရာမှာ စကားသွားပြီးပြောကြရင် ကောင်း
မယ်”

“ဝါကဒီလိုပုံနဲ့လိုက်လို့ မသင့်ဘူးထင်တယ်”

သုဝဏ်အလုပ်လုပ်နေရင်း ဝတ်သောအဝတ်အစား
ဖြစ်၍ စွပ်ကြယ်အနက်ကလေးနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီအတိုလေး
ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မအတွက် အပြင်အဆင်တွေ မလိုအပ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် သွားကြမယ်”

“ဘယ်နေရာကိုသွားကြမလဲ”

“မြကတ္တီပါသံစဉ် ရွေးချယ်ရမယ့်ကိစ္စပါ”

“ကဲ...ကားပေါ်ကိုတက်”

သူမတက်သွားသောနေရာမှာ ကားမောင်းသည့်

.....
ဘက်မဟုတ်ဘဲ ဘာခြားဖက်တွင်ဖြစ်နေလေသည်။

“ကားကိုမင်းမောင်းလာတာလား”

“ဟင့်အင်း...ဒီမိကဒရိုင်ဘာကိုမောင်းခိုင်းလာတာ

သူ့ကိုပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီ”

“ဘယ်ကိုမောင်းပေးရမလဲ”

“စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောလို့ကောင်းမယ့် နေ
ရာတစ်နေရာကိုမောင်းပေါ့”

“အင်းယားဘက်ကိုသွားရင် ကောင်းမလား”

“ရှင့်သဘောပဲလေ”

သုဝဏ်ကားကို စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ကားမောင်းထွက်လာခဲ့ကြပေမယ့် . . . တစ်ယောက်နှင့်

တစ်ယောက် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြောဆိုခြင်းမရှိ။ အတွေး

ကိုယ်စီနှင့်...

အင်းယားကန်စောင်းရှိ ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်တွင် . .

ဝင်ထိုင်ကြစဉ် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတော်တော်များများက

သုတို့နှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ဖြစ်နေကြသည်။

“လူတွေရဲ့မျက်လုံးတွေက တစ်မျိုးပဲနော်”

“မင်းဘာကိုပြောချင်တာလဲ မြကတ္တီပါသံစဉ်”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မကိုကြည့်ကြတဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ...အကြောင်းအရာတွေအများကြီး ပါနေတယ်”

“မင်းက ဒီအကြောင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားလို့လား”

“စိတ်ဝင်စားစရာမရှိပါဘူး... ရှင့်အတွက် ပြောမိတာပါ”

“မင်းအတွေးထဲမှာ ခုလိုမင်းနဲ့တွဲလာရတာကို ပီတိဖြစ်နေတယ်လို့ထင်နေရင်မှားမယ်... မင်းကိုယ်မင်းသိပ်ပြီး အထင်ကြီးတာမျိုးဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ငါဘာစကားမှဆက်ပြီး မပြောကြရင်ကောင်းမယ်”

“ဆောရီးကိုသုဝဏ်... ကျွန်မစကားပြောမှားသွားတယ် ကျွန်မစကားအဓိပ္ပာယ်က ရှင်ပြောသလိုမဟုတ်ပါဘူး

အင်းရှင်ထင်တာမမှားပါဘူး... ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်”

ချောင်ကျကျစားပွဲဝိုင်းလေးတွင် နှစ်ဦးသားထိုင်ပြီး နောက်...

“ရှင်သောက်ချင်တာမှာလေ”

“ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်ချင်တယ်”

သူမလည်း သူလိုပင်ကော်ဖီရောပြီး မှာလိုက်လေသည်။

“အရင်ဆုံးကျွန်မဘက်က ရှင့်ကို တောင်းဆိုစရာလေး တစ်ခုရှိပါတယ်... ကျွန်မဘဝအတွက် အခက်အခဲတစ်ခု တော့ မဟုတ်ပေမယ့် ဒုက္ခတစ်ခု အန္တရာယ်တစ်ခုကို ကာကွယ်ပေးဖို့ပါ”

“မင်းအတွက် ဘော်ဒီဂတ်(စ်)လာပြီးငှားတာလား”

“ငွေကြေးနဲ့ကျွန်မစကားမပြောချင်ပါဘူး... ရှင့်ရဲ့ သိက္ခာကို စော်ကားသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ... ဒါပေမယ့် ရှင့်မှာလည်း ဘဝနဲ့ရပ်တည်နေရသူဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ကို

အခမဲ့အကျိုးဆောင်ပေးဖို့ဆိုတာ သိပ်ပြီးသဘာဝမကျဘူး ထင်တယ်”

“မြကတ္တီပါသံစဉ်ရယ်... မင်းရဲ့အခြေအနေနဲ့ဆို ကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တောင် ဖွဲ့လို့ရပါတယ်”

“ကျွန်မအတွက် လူတွေအများကြီး မလိုအပ်ပါဘူး ရှင်တစ်ယောက်ပဲလိုအပ်တယ်”

“မင်းကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကူညီလိုက်ရတာနဲ့... မင်းငါ့ကိုအကြွင်းမဲ့ယုံကြည်တာဟာ မကောင်းဘူးနော်... ငါ့ ဘဝငါ့နောက်ကြောင်းကို အရင်ဆုံးလေ့လာပါဦး”

“ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီးအားလုံးကို ကျွန်မသိထားပြီးပါပြီ”

“ဪ...”

“ဘာကြောင့်ရှင်ဘဝကို လေ့လာရသလဲဆိုတာရော ရှင်မမေးတော့ဘူးလား”

“မင်းအတွက် တကယ်အသုံးဝင်မဝင်သိချင်လို့ လေ့လာတာဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ရှင်ပြောတာ မှန်သင့်သလောက်တော့မှန်တယ်... ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘဝအတွက်အသုံးချဖို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ အတွက် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် လိုအပ်နေ လို့ပါ”

“ငါဟာမင်းရဲ့မိတ်ဆွေကောင်းဖြစ်ထိုက်တယ်လို့မင်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“ကျွန်မဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ရှင်ဆီကိုလာခဲ့တာပါ”

“ကောင်းပြီလေ...မင်းတောင်းတဲ့အကူအညီကိုကျုပ် ပေးပို့မယ်”

“ရှင်တကယ်ပြောတာနော်”

“နောက်ပြောင်ရမယ့်သူတွေမှမဟုတ်တာ...ဒါနဲ့မင်း ဘက်က စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်တွေထားဦးမှာလား”

“မိတ်ဆွေဆိုတာ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ရမယ့်သူတွေ မဟုတ်ဘူးလေ...တစ်ခုတော့ကြိုပြီးပြောထားချင်တယ်”

“ပြောပါ...မြကတ္တီပါသံစဉ်”

၂

စန္ဒာမောင်

“ရှင်ကျွန်မပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ပြောင်းလဲမှုလေးတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့နော်”

သူမစကားကို သုဝဏ်ပြုံးလိုက်ပြီး... သူမမျက်နှာကို ကြည့်နေမိလိုက်သည်။

“ရှင်ဘာကြောင့်ပြုံးတာလဲ... ရှင့်ရဲ့အပြုံးတွေထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုရှိနေသလိုပဲနော်”

“မင်းကိုကတိပေးရမှာလား”

“ရှင့်ဘက်ကရော ပေးနိုင်မှာလား”

“မနက်ဖြန်တွေကို ငါကမပိုင်ဘူးလေ... အထူးသဖြင့် နှလုံးသားနဲ့ပတ်သက်ရင် အမိန့်မပေးချင်ဘူးဆိုပေမယ့် အတတ်နိုင်ဆုံး မင်းပေါ်မှာကိုယ်ရံတော်ကောင်း ပီသစွာနေ ပေးပါ့မယ်”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ သဘောတူညီမှုရသွားပြီလို့ သတ်မှတ် နိုင်ပြီလား”

“သတ်မှတ်နိုင်ပါပြီ”

သန္တာမွန်စာပေ

ရာဇဝင်မိုး ကဗျာ

၂၃

“ဒီလိုဆို... မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျွန်မဆီမှာစပြီးနေပေး ပါကိုသုဝဏ်”

“မြန်လိုက်တာ...”

“ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးမယ့်သူတွေက အနီးဆုံးကို ရောက်နေကြပြီလေ”

“မြကတ္တီပါသံစဉ်”

“ကိုသုဝဏ်... ပြောပါ”

“မင်းလုံခြုံရေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ငါ့စကားကိုတော့... နားထောင်ပေးမှဖြစ်မယ်”

“စိတ်ချပါ... ရှင့်စကားအတိုင်းနေပေးပါ့မယ်... ကျွန်မ ဘက်ကလည်း ရှင့်ကိုတောင်းဆိုချင်တာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး ရှင်ခုဒ္ဓိဖိုင်းလေးကို ပြောင်းလဲပေးပါ”

“ရေမြင့်ကိုရောက်မှတော့ ကြာကတင့်အောင်နေပေး ရမှာပေါ့ဗျာ...”

သန္တာမွန်စာပေ

အခန်း ၁

ကျော်ဇင်ထွန်း... သူကတော့ မြကတ္တီပါသံစဉ်၏ အမေ့ဘက်မှတော်စပ်သော မောင်တစ်ဝမ်းကွဲ၊ ဆေးစွဲနေသူ ဖြစ်ပြီး မူးယစ်ဆေးလောကနှင့် ဒုစရိုက်လောကတွင် အပေါင်း အသင်းများပြီး မြကတ္တီပါသံစဉ်ကို မိုက်ကြေးခွဲစားနေသူတစ် ဦး... မြကတ္တီပါသံစဉ်ဘက်မှ ကျော်ဇင်ထွန်းကို ကြောက်လို့ လိုက်လျောပေးနေတာမဟုတ်ဘဲ အဒေါ်ဖြစ်သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပေးကမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်ကို ကျော်ဇင်ထွန်းက သူ့ကိုကြောက်လန့်ပြီး ပေးနေတယ်လို့ ထင်မှတ်နေသူ။

သစ္စာမျှန်စာပေ

ရာဇဝင်မဲ့ ကဗျာ

၁၂

.....
 ခုလည်းမြကတ္တီပါသံစဉ်အိမ်ကိုရောက်လာပြီး ငွေတောင်းလာ တာသူလိုဆေးသမားလူမိုက်(၃)ယောက်နှင့်... ရပ်တွေဒီထိုင်း တွေကတော့ နိုင်ငံခြားကားထဲမှ လူဆိုးကြီးများသဖွယ်။

“ကျော်ဇင်ထွန်း... နင်ပြန်တော့”

“ဟာဗျာ... ဒီအတိုင်းပြန်လို့ရမလား နည်းနည်းပါးပါး လောက်မစဦးလေ... ဆေးပြတ်နေပြီ”

“နင်ဆေးပြတ်တိုင်း ငါကထုတ်ပေးနေရမှာလား”

“မမမြကတ္တီပါရာ... ခင်ဗျားဒီလောက်လေးပေးလိုက် ရလို့ မမ့်သွားပါဘူး... ခင်ဗျားစီးတဲ့ဖိနပ်တစ်ရန်ဖိုးလောက် တောင်မရှိပါဘူးဗျာ”

“အေး... ငွေကိုနှုတ်မြှူမပေးတာမဟုတ်ဘူး... မင်း လိုမိုက်တွင်းနက်နေတဲ့ကောင်ကို ဆက်ပြီးအားမပေးချင်လို့ ဟဲ့... အရင်ကဒေါ်လေးကျန်းမာရေးကို ငဲ့ညှာပြီး တောင်းတာ ကိုပေးနေတာကို အဟုတ်ကြီးမှတ်မနေနဲ့နော်”

“မမမြကတ္တီပါစကားတွေက မာန်တွေပါနေပါလား...”

သစ္စာမျှန်စာပေ

ကျော်ဇင်ထွန်းဆိုတဲ့ကောင်ကို ယဉ်ကျေးမှုကင်းအောင် မလုပ်
ပါနဲ့နော်”

“ဘာ...နင်ကခြိမ်းခြောက်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး...သတိပေးတာကျုပ်တို့အတွက် ခုချိန်
မှာဆေးရဖို့ ငွေကလွဲပြီး ဘာကိုမှခေါင်းထဲမှာမရှိဘူး”

“မင်းဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ငွေရမယ်ဆိုရင် ဘာမှလုပ်စရာမလိုပါဘူး...ငွေမရ
ရင်တော့”

“ချောက်...ချောက်”

ကျော်ဇင်ထွန်းနောက်မှကောင်တွေက ခါးကြားထဲမှ
ဓားမြှောင်ကိုယ်စီကို ထုတ်လိုက်ကြသည်။

“ကျော်ဇင်ထွန်း...နင်...နင်ငါ့ကိုဓားပြလာပြီး တိုက်
နေတာပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ...ဟေ့
ကောင်တွေ ငါ့မကိုသိပ်ပြီးနာကျင်အောင်တော့ မလုပ်နဲ့...”

မမကသဘောကောင်းပါတယ်”

သုဝဏ်အပါက်ဝတွင်ရပ်ပြီး နားထောင်နေတာကြာ
ပြီဖြစ်သည်။ မောင်နှမတွေကြားကို မဝင်သင့်ဘူးထင်ပေမယ့်
ကျော်ဇင်ထွန်းကောင်တွေရဲ့လုပ်ရပ်ကသိပ်ပြီး ရိုင်းပျံ့နေသလို
ဖြစ်နေတာကြောင့်...အိမ်ထဲကိုဝင်ခဲ့ရတော့သည်။

“ဟေ့လူ...ဒါဘာဝင်လုပ်တာလဲ ခုထွက်သွားစမ်း”

“ထွက်ရမှာကငါမဟုတ်ဘူး...မင်းတို့(၄)ယောက်”

“ဘာကွ...ဒါက ငါ့အစ်မအိမ်ကွ”

“မင်းပုံစံက အစ်မဆီကို မောင်တစ်ယောက် လာပြီး
လည်တာနဲ့မှမတူတာ...ဓားပြတွေအနုကြမ်းသမားတွေ အိမ်
ထဲကိုဝင်ပြီးအနုကြမ်းဝင်စီးနေပုံနဲ့ တူနေတယ်”

“ဒီကောင်ကတော့ ကြားကနေနာချင်ပြီ...ဆုံးမမှဖြစ်
မယ့်ကောင်နဲ့တူတယ်...ခင်မောင်နဲ့ကြွက်နီရှင်းကွာ”

သုဝဏ်အတွက်အဆင်သင့် သွားတာက နံရံဘေး
တွင်ထောင်ထားသောခေါက်ရိက်အိတ်ကို တွေ့လိုက်ရ၍

ဂေါက်တံတစ်ချောင်းကို ယူလိုက်ကာ...

“ကဲကွာ...”

“ရှိ...ရှိ...ဖြောင်း”

“ဒတ်...အား...ဖြောင်း”

ပြေးပြီးဝင်လာတဲ့ကောင်(၃)ယောက်စလုံးကို တစ်ယောက်တစ်ချက်စီအပိုင်ရိုက်ချလိုက်သဖြင့်...ကြမ်းပြင်တွင် ခေတ္တသံရဲရဲဖြင့် မှောက်သွားကြသည်။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်သူကကျော်ဇင်ထွန်း...

“မင်း...မင်း...အနားကိုမကပ်နဲ့နော် ဒီမှာတွေ့လား”

ကျော်ဇင်ထွန်း သူ့ခါးကြားမှစားမြှောင်ကိုထုတ်ပြီး...

မြကတ္တီပါသံစဉ်နားကိုကပ်မည်အပြု...

“ရှိ...ဖြောင်း”

“အား...”

သုဝဏ်လက်ထဲမှ ဂေါက်ရိုက်တံမှာ လေထဲမှာပျံ့သွားပြီး ကျော်ဇင်ထွန်းမျက်နှာစိကို ရောက်သွားသည်။

“မြကတ္တီပါ...ဘယ်လိုဆက်လုပ်မလဲ”

“ရဲစခန်း”ကို ဖုန်းဆက်ပြီးပို့လိုက်တော့မယ်”

“မမရယ် ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်...နောက်ဒါ

မျိုးမဖြစ်စေရပါဘူးဗျာ”

“မင်းအတွက် သိပ်ကိုနောက်ကျသွားပြီ...မင်းဘဝကို အပြင်မှာဆက်ပြီးထားရင် ဒီထက်ပိုပြီးဆိုးဝါးတော့မှာ... ကိုသုဝဏ် သူတို့ကိုကြည့်ထားပါ...ကျွန်မစခန်းကိုဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“မမ...”

“ဟေ့ကောင်...ပါးစပ်ပိတ်ပြီးနေပါးစပ်ထဲကသွားတွေ ပါအဆစ်ပါသွားမယ်”

သုဝဏ်... ကျော်ဇင်ထွန်းကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဟောက်လိုက်တာကြောင့် စကားသံဆက်ပြီးမထွက်တော့။

မြကတ္တီပါသံစဉ် ဖုန်းဆက်လိုက်ပြီး သိပ်ပြီးမကြာလိုက် သက်ဆိုင်ရာမှ တာဝန်ရှိသူတွေရောက်လာခဲ့ကြပြီး...

ကျော်ဇင်ထွန်းတို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။

သုဝဏ်အတွက် ခုပွဲဟာ ပထမဦးဆုံးမြဲကတ္တီပါသံစဉ်
ကို ကာကွယ်ပေးလိုက်ရသောပွဲပင်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မကို အန္တရာယ်ဒုက္ခတွေ ပေးနေကြတဲ့သူတွေ
ကို...ကိုသုဝဏ်စပြီးတွေ့တာပဲ”

“မြကတ္တီပါပြောတဲ့ ဦးရဲခေါင်ထွန်းဆိုတဲ့လူကြီးက
ရောက်မလာသေးဘူးလား”

“မနက်ဖြန်ဆို ရောက်ပါပြီ”

“မင်းရဲ့ဦးလေးအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်...အမေရဲ့မောင်အရင်းကြီးပါ”

“ဦးလေးတစ်ယောက်က တူမကိုဒုက္ခပေးတာတော့
သိပ်ပြီးမဟုတ်သေးပါဘူး”

“ကိုသုဝဏ်က သံသယဖြစ်နေလို့လား”

“သံသယဖြစ်တဲ့စကား မဟုတ်ပါဘူးမြကတ္တီပါ...
လူတွေရဲ့မေတ္တာတရားပျက်ပြားသွားတာကို စိတ်မကောင်း

ဖြစ်မိတာ... တကယ်ဆို ဦးရဲခေါင်ထွန်းအနေနဲ့ မင်းကိုစောင့်
ရှောက်သင့်တာလေ”

“ငွေကြောင့် သူတို့တွေရဲ့နှလုံးသားတွေ ပျက်ပြား
သွားခဲ့ကြပြီလို့ပဲထင်မိတယ်”

“မြကတ္တီပါကို ဘယ်လောက်ထိဒုက္ခပေးမယ်လို့ ထင်
ထားလဲ”

“ကျွန်မဦးလေးဟာ သူ့သမိုင်းကြောင်းထဲမှာ ကောင်း
မွန်တဲ့အလုပ်လုပ်တာကို တစ်ခါမှမကြားခဲ့ဖူးဘူး... ခုလည်း
ဟိုဘက်နိုင်ငံမှာ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေကြောင့် အပြစ်ဒဏ်ကျခံ
ပြီးပြန်လွတ်မြောက်လာတာပါ”

“သူရာဇဝင်ကလဲ မသေးဘူးဘဲ”

“ရှင်မေးခဲ့တဲ့စကားအတိုင်း... ကျွန်မပေါ်မှာ ဘယ်
လောက်ထိ လုပ်နိုင်မလဲဆိုရင် ကျွန်မကိုသေကြောင်းကြံစည်
တဲ့ထိ လုပ်လိမ့်မယ်... သူ့ကိုယ်တိုင်တော့မဟုတ်ဘူး တခြား
သောသူတွေကို သူသေချာပေါက်အသုံးချနိုင်တယ်”

“ကိုယ့်ဘက်က သူ့ခြေလှမ်းတွေကိုကြိုပြီးသိထားတာဆိုတော့ ပြင်ဆင်ထားလို့ရတာပေါ့... မြကတ္တီပါသံစဉ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းစကားပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ”

“အိမ်ထဲမှာပြောလို့မကောင်းဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခြံထဲမှာပြောကြရအောင်”

သုဝဏ်အိမ်ရှေ့ဆိုဇာမှထပြီး နောက်ဘက်ကို မသိမသာလှမ်းပြီးကြည့်တော့ အိမ်ဖော်မလေးခင်ခင်တစ်ယောက် မယောင်မလည်လုပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည် . . . မြကတ္တီပါသံစဉ်နှင့်အိမ်အပြင် ကျောက်စားပွဲလေးတွင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး...

“ဘာကြောင့်အိမ်ထဲမှာ စကားမပြောချင်တာလဲ”

“မြကတ္တီပါရဲ့ဘေးမှာ သဗ္ဗာဇဇာတ်တွေရှိနေလို့”

“ရှင်...”

“ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေဆိုတာကို ဖော်ထုတ်ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ဖော်ထုတ်ပေးပါမယ်”

“ကိုသုဝဏ်... ရှင့်ကို ကျွန်မခုပြောမယ့်စကားဟာ ကျွန်မဘဝနဲ့ထပ်တူပြောလိုက်တဲ့စကားပါ”

“ပြောပါ... မြကတ္တီပါသံစဉ်”

“ရှင့်ကိုကျွန်မအကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါတယ်... ကျွန်မအတွက် ရှင်လုပ်သင့်တာတွေအားလုံးကို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

“မြကတ္တီပါဆီက ခုလိုလုပ်ပိုင်ခွင့်ပေးတာဟာ မင်းအတွက်ပါ... မင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငါရင်ဆိုင်ရမယ့်လူတွေက အရမ်းကိုများပြားနေတယ်”

“ကျွန်မဘဝနဲ့တစ်ထပ်တည်းကျတဲ့သူလို့ သဘောထားလိုက်ပါ့မယ်... အရှင်းဆုံးပြောပါ့မယ် ကျွန်မဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းအားလုံးကို ရှင်သဘောမတွေ့ရင် မတွေ့သလို လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ငါ့ဘက်ကမင်းကိုအန္တရာယ်ဖြစ်စေမယ့်ကိစ္စတွေက

လွဲပြီးတခြားကိစ္စတွေထဲမှာ ဝင်မပါ၊ ပါဘူး”

“ဟူး...”

သူမမျက်နှာလေး သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ ညှိုးရော်
သွားတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“တစ်ခါတစ်ခါကျွန်မလေ... ခုလိုချမ်းသာတာကြီးကို
တက်ယံစိတ်ပျက်မိတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ မြကတ္တီပါ”

“ဒီလိုချမ်းသာခြင်းကြောင့် ကျွန်မဘဝကို ဒုက္ခပေးချင်
တဲ့သူတွေ အရမ်းကိုများနေကြတယ်... အထူးသဖြင့် ကျွန်မ
ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေပေါ့”

“မင်းအတွက်ကျရောက်လာမယ့် အန္တရာယ်တွေကို
ငါနေထိုင်ခွင့်ရနေသရွေ့ ကာကွယ်ပေးသွားမှာပါ... တစ်ခု
တော့ရှိတယ် အချိန်ကာလရှည်ကြီးတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး”

“ကိုသုဝဏ်... ရှင်ကျွန်မဘဝကို အချိန်ကာလသတ်
မှတ်ပြီးစောင့်ရှောက်မှာလား”

“ခုချိန်ထိတော့... ငါ့ဘက်ကအချိန်ကာလသတ်မှတ်
ထားခြင်းတော့မရှိသေးပါဘူး... မင်းဘဝအတွက် စိတ်ချရတဲ့
ကာလတင်ခုထိတော့ ရှိနေမှာပါ”

“ရှင့်ဘဝအတွက် မနစ်နာသွားဘူးလား”

“မနစ်နာပါဘူး မြကတ္တီပါ... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
ငါဟာလောကကြီးမှာ ဘဝဆိုတာမရှိသလိုဖြစ်နေတဲ့သူပါ...
လူတွေရဲ့ဘဝတွေကို ကိုယ်လုပ်နိုင်တဲ့ဘက်ကလုပ်ပေးနေရ
ရင် ကျေနပ်နေသူပါ”

“တစ်သက်လုံးဒီလိုပဲနေသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထား
လား”

“မနက်ဖြန်ဆိုတာကို သိပ်ပြီးမစဉ်းစားထားပါဘူး... ခု
ခေါင်းထဲမှာရှိနေတဲ့မနက်ဖြန်က မင်းအတွက်ငါ့ဘက်က
တာဝန်ကျနိုင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ပါပဲ... အပြင်မှာအေးလာ
သလိုပဲ အိမ်ထဲကိုပြန်ပြီးဝင်တော့လေ”

“ဪ... ကိုသုဝဏ် အပြင်မှာနေရတာအဆင်ပြေ

၁၀၆

ဓမ္မထဝင်

ရဲလား... ဖြစ်နိုင်ရင်အိမ်ကြီးထဲမှာပဲ လိုက်ပြီးနေပါလား...
ကျွန်မအိမ်ရဲ့တံခါးပေါက်တွေအားလုံးကို ခွင့်တောင်းစရာမလို
ပါဘူး”

“ငါအပြင်မှာနေတာ မင်းအတွက်အကောင်းဆုံးမို့ပါ”

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း < ၆ >

သုဝဏ်တစ်ယောက် မြကတ္တီပါသံစဉ်၏ အကြီးမား
ဆုံး အန္တရာယ်တစ်ခုကိုရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် စစ်မြေပြင်သို့
ရောက်သောသူနှင့် တူနေလေပြီလားဟု တွေးမိတော့ သည်။

မြကတ္တီပါသံစဉ်၏ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးရဲခေါင်တွင်ကို
ကြိုရန်လေဆိပ်သို့ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်... သုဝဏ်
လေယာဉ်ကွင်းသို့ မိနစ်အနည်းငယ်စောပြီးရောက်နေသဖြင့်
လေဆိပ်ကန်တီးဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ရင်း... အဝင်ဝတွင်
လူတစ်ယောက်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိတော့သည်။ ထိုသူ
မှာဇေယျာမြတ်ပင်ဖြစ်သည်။

သန္တာမွန်စာပေ

“ဘယ်သူလဲမှတ်တယ် သုဝဏ်ကိုး...လေဆိပ်လိုနေ
ရာမျိုးမှာ မင်းကိုတွေ့ရတာ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပဲကွ”

ဇေယျာမြတ်စကားမှာ သုဝဏ်ကိုရိုသဲ့သဲ့လျှောက်
ပြောင်သလို ပြောလိုက်တာကို သဘောပေါက်လိုက်ပေမယ့်
မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ နေလိုက်ရင်း...

“လေဆိပ်ကို ဘယ်လိုလူမျိုးတွေလာရမယ်ဆိုတာကို
သတ်မှတ်ထားလို့လား...ဇေယျာမြတ်”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်အခြေအနေနဲ့ကိုယ်နေရာမမှားဖို့
အရေးကြီးတယ်”

“သိပ်မှန်တဲ့စကားပေါ့ဗျာ...ဘီလူးဟာမင်းသားနေရာ
ကို ဘယ်လောက်ပဲအသွင်ပြောင်းပြောင်း မရနိုင်ဘူးဆိုတာ
တော့သေချာပါတယ်”

“ဘာ...”

ဇေယျာမြတ်မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်လွှမ်းသွားပြီး...
သုဝဏ်ကို ရန်မှုဖို့ဟန်ပါ ပါသွားစဉ်...

“ဇေယျာမြတ်လေယာဉ်ကွင်းထဲမှာ အခမဲ့လက်တွေ့ပွဲ
လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ရတယ်နော်...ငါဆိုတဲ့ကောင်က နေရာ
မရွေးတတ်သလို လက်ကလည်းသိပ်ပြီးမနွေးဘူး...”

သုဝဏ်ရဲ့အစွမ်းအစကိုသိထားသောဇေယျာမြတ်မှာ
လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး ထွက်သွားတော့
သည်။ သုဝဏ် ကန်တီးတွင်အအေးတစ်ခွက်သောက်ပြီး
လေယာဉ်ချိန်နီးပြီဖြစ်တာကြောင့် ဧည့်ကြိုနေရာသို့ထွက်လာ
ခဲ့လေသည်။

လေယာဉ်ပျံကြီးဆိုက်ရောက်လာပြီး သိပ်မကြာ...
လေဆိပ်အဆောက်အဦထဲသို့ ဦးရဲခေါင်ထွဋ်နှင့် အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်ထွက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သုဝဏ်မှာ ဦးရဲခေါင်ထွဋ်ကိုလူကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူးခြင်း
မရှိသော်လည်း ဦးရဲခေါင်ထွဋ်ဓာတ်ပုံကို တွေ့ဖူးထားသူဖြစ်
သည်။

“ဟင်...”

သုဝဏ်... ဦးရဲခေါင်ထွဋ်ကိုလှမ်းပြီးကြည့်နေစဉ်မှာ ပင် ဇေယျာမြတ်ရောက်လာပြီး စကားပြောဆိုနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးရဲခေါင်ထွဋ်နှင့် ဇေယျာမြတ်တို့မှာ သုဝဏ်လာကြိုတာကို သိပုံမပေါ်သဖြင့် သုဝဏ်မှာ သူ့ကိုကျော်ဇောမြင့်မောင်ပေးထားသော ဟန်းဖုန်းမှကင်မရာလေးနှင့် ရိုက်ယူထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ မြကတ္တီပါသံစဉ်ကိုဖုန်းဆက်ပြီး အခြေအနေကိုပြောပြလိုက်သည်။

“ကိုသုဝဏ်... မကြိုဘဲပြန်ခဲ့လေ”

“ကောင်းပါ့မလား မြကတ္တီပါပေါ်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဒီအတွက် ကိုသုဝဏ်ခေါင်းထဲမှာ ထည့်မနေပါနဲ့... သူနဲ့ဇေယျာမြတ်ပတ်သက်နေတာကို ကျွန်မတို့သိထားတာကို သူမသိစေချင်ဘူး”

“ကောင်းပြီ... ငါ့ပြန်ခဲ့မယ်”

သုဝဏ် သူရပ်ထားသောကားဆီကိုပြန်ခဲ့ပြီး... ချက်ချင်းမောင်းမထွက်သေးဘဲ အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်နေသည်။

ဦးရဲခေါင်ထွဋ်ကို ဇေယျာမြတ်သူကားပေါ်သို့ခေါ်ဆောင်သွားပြီး မောင်းထွက်သွားတော့မှ... နောက်ကနေလိုက်ခဲ့တော့သည်။ သုဝဏ်ကားမောင်းလာစဉ်...

“တီ...တီ...တီ...”

သူ့ခါးကြားမှဟန်းဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့... မြကတ္တီပါဆီမှဖြစ်နေသည်။

“ပြောပါ မြကတ္တီပါ...”

“ကိုသုဝဏ်... သူတို့နောက်ကနေလိုက်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်... သူတို့သွားနေတာ မြကတ္တီပါအိမ်ဘက်ပဲ”

“ကိုသုဝဏ်... အိမ်ထဲဆက်ပြီးမလိုက်နဲ့ ကျွန်မကုမ္ပဏီကိုသာလာခဲ့တော့... ကုမ္ပဏီကမှအတူတူအိမ်ပြန်

မယ်ဒါပဲနော်”

“အင်း...”

ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်ပြီး ကားကိုလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်တော့သည်။ သုဝဏ်၏အတွေးအာရုံထဲတွင် ဇေယျာမြတ်နှင့် ဦးရဲခေါင်ထွဋ်တို့ ဆက်နွယ်ပတ်သက်နေမှုသည် ကောင်းသောကိစ္စမဟုတ်... အကြီးမားဆုံးအန္တရာယ်တစ်ခုပင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိလိုက်သည်။

“ဟူး...”

သုဝဏ် ... မြကတ္တီပါသံစဉ်ကို ချည်းကပ်ခဲ့သော အကြောင်းရင်းမှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျော်စောမြင့်မောင်နှင့် ဇေယျာမြတ်တို့ စိန်ခေါ်ပွဲအတွက် ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်... ခုအခြေအနေက ပုံစံတစ်မျိုးပြောင်းနေလေပြီ။

“ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်မလဲမသိတော့ဘူး”

“ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်ပါစေတော့ကွာ... လောဘသား ကောင်တွေရဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုအတွက် ငါဟာ

မြကတ္တီပါကို ကာကွယ်ပေးရမှာပဲ”

ကားငေးမှာ ကုမ္ပဏီဝန်းထဲကိုရောက်လာပြီဖြစ်တာကြောင့် အတွေးစကိုဖြတ်လိုက်ရသည်။

“အောင်ကြီး...”

“ဗျာ... မမကြီး”

“မင်းငါ့ကားကိုမောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့တော့ ... ငါ့ကိုသုဝဏ်နဲ့လိုက်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကိုသုဝဏ် သွားကြမယ်...”

သုဝဏ် ကားရှေ့တံခါးလေးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့်... မြကတ္တီပါတစ်ယောက် ဒရိုင်ဘာဘေးရံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက်သုဝဏ်ကားကို ကုမ္ပဏီထဲမှမောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ကိုသုဝဏ်အတွေးထဲမှာ ဇေယျာမြတ်နဲ့အန်ကယ် ဦးရဲခေါင်ထွဋ်တို့ပေါ်မှာ ဘယ်လိုမြင်မိလဲ”

“သူတို့ပတ်သက်မှုကို ခုချိန်မှာခိုင်ခိုင်လုံလုံတော့ ပြောဖို့မလွယ်သေးဘူး... ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာအကောင်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သိနေသလိုပဲ”

“ဇေယျာမြတ်ဟာ ကျွန်မကိုသိမ်းပိုက်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ သူဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်”

“ဟင်...”

“သူဟာ ဘယ်လိုလူဆိုတာလည်း ကျွန်မသိထားပါ တယ်... ကျွန်မမသိသေးတာက အန်ကယ်ဦးရဲခေါင်ထွဋ်နဲ့ ပေါင်းပြီး ကျွန်မကိုဒုက္ခပေးမယ့်အကြံအစည်တွေပဲ”

“မင်းဦးလေးကို မင်းအနေနဲ့ဘယ်လိုဆက်ဆံရေးနဲ့ ဆက်ဆံမှာလဲ... မင်းဘဝထဲမှာခေါ်ထားမှာလား”

“ဦးလေးတစ်ယောက်ကို တူမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပစ်ပစ်ခါခါကြိုးထားလို့မရပေမယ့်... သူ့ဘက်ကယုတ်မာတဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ဖော်ထုတ်နိုင်ပြီဆိုရင် တော့ ဘယ်သူမျှန်နာမှကြည့်စရာမလိုတော့ဘူး”

“သူနဲ့အတူ မိန်းကလေးတစ်ဦးပါလာတယ်... ဘယ် သူဘယ်ဝါဆိုတာ တော့ ငါမသိဘူး”

“အန်ကယ်ဦးရဲခေါင်ထွဋ်မိန်းမဘက်ကပါလာတဲ့ သမီးပါ... ဒေလီလို့ခေါ်တယ်နိုင်းခံခြားကစားသောက်ဆိုင်တစ် ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတယ်လေ”

“သူကရော မြန်မာပြည်ကိုအပြီးပြန်လာတာလား”

“ဟုတ်မယ်... ဒီကိစ္စကိုတော့ တံခါးခါးမပြောဖူးသေး ဘူး”

“ဦးရဲခေါင်ထွဋ်ကို မင်းအိမ်မှာပဲထားမှာလား”

“လောလောဆယ်တော့ ထားထားရမယ်... သူတို့ ဘက်က ဘာတွေတောင်းဆိုမလဲဆိုတာတော့ စောင့်ကြည့်ရ ဦးမယ်”

“သူတို့အနေနဲ့ မြကတ္တီပါဆီက တရားဝင်တောင်းဆို ပိုင်ခွင့်ရောရှိလို့လား”

“တရားဝင်တောင်းဆိုပိုင်ခွင့် ဘာတစ်ခုမှမရှိပါဘူး”

“လူမှုရေးအရ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ တူမဆီမှာအကူအညီတောင်းတာမျိုး လောက်ပဲရှိပါတယ်...”

ခြံရှေ့ကိုရောက်ပြီဖြစ်တာကြောင့် ကား ကိုရပ်ပြီး အချက်ပေးဟွန်းကလေးတီးလိုက်တော့မှ... ခြံစောင့်သာချို ထွက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“သာချို...ဘယ်သူတွေရောက်နေလဲ”

“အန်ကယ်ဦးရဲခေါင်ထွန်တို့သားအဖ ရောက်နေတယ်”

“သူတို့ကိုဘယ်သူလိုက်ပို့တာလဲ”

“အငှားကားနဲ့ ရောက်လာကြတာ”

ဇေယျာမြတ်အိမ်ထိ လိုက်မပို့ဘဲ လမ်းတွင် ကားပြောင်းပေးလိုက်တာဖြစ်သည်။

“ပူး...ကျွါ...”

အိမ်ရှေ့တွင်ကားရပ်ပြီး ဆင်းလိုက်သည်နှင့်...

ဦးရဲခေါင်ထွန်အိမ်ထဲမှထွက်လာပြီး...

“တူမကြီး...ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွာ”

“ဆောရီးအန်ကယ်...သမီးကုမ္ပဏီအလုပ်ကိစ္စလေး

များသွားလို့ပါ”

“မြကတ္တီပါ...ကားသိမ်းလိုက်ရတော့မလား”

“သိမ်းလိုက်ကိုသု...ပြီးရင်အိမ်ထဲကို လာခဲ့ဦးနော်”

ဦးရဲခေါင်ထွန်... သုဝဏ်ကို စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်နေသည်။

“တူမကြီး...သူကဘယ်သူလဲ”

“သိရမှာပေါ့အန်ကယ်”

ကားရိုထောင်တွင်ကားထားပြီး သုဝဏ်အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကိုသု...ထိုင်”

ဧည့်ခန်းတွင် ဦးရဲခေါင်ထွန်နှင့်ဒေလီကိုပါတွေ့လိုက်ရသည်။ မြကတ္တီပါကတော့ မတ်တတ်ရပ်လျက် သုဝဏ်ဝင်

ထိုင်တော့မှ သုဝဏ်ဘေးတွင်ဝင်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်...
မြကတ္တီပါ၏အပြုအမူသည် သုဝဏ်နှင့်အရမ်းကို ရင်းနှီးကျွမ်း
ဝင်သောပုံစံကို ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုသု... ဒါမြကတ္တီပါပြောပြောနေတဲ့ ဦးလေး...
ဦးရဲခေါင်ထွဋ်တဲ့ ...ဘေးကဦးလေးသမီးပါ ဒေလီလို့ခေါ်
တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်သုဝဏ်ပါ”

ဦးရဲခေါင်ထွဋ် မျက်နှာပေါ်တွင်မကြည်မလင်ဖြစ်နေ
တာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“အန်ကယ်သိချင်တာ နာမည်မဟုတ်ဘူး... သူနဲ့
တူမကြီးကဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာပဲ”

“သမီးအတွက် စိတ်အချရဆုံးလူတစ်ယောက်အဖြစ်
နဲ့ရွေးချယ်ထားတာ”

“တူမကြီး... မင်းနယုက္ခာ ခုလိုကိစ္စကို အန်ကယ်နဲ့
တိုင်ပင်သင့်တယ် ... ဒီခေတ်ဒီခါမှာ စိတ်ချရတဲ့သူဆိုတာ

ခပ်ရှားရှားနော်”.

“သေချာတာပေါ့အန်ကယ်... ဒါကြောင့်သမီးကိုယ်
တိုင်စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ထားတာ”

“တူမကြီး... အန်ကယ်မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတာ
တူမကြီးအတွက်ပြန်လာတာ... လူလောကကြီးမှာ မရှိတော့
တဲ့ သမီးမိဘတွေအတွက် ဦးလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့
ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့တာဝန်ရှိတယ်လေ”

“ခုလိုစကားကြားရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... သမီး
အတွက်စောင့်ရှောက်ပေးမယ့်သူရှိနေပါပြီ... အန်ကယ်စိတ်
ချလက်ချနေပါ”

“တူမကြီးဘက်ကစိတ်ချခိုင်းပေမယ့်... အန်ကယ်က
တော့ စိတ်မချနိုင်ပါဘူး”

“ကဲပါ... အန်ကယ်ခုမှခရီးက ရောက်လာတာဆို
တော့ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူလိုက်ပါဦး”

“မြကတ္တီပါ... ကိစ္စရှိသေးလား”

“မရှိတော့ပါဘူး...ညကျရင်အပြင်ကို သွားစရာရှိ
တယ် ပြင်ထားလိုက်ပါဦး”

“အင်း...ဧည့်အန်ကယ် သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ငါမင်းနဲ့အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်သေး
တယ်...”

“တွေ့ကြုံရမယ့်အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်
အန်ကယ်...ပြောကြတာပေါ့”

သုဝဏ် ခပ်အေးအေးလေးပဲပြောခဲ့ပြီး...ထွက်လာခဲ့
တော့သည်။ ရန်လိုသူနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံမှုက စတင်ခဲ့ပြီ
မဟုတ်လား...။

အခန်း ◀ ၇ ▶

“တောက် . . . သုဝဏ်ဆိုတဲ့ကောင်က အနှောင့်
အယှက်ကောင်ပဲ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့အန်ကယ်ရယ်...ဒီအတွက်ခေါင်း
အေးအေးထားစမ်းပါ”

“ထားလို့မရဘူးမောင်ဇေယျာမြတ် . . . ဟိုဟာမကို
အချိန်အကြာကြီးဆွဲပြီးမှရင်းလို့မရဘူး...ငါ့အတွက်ငွေက
သိပ်ကိုအရေးကြီးနေပြီ”

“အန်ကယ်အရေးကြီးသလို ကျွန်တော်လည်းအရေး

သတ္တုပုဒ်စာပေ

ကြီးနေပါတယ်... ဒါပေမယ့်လောလို့မရဘူးနော် သူတို့(၂)
ယောက်လုံးက အဆိပ်ရှိတယ်... ကိုယ့်ဘက်ကတစ်ချက်လေး
မှားတာနဲ့ ကွဲသွားမယ်”

ဦးရဲခေါင်ထွဋ်တူမဖြစ်သူ မြကတ္တီပါသံစဉ်၏ထက်
မြက်မှုကိုသိထားတာကြောင့် ဇေယျာမြတ်ပြောသောစကား
ကိုလက်ခံပေမယ့်...

“ဟိုကောင်ကရော ဘယ်လောက်အစွမ်းထက်နေလို့
လဲ”

“အစွမ်းထက်လို့ အန်ကယ့်တူမတော်က ဘေးမှာခေါ်
ထားတာပေါ့ဗျာ... ဒီကောင့်လက်ရည်က ကောင်းတယ်နော်
လျှော့တွက်လို့မရဘူး”

“မင်းကသူနဲ့ပွဲတိုးဘူးတယ်ပေါ့”

“ကိုယ်တိုင်တော့မဟုတ်ပါဘူး... တခြားကောင်တွေနဲ့
ပွဲတိုးတာကိုတွေ့ဖူးတာပါ... ပြီးတော့မြို့ပေါ်မှာသေနတ်သံနဲ့
ရှင်းလို့ရတာမဟုတ်ဘူး... နေရာတကာမှာသတ်တာဖြစ်တာ

တွေက ရုပ်ရှင်တွေထဲကလိုလုပ်လို့မရဘူး”

“မင်းမှာဒီကောင့်ကို ရှင်းဖို့အကြံရှိလား”

“ရှိတာပေါ့အန်ကယ်”

“ဘယ်လိုအကြံလဲ... ပြောပါဦး”

“အန်ကယ်သမီးဒေလီကို အသုံးချရမှာ”

“ဘာ... ဟာကွာ”

“အန်ကယ်တွေနဲ့တိုနေရင် မြကတ္တီပါဆီက တစ်ပြား
တောင်ရလိုက်မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“မင်းဘယ်လိုအသုံးချမယ်ဆိုတာပြော”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့အန်ကယ်ရယ်... ခုတွေချိန်လေးမှာ
စိတ်ချမ်းသာသလိုနေစမ်းပါ... ဘာသောက်ချင်လဲ”

“ဇေယျာမြတ်... ငါ့ဘက်က ခုချိန်မှာသိပ်ပြီးသရုပ်
ပျက်လို့မရသေးဘူး... လူကြီးလူကောင်းယောင်ဆောင်ရ
ဦးမယ်ကွ”

“ဒါဆိုပါးပါးလေးပုတ်လိုက်ပေါ့ဗျာ...”

ဇေယျာမြတ်ဦးပေးလိုက်သော အရက်ခွက်လေးကို
မော့သောက်ရင်း... မြကတ္တီပါသံစဉ်ပေါ်မှာ မကောင်းသော
အကြံတွေကြုံရန် မြေခွေးတို့အိုဝိုင်းဖွဲ့ပွဲလေးကို ကျင်းပနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

“အန်ကယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲမေးချင်တယ်...
မေးလို့ကောင်းပါ့မလား”

“ဇေယျာမြတ်ရာ...မင်းနဲ့ငါကြားမှာ လျှို့ဝှက်ထားစရာ
တစ်ခုမှမရှိပါဘူး...မင်းဘာသိချင်လဲမေး”

“ဒေလီနဲ့ပတ်သက်ပြီး အန်ကယ့်အခြေအနေကိုသိ
ချင်တာပါ...မလိုအပ်ရင်မပြောပါနဲ့”

“ငါဖြေတာကို မကြားခင် မင်းအမြင်လေးကိုပြောပြပါ
ဦး...အားမနာနဲ့ ထင်တဲ့အတိုင်းသာပြော”

“အန်ကယ့်နဲ့ဒေလီတို့ဟာ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်
တော့ ရှိနိုင်တယ်လို့ထင်တယ်”

“မင်းအမြင်မဆိုးဘူး...အရှင်းဆုံးပြောရရင်ကွာ...သူ

အမေအိပ်ရာထဲလဲချိန်ကတည်းကစပြီး ဇာတ်လမ်းဖြစ်ခဲ့တာ
ပဲ”

ဦးရဲခေါင်ထွင်မိန်းမကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ရင် ဘာစည်းမှ
ရှိသူမဟုတ်သလို ...လောင်းကစားနဲ့ပတ်သက်ရင်လည်း
ဝါသနာကြီးသူဖြစ်သည်။

“အန်ကယ်...အမေရိကားကိုပြန်လို့မရတော့ဘူးပေါ့”

“ငါ့ကိုအမေရိကန်ရဲတပ်ဖွဲ့ကနေ ဖမ်းဖို့တောင်ပြင်နေ
ပြီကွ”

“အန်ကယ်...အရေးပေါ်လိုအပ်တာဟာ ဘာအတွက်
လဲ”

“ငါ့ကို မြန်မာပြည်ကိုပြန်နိုင်အောင် လုပ်ကိုင်ပေးတဲ့
ဦးအောင်မျိုးထိုက်ကိုငွေသိန်း(၃၀၀)ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပေး
ခဲ့လို့ကွ”

“ဒီငွေလောက်ကို အန်ကယ့်တူမဆီကတောင်းလို့မရ
ဘူးလား”

“မရနိုင်တော့ဘူး... သူ့ဘက်ကငါ့ကိုပေးခဲ့တာတွေ
မနည်းတော့ဘူး... ထပ်ပြီးပေးမှာလည်းမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါကြောင့် အပြတ်ရှင်းချင်တဲ့သဘောပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“မြကတ္တီပါသံစဉ်ကို အပြတ်ရှင်းဖို့ကိစ္စကိုတော့
ကျွန်တော်သဘောမတူဘူးအန်ကယ်”

“ဟေ... ဘာကြောင့်လဲ မင်း... မင်း”

“ကျွန်တော်ကမြကတ္တီပါသံစဉ်ကိုသိမ်းပိုက်ဖို့ကြံစည်
ထားတဲ့သူလေ... သူသေသွားရင် သူပိုင်ဆိုင်တာအားလုံးကို
အန်ကယ်ကပဲပိုင်သွားမှာပေါ့”

“မင်းနဲ့ငါကတော့ လွဲနေပြီ”

“ဒီလိုလုပ်ပါလားအန်ကယ်... ကျွန်တော်သာ
မြကတ္တီပါသံစဉ်ကိုပိုင်ဆိုင်တာနဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတစ်ဝက်
ကို အန်ကယ်ရစေရမယ်... အန်ကယ်ဘက်ကကူညီပေးရုံပဲ
ဒါဆိုရင်အန်ကယ်လည်း ရာဇဝတ်မှုမဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“မင်းပြောတဲ့အကြံမဆိုးပါဘူး... ဒါပေမယ့် မင်းဘက်
ကကတိတည်ဖို့ဆိုတာတော့ စဉ်းစားရမယ်”

“အန်ကယ်က ကျွန်တော့်ကိုမယုံကြည်ဘူးလား”

“လူကိုတော့ယုံကြည်ပါတယ်... ငွေကတော့ယုံကြည်
ဖို့ခက်တယ်”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်မဟုတ်တာလုပ်ကြတာ
ချင်းတူသလို... သစ္စာတရားပေါ်မှာတော့ စည်းစောင့်မှာပါ”

“ကောင်းပြီလေ... မင်းဘက်ကကတိမတည်ရင် ပြန်
ပြီးကြုံရမှာပဲ... အခုစပြီးလုပ်ရမှာက သုဝဏ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို
ရှင်းဖို့ပဲ... မင်းစီစဉ်မှာလား ငါစီစဉ်ရမှာလား”

“ကျွန်တော်စီစဉ်ပါ့မယ်အန်ကယ်... ဒေလီသာ ကျွန်
တော်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ဖို့အရေးကြီးတယ်”

“ငါချမ်းသာရင်... သူလည်းချမ်းသာမယ်ဆိုတာ
သဘောပေါက်ထားတဲ့သူတွေပဲကွာ နားထောင်ရမှာပေါ့...
မင်းလုပ်ငန်းစဉ်ဘယ်တော့စမယ်ဆိုတာပဲပြော”

“မနက်ဖြန် ကျွန်တော်ဒေလီကိုဘာတွေလုပ်ရမယ်
ဆိုတာကိုပြောပြပြီးတာနဲ့...လုပ်ငန်းစလို့ရပြီ”

“မနက်ကျရင် ငါတို့ပြန်ပြီးဆုံကြတာပေါ့”

“အန်ကယ်က ပြန်တော့မလို့လား”

“ပြန်မယ်ကွာ...ကိုယ့်ဘက်က မြကတ္တီပါကို ဦးလေး
တစ်ယောက်ရဲ့အနေအထိုင်မျိုးတွေနဲ့ ယုံကြည်အောင်နေပေး
ရဦးမယ်”

“အန်ကယ်...တစ်ခုတော့သတိထားပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“သုဝဏ်ကို ရန်လိုမှုကိုရှောင်ရှားပါ”

“ငါကောင်းကောင်း သဘောပေါက်တယ်”

ဘဝန်း ◀ ၈ ▶

“သံစဉ်နဲ့ကိုသုဝဏ်တို့ အသွင်ပုံစံလေးတစ်မျိုး
ပြောင်းချင်တယ်”

“ဟင်...မြကတ္တီပါစကားကို ငါသိပ်ပြီးနားမရှင်းဘူး
ဖြစ်နေတယ်”

“ဒီလိုလေကိုသုဝဏ်ရဲ့...သံစဉ်နဲ့ကိုသုဝဏ်ကိုသူတို့
အမြင်မှာထင်နေတာက သံစဉ်ကကိုသုဝဏ်ကို ကြေးစား
သဘောငှားထားတယ်လို့လေ”

“ဒီလိုထင်တော့လည်း ထင်ပေါ့”

သဗ္ဗာဗ္ဗန်စာပေ

“သံစဉ်လုံခြုံရေးအတွက်တော့ ကြေးစားငှားထားတာ လောက်နဲ့ ပြည့်စုံပေမယ့် ဘဝအတွက်တော့ သိပ်ပြီးမလုံခြုံဘူး”

“မြကတ္တီပါဆိုလိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ... မြကတ္တီပါဘက်ကစဉ်းစားပါ... ငါနဲ့မြကတ္တီပါဟာ ချစ်သူတွေလို သတ်မှတ်လိုက်တာနဲ့ မြကတ္တီပါရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်နိုင်တယ်”

“ဒီအတွက် ဘာမှပြဿနာမရှိပါဘူး”

“မြကတ္တီပါအနေနဲ့ ဒီလိုအခြေအနေကိုသဘောတူတယ်ဆိုရင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မှုပိုင်းက ပိုပြီးတော့ကောင်းတာပေါ့လေ... မြကတ္တီပါသံစဉ်ဆွေမျိုးတွေအနေနဲ့ တားမြစ်တာတွေ၊ သဘောမတူတာတွေတော့ သေချာပေါက်ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ”

“ရင်ဆိုင်ရမှာမဟုတ်ဘူး... အကြီးမားဆုံးစိန်ခေါ်မှုတစ်ခုကိုဖြစ်ပေါ်စေမှာပါ... အရှင်းဆုံးပြောရရင် သံစဉ်ဆွေမျိုး

တွေဟာ သံစဉ်ပေါ်မှာစေတနာကောင်းရှိကြတဲ့သူတွေ မရှိသလောက်ပါပဲ... သူတို့ဘဝမှာ အကျိုးအမြတ်ရဖို့အတွက် လူပွဲစားလုပ်ခဲ့ကြတယ်... သူတို့ကြိုးကိုင်လို့ရမယ့်သူတွေကို သံစဉ်နဲ့နီးစပ်အောင်လုပ်ခဲ့ကြတယ်... နားချဖျောင်းချကြတယ် သံစဉ်ဖက်ကခါးခါးသီးသီးငြင်းဆိုခဲ့လို့ ရှေ့ကိုဆက်ပြီးမတိုးခဲ့ကြတာ”

“အင်း... လူတွေရဲ့အတ္တတွေက သိပ်ကိုကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“သံစဉ်ဘဝမှာ မိတ်ဆွေကောင်း တကယ့်ကိုရှားပါးသလိုဖြစ်ခဲ့တယ်ရှင်... တစ်ခါတစ်ခါလူ့ဘဝလူ့လောကကြီးမှာ သံစဉ်အသက်ရှင်သန်နေရပေမယ့်... အဖော်မဲ့နေသလိုပါပဲ အလုပ်သမားထောင်နဲ့ချီရှိနေသလိုနိုင်ငံခြားစီးပွားရေးသမားတွေနဲ့ ဆက်ဆံထိတွေ့နေရတာတွေဟာ သံစဉ်ဘဝအတွက် သာယာပျော်ရွှင်မှု မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး... ခုသံစဉ်ဘေးမှာရှိခဲ့ကြတဲ့ တင်ဇာမိုင်၊ အောင်ကြီးနဲ့အိမ်ဖော်တွေတောင် သံစဉ်အတွက်

လုံခြုံမှုမရှိတဲ့သူတွေပါ”

“မြကတ္တီပါ... ဒီလူတွေကို သိနေရက်နဲ့ ဘာကြောင့် အလုပ်မထုတ်ပစ်တာလဲ”

“သူတို့ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ဖက်က သူတို့ခြေလှမ်းတွေကို သိသွားပြီဆိုတာကို သဘောပေါက် သွားရင် နောက်ခြေလှမ်းအသစ်ကို သံစဉ်တို့မသိရမှာစိုးလို့ သူတို့အချိန်နဲ့သူတို့ကိုလွှတ်ပေးထားတာပါ... ဒီအပေါ်မှာ ကိုသုဝဏ်ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“မြကတ္တီပါအတွေးကကောင်းပါတယ်... တစ်ခုသတိ ထားရမှာက ကိုယ့်ကိုအန္တရာယ်ပြုမယ့်မြေကို အစာဝဝကျွေး ပြီး မွေးထားသလိုတော့မဖြစ်စေချင်ဘူး... တစ်ဖက်ကချည် နှောင်ထားတဲ့ကြိုးကိုမဖြတ်တောက်ဘဲ သူထက်ခိုင်းတဲ့ကြိုးနဲ့ ချည်နှောင်ထားနိုင်အောင်တော့ လုပ်ရမယ်”

“ကိုသုဝဏ်မှာ အစီအစဉ်ရှိလား”

“တွေးထားတာတော့ရှိပါတယ်... ခုချိန်တော့စော

သေးတယ်... ကိုယ်နဲ့မြကတ္တီပါပတ်သက်မှုတစ်ခုပေါ်မှာပဲ အကောင်အထည်ဖော်ရမယ်”

“ကိုသုဝဏ်နဲ့သံစဉ်စကားပြောဆိုတာလေးတော့ပြင် ရမယ်... ခုပြောဆိုနေတာတွေ သိပ်ပြီးသဘာဝမကျဘူးဖြစ်နေ တယ်”

“ဒီအတွက်... မြကတ္တီပါဘက်ကပဲစီစဉ်ပေးပါ... ဘက်ကမတောင်းဆိုချင်ဘူး”

“ဘာလို့...”

“အခွင့်အရေးယူတတ်သူလို့ ထင်မှာစိုးလို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်... သံစဉ်ကပဲ ဘယ်လိုခေါ်ရမယ် ဆိုတာကို သင်ပေးပါတော့မယ်... နားထောင်ဒီနေ့ကစပြီး သံစဉ်ကိုမြလေးလို့ခေါ်”

“မြလေး...”

သုဝဏ်ရင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်ကာရိုက်ခတ်သွားစေခဲ့ သည်။

“သံစဉ်ကလည်း ကိုသုလို့ခေါ်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ...မြ...မြလေး”

“ကိုသု”

“ဗျာ...”

“လုပ်ပြီ...ပေါက်ကရ”

မြကတ္တီပါသံစဉ်၏ အပြုံးကလေးသည် သူ့ရင်ထဲကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီလို့ ထင်မှတ်မိလိုက်သည်။ ချစ်သူတွေမဟုတ်ကြပေမယ့်...ချစ်သူဘဝလေးတစ်ခုပေါ်မှာ ဖြတ်သန်းခွင့်လေးဟာ ယာယီကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော နေ့ရက်ကလေးတွေပဲမဟုတ်လား”

“သု...ပြန်ကြရအောင်”

“မြလေးသဘောပဲလေ...အိမ်ကိုပဲပြန်မှာလား”

“ဟင့်အင်း...မြို့ထဲကဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကို သွားမယ်...”

ပြီးရင်အဝတ်အစားတွေပါဝယ်ရမယ်”

“မြလေး...ဆံပင်ညှပ်မလို့လား”

“ဘယ်ကလာ...ဟောဒီကဆံရှည်ကိုယ်တော်ကို ညှပ်ပေးမလို့...”

“ဟင်...”

“မြလေးချစ်သူဟာ ဒီထက်ပိုပြီး ခန့်ချောစေရမယ်လေ”

“ရုပ်စံကမချောဘူးပေါ့...”

“ချောတော့ချောပါတယ်...ဒါပေမယ့်သိပ်ပြီးမချောဘူး”

“ချစ်သူစစ်စစ်မဟုတ်ဘဲ အနိုင်ကျင့်တာတော့... မတရားဘူးထင်တယ်နော်”

“အနိုင်ကျင့်တာမဟုတ်ရပါဘူး... သုကိုတကယ်ပဲ ခန့်ခန့်ညားညားဖြစ်စေချင်တာပါ... စေတနာကိုသဘောပေါက်ပေးပါနော်”

“သဘောပေါက်ပေးရမှာပေါ့...သွားကြမယ်”

သုဝက်နှင့်မြကတ္တီပါသံစဉ်တို့ကုမ္ပဏီကအပြန်ထို”

နေကျကော်ဖီဆိုင်ကလေးထဲမှ ပြန်ပြီးထွက်လာခဲ့ကြစဉ်...

“မြကတ္တီပါ၊ ပါလား”

“ကိုသန့်ဇင်”

ကားပါကင်နေရာသို့အသွားတွင် အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လိုက်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“မြကတ္တီပါနဲ့ မတွေ့ရတာတောင်ကြာပြီပဲ... အရင်ထက်ပိုပြီးတောင် လှလာသလိုပဲ”

“ဟုတ်လား... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဪ့ကိုသန့်ဇင်ကိုမိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်... သူကကျွန်မချစ်သူကိုသုဝဏ်တဲ့”

မြကတ္တီပါသံစဉ်စကားကြောင့် ကိုသန့်ဇင်မျက်နှာတစ်ချက်လေးပျက်သွားပြီးမှ ဟန်ဆောင်ပြုံးကာ...

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ...”

“ဟုတ်ကဲ့... သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ...”

သုဝဏ်နှင့်မြကတ္တီပါသံစဉ်တို့(၂)ယောက်အတွက်

ပထမဦးဆုံးချစ်သူဆိုတာကို ကြော်ငြာစပြီးဝင်တဲ့သူပင်ဖြစ်သည်။

“သူကမြလေးနဲ့ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေရှိနေလို့လဲ”

“ဆွေမျိုးတော်တွေ ပေးစားဖို့ကြိုးစားခဲ့ကြတဲ့သူတွေထဲက တစ်ယောက်ပေါ့”

“ဪ...”

“သူကိုသတိပေးထားစရာရှိတယ်”

“မြလေး သတိပေးမယ့်အကြောင်းကိုကိုယ်သိတယ်”

“အလဲ့... တယ်ပြီးဟုတ်ပါလား ပြောစမ်းပါဦး... ဘာအကြောင်းလဲ”

“ဒေလီနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းမဟုတ်လား”

“အယ်...”

သုဝဏ်စကားကို မြကတ္တီပါသံစဉ်အံ့သြသွားသည်။

“အကြားအမြင်တွေ ရနေလား”

“စိတ်ထဲမှာ ထင်ထားတာပါ... ဒေလီကိုယ့်ပေါ်မှာ

ဆက်ဆံမှုတွေဟာ အိုဗာအိုက်ကင်တွေဖြစ်နေတာကို...
သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ဒါသူတို့ဘက်က နောက်ထပ်ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းပဲ
နော်”

“ခုခြေလှမ်းက မြလေးကိုမဟုတ်ဘူး...ကိုယ့်ကိုဦး
တည်ပြီးလုပ်နေတာ”

“သေချာသလောက်ပါပဲ...မြလေးဘေးမှာ သူရှိနေ
ရင် သူတို့အတွက်အကြီးမားဆုံးတံတိုင်းကြီးဖြစ်နေတာကိုး...
ဒါကြောင့်ဒေလို့ကိုအသုံးပြုပြီး ထောင်ချောက်ဆင်နေတာ
ပေါ့”

“သူတို့ဘက်က လုပ်နေတာတွေကို မသိချင်ယောင်
ဆောင်ပြီးတော့ သူတို့ခြေလှမ်းတွေကို ကြည့်ရမယ်”

“သူအကြံကောင်းတယ်...သူကိုမြလေးရင်တွင်း
စကားလေးပြောချင်တယ်”

“ကိုယ်နားထောင်ကြည့်မယ်လေ”

“သူဟာမြလေးဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးအဖော်
တစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်တယ်”

မြကတ္တီပါသံစဉ်အမေးစကားကို ချက်ချင်းမဖြေသေး
ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာနေခြင်းကြောင့်...

“သူ...ဘာလို့ပြန်ပြီးမဖြေတာလဲ”

“မြလေးဘဝခရီးကိုခရီးရှည်ကြီးကိုယ့်ဘက်ကလိုက်
ပါခွင့်မရှိဘူးလေ...ခုလိုရှုပ်ထွေးနေတဲ့ကိစ္စတွေပြီးဆုံးသွား
တာနဲ့...ကိုယ်ဆိုတဲ့လူက ကိုယ့်ရပ်ဌာနေကိုပြန်သွားရမှာ
မဟုတ်လားမြလေး...ထာဝရနေပိုင်ခွင့်ဆိုတာ ကိုယ်တို့(၂)
ယောက်ကြားမှာ မရှိနိုင်ဘူးလို့ထင်တယ်”

ဒီတစ်ခါ...သုဝဏ်စကားကို မြကတ္တီပါသံစဉ်ဘာမှ
အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

သူနဲ့သုဝဏ်မှာ ဟန်ဆောင်ယာယီချစ်သူတွေပဲ
မဟုတ်လား။

အိမ်ရှေ့တွင် ကားထိုးရပ်လိုက်ပြီး မြကတ္တီပါသံစဉ်

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အိမ်ထဲကိုဝင်သွားရင်း...

“သုဓရ...ပြီးရင်အိမ်ထဲကိုလာခဲ့ဦး”

“အင်း”

မြကတ္တီပါသံစဉ်ကိုခေါင်းလေးညိတ်ပြုပြီး... ကားကို
ဂိုထောင်ထဲတွင်ထားကာ အိမ်ဘက်သို့ပြန်ပြီးလျှောက်အလာ
တွင်...

“ဟလို...ကိုသု”

“ဧည့်...ဒေါ”

သန္တာမွန်စာပေ

ရာဇဝင်မှ ကဗျာ

၁၄၁

သစ်ခွပင်တွေကြားမှ ဒေါလီထွက်လာတာကို တွေ့
လိုက်ရသည်။ ဒေါလီမျက်နှာတွင် ပြင်ဆင်ထားတာတွေကို
မြင်လိုက်ရတဲ့သုဝဏ်...စိတ်ပျက်မိသည်။ ဒါပေမယ့် ဆက်ဆံ
ရေး ခါးခါးသီးသီး မဖြစ်ချင်တာကြောင့် အလိုက်သင့်ပြုပြု
လိုက်ရသည်။

“ကိုသုက မြကတ္တီပါဘေးမှာ တစ်နေ့လုံးပဲ နေ့နေရ
တာလားဟင်...”

“ဟုတ်တယ်...ဒါက ကိုယ့်တာဝန်လေ”

“ဒါဆို အားလပ်ချိန်မရှိတော့ဘူးပေါ့...”

“မြလေးဘက်က နားခွင့်ပေးတဲ့နေ့ဆိုရင်တော့ နားရ
တာပေါ့”

“ဟွန်း...လူတစ်ယောက်ကို ငွေနှဲ့သိမ်းပိုက်ထားတာ
တော့ အရမ်းကိုမုန်းဖို့ကောင်းတယ်”

“ဒါကတော့ ဒေါလီရယ်...ကိုယ့်ဘက်က ငွေနှဲ့အလုပ်
လုပ်နေရတာပဲ...သိမ်းပိုက်တယ်လို့တော့ ပြောလို့မရပါဘူး”

သန္တာမွန်စာပေ

“ဘာလဲ...ကိုသုကမြကတ္တိပါဘက်က နာတယ်ပေါ့”

“သူက ကိုယ့်အလုပ်ရှင်လေ...”

“အလုပ်ရှင်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့သခင်မှ မဟုတ်တာ...လူကိုငွေနှဲ့ဝယ်ယူတဲ့ခေတ်က ကျန်ခဲ့ပြီ...ဒါနဲ့ကိုသုကမြကတ္တိပါသံစဉ် ငွေကြေးအောက်မှာပဲ ဘဝကိုနှစ်မြုပ်တော့မှာလား...”

“သူထက်ကောင်းတဲ့ အလုပ်မတွေ့မချင်းတော့ မြလေးနားမှာပဲ နေပေးရမှာပေါ့...”

“မြလေးတဲ့...ခေါ်ပုံကြီးက အမြင်ကတ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ...မြကတ္တိပါသံစဉ်က ခေါ်ခိုင်းတာလား”

“ဟင့်အင်း... ကိုယ်ကခေါ်တာကို ခွင့်ပြုပေးထားတာ...”

“ကဲပါလေ...သူ့အကြောင်းတွေကို မပြောနဲ့တော့ ကိုသုဘယ်နေအားလဲ...”

“ဒေလီ...ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကိုသုနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ချင်လို့...”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒေလီ...”

“ဘာလို့...”

“ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်မှာ...ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ ရုပ်ရှင်အတူတူသွားပြီး မကြည့်ခဲ့ဘူးလို့ပါ”

“ဒေလီနဲ့ သွားကြည့်ပေါ့...ပထမဦးဆုံးကြည့်ဖူးခြင်းမျိုးဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ကိုယ်အားမယ့်ရက်ကို ပြောပါ့မယ်...သွားခွင့် ပြုပါဦး...မြလေးခေါ်ထားလို့”

“သွား...သွား...အမိန့်တွေအောက်မှာ ခေါင်းညိတ်နေရတဲ့ သက်မဲ့အရုပ်ကြီးဖြစ်နေမှာပဲ”

ဒေလီစကားကို ဘာမှမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ...အိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ အိမ်ကြီးထဲသို့အဝင်...

“အန်ကယ် ခုလုပ်တဲ့ကုသိုလ်ကောင်းမှုဟာ တူမကြီးအတွက်ရော...လူ့လောကကြီးမှာ မရှိတော့တဲ့ တူမကြီးမိဘ

တွေအတွက်ပါ ရည်စူးပြီးတော့ လှူတဲ့အလှူဒါနပေါ့”

“အန်ကယ်က ဘာကိုအဓိကထားပြီး လှူဒါန်းမှာလဲ”

“ဧရပ်လေးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းချင်တာလေ... အန်ကယ်မှာပါလာတဲ့ငွေနဲ့ အားလုံးကို လှူချင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် အန်ကယ်အတွက် ဘုရားသွားကျောင်းတက်နဲ့ သမီးလေးဒေါ်အတွက် စဉ်းစားရလို့... အကုန်မလှူဒါန်းနိုင်ဘူးလေ”

“သမီးဘက်က ဘယ်လောက်စိုက်ပေးရမှာလဲ...”

“သိပ်မများပါဘူး... သိန်း(၅၀)လောက်ပဲကွာ၊ စုစုပေါင်းကုန်ကျမှာက (၁၀၀)လောက်ဆိုတော့ တူမကြီးတစ်ဝက်... အန်ကယ်တစ်ဝက်ပေါ့”

“အန်ကယ် ကောင်းမှုလုပ်တာပဲ... သမီးပေးပါမယ် ဘယ်နေ့လောက်ယူချင်လဲ”

“အဲ... ဖြစ်နိုင်ရင် မနက်ဖြန်လောက်ကို ယူချင်တယ်ကွယ်... သစ်နဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းတွေဝယ်ထားချင်လို့”

“ကောင်းပြီ... သမီးစီစဉ်ပေးပါမယ်”

“သာဓုပါပဲ သမီးရယ်...”

မြကတ္တီပါသံစဉ် စကားဆုံးလောက်တော့မှ . . . အပေါက်ဝကနေထွက်ပြီး လူလုံးပြလိုက်သည်။

“သု... လာလေ”

ဦးရဲခေါင်ထွဋ်... သုဝဏ်ကိုမကြည်မလင်ဖြစ်ပေမယ့် ဟန်ဆောင်ပြီးစကားချိုချိုတွေ ပြောနေတာကို သဘောပေါက်သည်။

“ငါ့တူကြီးလည်း တူမကြီးဘေးမှာ အချိန်ပြည့်နေရတော့တော်တော်ပင်ပန်းနေပြီပေါ့ကွာ... ကဲ... ကဲစကားပြောကြဦး... မြထဲလမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... အန်ကယ်”

ဦးရဲခေါင်ထွဋ် ထွက်သွားပြီးနောက်...

“မြလေး... ဘာလို့သူတောင်းတဲ့ငွေကို သဘောတူလိုက်တာလဲ... ကိုယ့်အထင်တော့ ဒါဟာ ရိုးသားတဲ့ကိစ္စ

မဟုတ်ဘူး...”

“မြလေး...သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဘာလို့သူတောင်း
တဲ့ငွေကို ပေးလိုက်ရတာလည်းဆိုရင် ... သူ့ရဲ့ ပထမဦးဆုံး
အမှားတစ်ခုကို ချုပ်ကိုင်ထားချင်လို့”

“သိန်း(၅၀)ဆိုတဲ့ငွေက မနည်းဘူးနော်...”

“ဦးလေးတစ်ယောက်ကို နောက်ဆုံးကူညီလိုက်တာ
လို့ သဘောထားလိုက်ပါပြီ...ကဲ...ဒါကို အသာထားဦး၊ သုက
သူတို့လုပ်မယ့်ခြေလှမ်းတွေကို စုံစမ်းပေးဦးနော်”

“အမိန့်တော်တွေကို နာခံလျက်ပါ...”

“သု...ဒီစကားမျိုး နောက်ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့”

မြကတ္တီပါသံစဉ်မျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားသော
ကြောင့်...

“ကိုယ်ကနောက်တာပါကွာ”

“မြလေးအတွက်... သုဟာ အမိန့်ပေးခြင်းကို ခံနေရ
တဲ့သူ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရပါဘူး... သုကို ပြောရဦးမယ်

သုဆံပင်ညှပ်တဲ့ဆိုင်က ဒေါ်အေဒီထွန်းတစ်ယောက် မြလေး
ကို မေးလိုက်တာလဲ...”

“ဘာမေးလိုက်တာလဲ...”

“သုက...မြလေးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲတဲ့”

“သုက...မြလေးမွေးစားလိုက်တဲ့ မောင်လေးလို့...”

“ယုံချင်စရာ မရှိလိုက်တာနော်...”

“သူတို့ကလည်း မယုံပါဘူး... သူတို့ထင်ထားတာကို
မပြောဘဲနဲ့သိတယ်”

“သူတို့က ဘယ်လိုထင်ကြလို့လဲ...”

“သူတို့ကို သွားပြီးမေးကြည့်တော်ရေ... မပြောတတ်
ဘူး...”

အခန်း < ၉ >

မြကတ္တီပါသံစဉ် တာဝန်ပေးချက်အရ ဦးရဲခေါင်ထွဋ်
ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းမည့်ဇရပ်ကြီးတည်ရှိရာ မှော်ဘီဘက်ရှိ
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့သုဝဏ်...ကားတစ်စီးဖြင့်ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

ကျောင်းဝန်းထဲသို့ ကားလေးမောင်းဝင်လာပြီး...
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးထံသို့ ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ကန်
တော့၍...

“ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ...ဒကာလေး”

သန္တာမွန်စာပေ

ရာဇဝင်မဲ့ ကဗျာ

“ကိစ္စကံတော့ ထွေထွေထူးထူးမဟုတ်ပါဘူးဘုရား...
တပည့်တော်သူဌေးက ဇရပ်ကြီးတစ်ဆောင် လှူဒါန်းမယ့်
ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး...ဆောင်ရွက်ထားတာလေးကို သိချင်လို့
လွှတ်လိုက်တာပါဘုရား”

“ဒီဇရပ်ကြီးတည်ဆောက်မယ့်ကိစ္စတွေကိုဒကာကြီး
ဦးရဲခေါင်ထွဋ်က အစစအရာရာအားလုံးတာဝန်ယူပြီး လုပ်နေ
တာကွဲ့”

“အလှူရှင်က ဦးရဲခေါင်ထွဋ်တစ်ဦးတည်းလား
ဘုရား...”

“မဟုတ်ဘူးကွဲ့... သူတူမလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပူး
ပေါင်းပြီး လှူဒါန်းတယ်လို့ လျှောက်တင်ထားတာပဲ... ဇရပ်ကြီး
ရင် ကမ္ဘည်းထိုးမယ့်အမည်တွေတောင် ဟိုမှာရေးထားတယ်
ကွဲ့...”

“တင်ပါ...”

ဆရာတော်ဘုရားပြလိုက်သော နေရာကို လှမ်းပြီး

သန္တာမွန်စာပေ

ကြည့်လိုက်တော့...မြကတ္တီပါသံစဉ်နှင့်ကွယ်လွန်သူမိဘနှစ်ပါးအမည်များကိုပါ ရေးထားတာတွေလိုက်ရသည်။

“ကုန်ကျစရိတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ရော...ဆရာတော်ဘုရားသိထားပြီးပြီလားဘုရား...”

“အေးကွဲ့...ဇရပ်ကြီးအားလုံးပြီးစီးတဲ့အထိ သိန်း(၁၀၀)လောက်တော့ ကုန်မယ်လို့ပြောတာပဲ...နောက် ဘာတွေထပ်ပြီးတော့ သိချင်သေးလဲဒကာ”

“မသိချင်တော့ပါဘူးဘုရား...ပြည့်စုံသလောက်ရှိသွားပါပြီဘုရား...တပည့်တော် ဦးတင်ခွဲပါတယ်ဘုရား”

သုဝဏ်တစ်ယောက် ဆရာတော်ကြီးအား ဦးချဲ့ခဲ့ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီးနောက်... သူ့ခေါင်းထဲတွင် ဦးရဲခေါင်ထွဋ် ဇရပ်ဆောက်လုပ်ပျူဒါန်းမည့် ကိစ္စပေါ်တွင် အတွေးများစွာဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဟိ...ဟိ...ဟိ”

“ဟင်...”

ဟန်းဖုန်းခေါ်သံကြောင့် အိတ်ကပ်ထဲမှ ဟန်းဖုန်းလေးကို နှိုက်ယူပြီး ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့... မြကတ္တီပါသံစဉ်ထဲမှဖြစ်နေသည်။

“မြလေး...”

“သု...ခုဘယ်ကိုရောက်နေလဲ”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပြန်လာနေပြီ... အခုလမ်းမှာလေ”

“ဘာတွေထူးခြားလဲဟင်”

“ထူးခြားတာတော့ရှိတယ်... ဖုန်းနဲ့မပြောတော့ဘူး မြလေးနဲ့တွေ့မှပဲပြောကြတာပေါ့”

“ဒါဆိုကုမ္ပဏီကိုပဲ တန်းလာခဲ့တော့လေ”

“အင်း”

သုဝဏ်ဖုန်းလေးကိုပြန်ပြီး ပိတ်ကာ မြကတ္တီပါသံစဉ်ကုမ္ပဏီဆီကိုထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ကားမောင်းရင်း သုဝဏ်ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ခုဝင်ရောက်လာလာသည်။

ထိုအတွေးမှာ ဦးရဲခေါင်ထွဋ်၏လုပ်ကွက်လေးတစ်ခု ပင် ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပြီ... သိပ်လှတဲ့ကစားကွက်ကလေးတစ်ခုပဲ”

သုဝဏ်... သူ့အတွေးနှင့်သူပြုံးလှိုက်ပြီးကားလေးကို ကုမ္ပဏီဝန်းထဲသို့ မောင်းဝင်ခဲ့သည်။ ကားပါကင်တွင် ကား ထားပြီး ထွက်အလာအဝင်ဝတွင် တင်ဇာမိုင်နှင့်ဆုံလေသည်။

“ကိုသုဝဏ်ကို မမကြီးကခဏလေးစောင့်နေပါတဲ့... နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီကဖည့်သည်တွေရောက်နေလို့ စကားပြော နေတယ်...”

“ကောင်းပြီ...”

သုဝဏ်ကုမ္ပဏီထဲသို့ မဝင်တော့ဘဲ အပြင်ဘက်ရှိ ခုံတန်းကလေးတွင်ထိုင်ပြီး ဂျာနယ်ဖတ်နေလိုက်သည်။

“ဟိ... ဟိ... ဟိ”

ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် သုဝဏ်ကြည့်လိုက်တော့ ... ကျော်ဇောမြင့်မောင်ဆီကဖြစ်နေသည်။

“အေး... ကျော်ဇောပြော”

“မင်းနဲ့ငါတွေချင်တယ်”

“ကိစ္စက အရေးကြီးလား”

“သိပ်အရေးတကြီးတော့မဟုတ်ပါဘူး... မင်းရဲ့အခြေ အနေကိုသိချင်လို့”

“အခြေအနေကို လူချင်းတွေမှပဲ ပြောပြတာပေါ့ကွာ ခုမြဲလေးကုမ္ပဏီကိုရောက်နေတယ်”

“အေးတွေ့မယ့်အချိန် ငါ့ဆီကိုဖုန်းဆက်လိုက်လေ သုဝဏ်”

“အေးပါကွာ ... ဒါနဲ့ကျော်ဇော ကျောင်းကိစ္စကို ဖိဖိစီး စီးလေးလုပ်ပါကွာ”

“ဒီအတွက် ဘာမှနောက်ဆံ့မတင်းနဲ့... မင်းကိုယ်စား အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနေတယ်... ဪ သုဝဏ် မင်းကိုအံ့ဩစရာပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ...”

“မင်းနဲ့တွေ့မှပဲပြောတော့မယ်ကွာ...”

“မနက်ဖြန်တွေ့ကြမယ်...ဒါပဲနော်”

သုဝဏ်ဖုန်းလေးပိတ်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲကိုပြန်ပြီးထည့်လိုက်ချိန်တွင် မြကတ္တီပါသံစဉ် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲမှ ဧည့်သည်တွေနှင့်ထွက်လာပြီး သုဝဏ်ကိုလက်ကလေးလှမ်းပြပြီး ဧည့်သည်တွေကိုနှုတ်ဆက်နေသည်။ ပြီးမှသုဝဏ်ဆီကိုလှမ်းလာပြီး...

“သု...တစ်နေရာရာကိုသွားကြရအောင်နော်”

“အရင်နေရာဟောင်းပဲလား”

“ဒီတစ်ခါလန်းဆန်းကြည်နူးဖို့ကောင်းမယ့်နေရာကို သွားချင်တယ်”

“မြလေးသွားချင်တဲ့နေရာကိုပြောလေ...”

“ကန်တော်ကြီးမျှော်စင်ကျွန်းဘက်ကို သွားကြရအောင်”

“မြလေး...ဒီနေရာကမကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“အဲဒီကိုသွားကြတဲ့သူတွေ တော်တော်များများစုံတွဲတွေက ချစ်သူစုံတွဲတွေများတယ်”

“ဒါများဘာဖြစ်တာမှတ်လို့... သုန့်မြလေးကလည်း ချစ်သူတွေပဲလေ...မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လို့ ခိုင်ခိုင်မာမာပြောမရတဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေတာရယ် ပြီးတော့... သတ်မှတ်ချက်မျက်လုံးတွေ အောက်မှာ နေရထိုင်ရတာအသက်ရှူကျပ်တယ်”

“သု...”

“ပြောပါမြလေး...”

“တစ်ခါတစ်ခါ လူပတ်ဝန်းကျင်ကြီးကို မေ့ထားပြီး... နေပေးလိုက်စမ်းပါ...မကောင်းဘူးလား”

“ကိုယ်ပြောနေတာ မင်းအတွက်ပါ... မြလေးဟာ ဘာမန်မိန်းကလေးတစ်ဦးဆိုရင်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်မျက်လုံးတွေအမြင်မှာ ပြဿနာမရှိပါဘူး... ဒါပေမယ့်မြလေးအခြေ

အနေက ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းမှာ ထိပ်တန်းနေရာမှာရှိနေတော့ ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်းနေထိုင်လို့မဖြစ်ဘူး”

“မြလေးပေါ်မှာ ခုလိုသိတတ်တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်သုရယ်...အိပ်မယ့်လူဘောင်ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာတော့ မင်းသမီးမလုပ်ချင်ဘူး...ကဲ ဒါတွေထားလိုက် သွားကြမယ်”

“ပြောလို့မရမှတော့ သဘောပဲဗျာ...”

နှစ်ယောက်က ကားလေးပေါ်တက်ပြီးမျှော်စင်ကျွန်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

“ချစ်...”

“ဟင်...ဟာ...”

ကန်တော်ကြီးရောက်၍ ကားလေးထိုးရပ်ပြီး...မျှော်စင်ကျွန်းဘက်သို့ နှစ်ယောက်အတူတူလျှောက်လာစဉ် ရှေ့မှ ဓာတ်ပုံရိုက်တာကြောင့် အံ့အားသင့်သွားပြီး...

“ဟေ့လူ...”

“သုဝဏ်...ငါမော်ကြီးပါကွာ”

“ဟာကွာ... မော်ကြီး မင်း... မင်းဒါဘာလုပ်တာလဲ ခုရိုက်ထားတဲ့ပုံကို ပြန်ဖျက်လိုက်ကွာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ...ငါကခု ချစ်သူများပုံရိပ်” ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲမှာ အလိုက်ဖက်ဆုံးစုံတွဲတွေနဲ့ ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲဝင်မလို့ ရိုက်တာပါကွာ”

“မင်းရိုက်ချင်ရင် တခြားစုံတွဲတွေကိုသွားပြီးရိုက်”

“သုရယ်...ရိုက်ပြီးမှတော့ ပြောမနေပါနဲ့တော့”

“မဟုတ်သေးဘူး...မြလေး”

“မင်းကလဲ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ကပ်စေးမနည်း စမ်းပါနဲ့...မိန်းကလေးဘက်ကတောင်ကြည်ဖြူနေတာ”

“မော်ကြီး...မင်းကွာ ခက်တော့နေပြီ”

“ခက်တာတွေနောက်ထား သွားပြီဟေ့... ပြိုင်ပွဲနေ့ ကျရင်ဖိတ်လိုက်မယ်”

“ဟေ့ကောင်...မော်ကြီး”

မော်ကြီး မချိုမချည်မျက်နှာပေးနှင့် ပြေးထွက်သွား
တော့သည်။

“မြလေး...ဘာလို့ခွင့်ပြုလိုက်တာလဲ”

“သူကရိုက်ပြီးနေပြီလေ”

“ရိုက်ပြီးလည်း ပြန်ဖျက်လို့ရနေတာပဲဟာ... ခုဟာ
ရပ်သိရွာသိပြပွဲတင်မယ့်ကိစ္စနော်”

“တင်တင်ဧ... သူနဲ့မြလေးက မဟုတ်တာတွေလုပ်
နေတာမှမဟုတ်ပဲဟာ”

“ကဲ...တော်ပြီ ကိုယ်ကမင်းအတွက်ပြောပေးနေတာ
ကိုမှ လက်မခံရင် နောက်ဘာမှမပြောတော့ဘူး”

သုဝဏ်စကားလေးကို မြကတ္တီပါသံစဉ်ရယ်မောရင်း
ရေစပ်နံဘေးရှိနံလေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတော့သည်။

“ဦးရဲခေါင်ထွဋ်အခြေအနေကို ပြောကြရအောင်...”

“သူ့ဘက်က လုပ်ကိုင်နေတာတွေဟာ ခုထိအမှား
အယွင်းတစ်ခုမှမရှိသေးဘူးမြလေး... ကိုယ့်အမြင်ကိုပြော

ရရင် ဒါဟာမြလေးယုံကြည်အောင် လုပ်ပြနေတာလို့ပဲမြင်
တယ်”

“သူမြင်တာမမှားနိုင်ပါဘူး... ခုရပ်ကိစ္စကို သူ့ဘက်
ကစေတနာထားပြီးလုပ်ပေးတဲ့ပုံစံရောက်အောင် လုပ်ပြနေ
တာပဲလို့ မြလေးယုံကြည်ပါတယ်... သူဆောက်လုပ်လှူဒါန်း
တဲ့ရေပ်ကြီးကို မြလေးဘက်ကမဖြစ်မနေစုံစမ်းမယ်ဆိုတာကို
သူသိထားလို့ အကွက်စေ့စေ့ပြင်ဆင်ထားတာပဲဖြစ်မယ်”

“မြလေး... သူတို့ခြေလှမ်းတွေကို လျော့တွက်လို့
တော့မရဘူးနော်”

“မြလေးသဘောပေါက်ပါတယ်... မြလေးအမှန်တိုင်း
ဝန်ခံရရင် မြလေးသူတို့ကိုရဲရဲဝံ့ဝံ့ဆိုင်ရဲတာ သုကြောင့်ဆို
ရင်မမှားပါဘူးရင်”

“ကိုယ့်ဘက်ကတော့မြလေးအတွက်ဘဝရဲ့အဆုံးစွန်
ထိ ကာကွယ်ပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

“သူ...”

“မြလေး...”

သုဝဏ္ဏလက်ကလေးကို မြကတ္တီပါသံစဉ် ဖွဖွလေး
ကိုင်လိုက်ပြီး စကားသံတိတ်မျက်လုံးလေးဖြင့် ကြည့်ကာနေ
လေသည်။ ပြီးတော့မှ...

“ကောင်းကင်ကြီးရဲ့စေတနာကြောင့် ရခဲ့ရတဲ့အဖော်
တစ်ယောက်လိုပါပဲရှင်”

ဘာသန်း ◀ ၁၀ ▶

“တကယ့်ကို မယုံနိုင်စရာဖြစ်စဉ်ပဲသုဝဏ္ဏ...”

သုဝဏ္ဏပြောလိုက်သော မြကတ္တီပါသံစဉ်နှင့်အခြေ
အနေတွေကို ကျော်စောမြင့်မောင်အံ့သြနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းနဲ့ မြကတ္တီပါက ချစ်သူတွေပေါ့ဟုတ်လား”

“ချစ်သူတွေလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ချစ်သူတွေလေ...
ချစ်သူအစစ်ကြီးတော့မဟုတ်ဘူး”

“ငါစဉ်းစားလို့မရတာက သူ့ဘာကြောင့်ဒီလိုလုပ်နေရ
တယ်ဆိုတာပဲ... ခုမင်းနဲ့ မြကတ္တီပါချစ်သူတွေဆိုတာကို နှစ်

သတ္တမ္မန်ဓာသပ

ယောက်တည်းအသိအမှတ်ပြုကြတာက ပြဿနာမဟုတ်ပေမယ့်... သူ့ဆွေတော်မျိုးတော်တွေနဲ့ စီးပွားရေးအသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ သတင်းပေါက်သွားရင် သူ့အတွက်မကောင်းဘူး”

“ငါလည်း ဒီကိစ္စကိုပြောပြတာပဲကွာ... သူ့ဘက်က ဂရုမစိုက်သလို လုပ်ပြနေတာ ကျော်စောမြင့်မောင်”

“သုဝဏ်”

“ဘာလဲ...”

“မင်းကို မြကတ္တီပါသံစဉ်ကြိုက်များနေသလား မသိဘူး...”

“ဟာကွာ... မဖြစ်နိုင်တာ သူ့လိုလူမျိုးကုန်ကိုဘယ်လိုမှ ခေါင်းထဲထည့်မှာမဟုတ်ပါဘူး... ခုသူ့ဘဝအန္တရာယ်လုံခြုံရေးအတွက် အသုံးပြုနေတာပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်သုဝဏ်... ခုမင်းသိပ်ပြီးဆန္ဒပြင်းပြနေတဲ့ကျောင်းလေးအတွက် လိုအပ်တာတွေကိုဖြည့်ဆည်းလုပ်ကိုင်ပေးနေတာ ဘယ်သူမှတ်လဲ”

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

“မင်းပြောတော့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ကူညီပံ့ပိုးပေးနေတာဆို... မဟုတ်ဘူးလား”

“အေး... ငါလည်းအစကတော့ တခြားကုမ္ပဏီပဲလို့ ထင်နေတာ... နောက်တော့မှ မြကတ္တီပါရဲ့ကုမ္ပဏီခွဲတစ်ခုဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ဟုတ်တာမှလွဲကိုမလွဲဘူး... ဒါတွေကိုထောက်ရှုပြီး ကြည့်ရင် မင်းကြောင့်ဆိုတာ သိပ်ကိုသိသာနေတာပဲ”

“ကိုယ့်အတွေးစိတ်တူးနဲ့ ကိုယ်လိုရာကိုဆွဲပြီး တွေးနေလို့တော့မရဘူး... သူ့ပေါ်မှာငါကစေတနာထားလို့ ကိုယ့်ပေါ်မှာပြန်ပြီးသက်ရောက်တဲ့သဘောပဲဖြစ်မှာပါ”

“သုဝဏ်... မင်းကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးချင်တယ် အမှန်အတိုင်းပြော”

“မေးလေ”

“မင်းရင်ထဲမှာ မြကတ္တီပါသံစဉ်ပေါ်မှာ ဘယ်လိုခံစား

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

ချက်မျိုးရှိလဲ”

“ငါ့အတွက်မြလေးဟာ အိပ်မက်နတ်သမီးလေးတစ်ပါးလိုပဲ ပုံရိပ်ထင်နေပါတယ်... စိတ်ကူးယဉ်သိပ်ဆန်တဲ့စကားတော့မဟုတ်ဘူး ပိုင်ဆိုင်ခြင်းကင်းမဲ့တဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ သူ့ဘေးမှာနေခွင့်ရတာကို ကျေနပ်နေသူပါ... မြလေးဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးအဖော်မွန်တစ်ဦး တွေ့နိုင်တဲ့အထိ သူ့ဘေးမှာနေခွင့်ရချင်တယ်ကွာ...”

“ဟဲ... ဟဲ မြကတ္တီပါသံစဉ်အတွက် အကောင်းဆုံးအဖော်မွန်ဆိုတာ ငါမဖြစ်နိုင်ဘူးလားကွ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဥစ္စာပေါရုပ်ချောလေးပါ သူငယ်ချင်းရာ”

“စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတဲ့မျက်နှာ... ဒါတွေကတော့ဦးမင်းနဲ့ဟိုကောင်လေးယျာမြတ်လောင်းကြေးကဘယ်လိုလဲ”

“မင်းပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်လေကွာ...”

“ဘယ်လို... ငါ့ပေါ်မှာမူတည်တယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... မင်းကို မြကတ္တီပါသံစဉ်က သူ့ချစ်သူပါလို့ တရားဝင်ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်တာနဲ့ ပွဲကပြီးသွားပြီလေ”

“ခုလည်း တော်တော်များများကသိနေတာပဲကွ”

“ငါတို့ကိစ္စက သိပ်ပြီးအရေးကြီးတော့ပါဘူး... မင်းရင်ဆိုင်ရမယ့်ကိစ္စတွေကိုပဲ စဉ်းစားပါကွာ”

“ငါ့ဘက်ကစဉ်းစားဖို့ အခွင့်အရေးမရှိတော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ သုဝဏ်...”

“ငါနဲ့မြလေး ဖြတ်သန်းရမယ့်နေ့ရက်တွေပေါ်မှာ ပွဲတင်ရိုက်ခတ်လာမယ့်အသံတွေ၊ အမြင်တွေကိုမြလေးကပဲ ဆုံးဖြတ်ပေးနေတာပါ”

“ငါစဉ်းစားလို့မရတာ မြကတ္တီပါသံစဉ်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေပဲကွ... သူ့ဘာကြောင့်မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းတွေကို မျက်ကွယ်ပြုနေရတာလဲ... ဒါဟာ အကြောင်းတစ်ခုတော့ရှိလိမ့်မယ်မင်းပေါ်မှာ မြကတ္တီပါသံစဉ်”

“တော်...တော်...ကျော်ဇောမြင့်မောင်မင်းထင်သလို ထင်ကောင်းထင်နိုင်တယ်... ဒါပေမယ့်မြလေးဟာ မင်းထင် ထားသလိုမဟုတ်ဘူး... ငါ့ပေါ်မှာသံယောဇဉ်တွယ်နေလို့ဆို တာ လုံးလုံးမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သုဝဏ်... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဘဝ အတွက် အရေးမပါတဲ့သူကို ဘယ်တော့မှသိက္ခာအကျစ်ပြီး တွဲမှာမဟုတ်ဘူး...”

“မြလေးရဲ့နောက်ဆုံးပွဲသိမ်းမှာ သူ့ဘာလုပ်မယ်ဆို တာကိုစောင့်ကြည့်တာပေါ့... သွားကြရအောင်”

“အိုကေ... တစ်ခုတော့မင်းကိုငါပြောလိုက်ချင်တယ် သုဝဏ်”

“မင်းဘာပြောချင်တာလဲပြောလေ...”

“လူဆိုတာ အချစ်ရဲ့ကျေးကျွန်တဲ့ကွဲ့”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

“မင်းဘာလို့ရယ်တာလဲ”

“မြကတ္တီပါသံစဉ်ဆိုတဲ့နတ်သမီးလေးရဲ့နှလုံးသားမှာ အညတရပုံရိပ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှရှိလာမှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းဘက်က ခိုင်ခိုင်မာမာပြောနိုင်တယ်ပေါ့...”

“ငါ့တွက်ချက်မှု မမှားဘူးဆိုရင်... မြကတ္တီပါသံစဉ်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ဘယ်လိုပြောင်းလဲမယ်ဆိုတာ သိနေ တယ်”

“သူ့ဘယ်လိုပြောင်းလဲမှာလဲသုဝဏ်”

“မြလေးရဲ့ပြောင်းလဲမှုကို ငါ့နှုတ်ဖျားက ဘယ်လိုမှ ပြောမထွက်ဘူးကွာ... မင်းသိရမှာပါ”

သုဝဏ်၏နှလုံးသားထဲတွင် ချစ်ခြင်းဖွဲ့သံစဉ်လှိုင်း ကလေးများ အကြိမ်ကြိမ်ရိုက်ခတ်ပေမယ့် တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားဖြေသိမ့်ပြီး နေတတ်အောင်နေခဲ့သူပင်ဖြစ်သည်။

ကျော်ဇောမြင့်မောင်နှင့်လမ်းခွဲပြီး... မြလေးကုမ္ပဏီ ဘက်သို့ ကားမောင်းထွက်လာရင်း အတွေးများစွာ သုဝဏ် ခေါင်းထဲတွင် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

သူ၏အတွေးများတို့သည်နှလုံးသားချောင်းငယ်ဆီမှ
စီးဆင်းနေသော ရေအလျဉ်ပမာဖြစ်လေသည်။

“ဟင်...”

သုဝဏ်ကားနောက်မှ ကားတစ်စီးလိုက်လာတာကို
သတိပြုမိလိုက်သည်။ သုဝဏ်လွတ်အောင်မောင်းရန် စိတ်ကူး
ပြီးမှ... ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပြင်လိုက်ပြီး ကားကိုလမ်းပလက်
ဖောင်းဘေးတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ နောက်မှလိုက်လာသော
ကားမှာ ကျော်တက်သွားပြီး သုဝဏ်ကားနှင့်သိပ်မကွာသော
နေရာတွင် ရပ်လိုက်ပြီးကားပေါ်မှလူ(၂)ယောက် ဆင်းလာ
တာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

သုဝဏ်ကားရပ်ထားသောနေရာမှာ ကားသွားကား
လာများပြီးပလက်ဖောင်းပေါ်တွင်လူသွားလူလာရှင်းရှင်းလင်း
လင်းတော့မဟုတ်။ တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စတော့ သွား
လာနေကြသည်။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ သူ့ကိုရန်မူတိုက်ခိုက်မှုမျိုး
ကိုရဲရဲတင်းတင်းလုပ်ရဲမှာ မဟုတ်ပေမယ့်... သုဝဏ်ဘက်က

တော့သတိမပေါ့... သုဝဏ်နားသို့ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူနှစ်
ယောက်ရောက်လာပြီး...

“သုဝဏ်ဆိုတာ မင်းလား”

သုဝဏ်သူဘေးမှာရပ်ပြီး မေးတဲ့လူမျက်နှာကိုသေ
ချာစွာကြည့်လိုက်ပြီး...

“သုဝဏ်ဆိုတဲ့လူကိုမသိဘဲ နောက်ကလိုက်လာတာ
အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းနေပြီ”

“မင်းစကားတွေ အင်မတန်မနေနဲ့... ဟုတ်တယ်
မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ ပြောကွာ”

“မင်းမေးတိုင်းငါကဖြေရအောင်မင်းကဘာကောင်မို့
လို့လဲ... မဖြေဘူးကွာ”

လူမိုက်လိုလို နှာတံချွန်ချွန်နှင့်ကောင် အမေးစကား
ကို သုဝဏ်ခပ်မာမာပဲတုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ကျောက်ဆူး... မင်းနယ့်ကွာ စကားပြောတာမယဉ်
ကျေးလိုက်တာ... ဆောရီးဗျာ ဒီကောင်က စကားပြောမတတ်

တာပါ...ခင်ဗျားက ကိုသုဝဏ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...သုဝဏ်ပဲ”

“ဒါဆိုခဏလေးနော်”

ထိုလူသူအိတ်ကပ်ထဲက ဟန်းဖုန်းကိုထုတ်ပြီး တစ်နေရာသို့လှမ်းဆက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ...

“ကျုပ်တို့ဆရာက စကားပြောချင်လို့တဲ့”

သုဝဏ်လက်ထဲကို ဖုန်းလေးလှမ်းပေးလိုက်သဖြင့် လှမ်းယူလိုက်ပြီး...

“သုဝဏ်စကားပြောနေတယ်”

“သုဝဏ်...ငါဇေယျာမြတ်ပါ”

“ပြောလေ...မင်းနဲ့ငါ့ကြားမှာ ပြောစရာစကားရှိလို့လား”

“သိပ်ရှိတာပေါ့သုဝဏ်...ဖုန်းထဲမှာတော့ပြောမထွက်ဘူး...နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ချင်တယ်”

“ကောင်းပြီ...ခုတော့အချိန်မရဘူး”

“မနက်ဖြန် + + + x x x စားသောက်ဆိုင်ကိုမင်းဘယ်

ချိန်လာ နိုင်မလဲ”

“မနက်ပိုင်း...မြလေးကိုပို့ပြီးတော့လာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီ...ငါစောင့်နေမယ်”

“ဒါပဲမဟုတ်လား”

“အေး...”

သုဝဏ်ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့တာဝန်က ဒါပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“ဂျိမ်း...”

သုဝဏ်နောက်ထပ်စကားအပို မပြောတော့ဘဲ...

ကားတံခါးပိတ်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။ ဇေယျာမြတ်ဆိုသည့်ကောင်ဘာတွေမကောင်းကြုံဦးမလဲဆိုတာကိုစောင့်ကြည့်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ဇေယျာမြတ်ဘက်က ဆက်သွယ်လာသောကိစ္စကို

၁၇၂

ရွှေထဝင်

သုဝဏ်အနေဖြင့် မြကတ္တီပါသံစဉ်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရ
မည့် အကြောင်းရင်းတစ်ခုတော့ ရှိလာနေပြီဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းရင်းမှာ သူနှင့်မြကတ္တီပါသံစဉ်ချစ်သူ
ဖြစ်နေကြသည်ကို တရားဝင်အသိပေးရေးပင်ဖြစ်သည်။

ဒီပေါ်မှာမြကတ္တီပါသံစဉ်အနေဖြင့် ခွင့်ပြုမယ်၊ မခွင့်ပြု
ဘူးဆိုတာကိုတော့ သူ့ဘက်ကခွင့်တောင်းကြည့်ရမှာ
ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ခွင့်ပြုခဲ့ရင်တော့.....

အခန်း ၁၁

ဇေယျာမြတ်နှင့်မနေ့က ချိန်းဆိုထားသောနေရာကို
သုဝဏ်ရောက်တော့ ဇေယျာမြတ် သူ့ကိုစောင့်နေတာကိုတွေ့
လိုက်ရသည်။

“ဆောရီး ဇေယျာမြတ်... ငါနည်းနည်းနောက်ကျ
သွားတယ်”

“ရပါတယ်ကွာ... ငါကတွေ့ချင်နေတဲ့သူပဲ မင်း
သောက်ချင်တာမှာလေ... အပြင်းလား အပျော့လား”

“အပျော့ပဲသောက်မယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“အိုကေ”

ဇေယျာမြတ်စားပွဲတိုးကောင်လေးကို လှမ်းပြီး သူ
သောက်ချင်တာနှင့် သုဝဏ်သောက်ချင်တာကို မှာလိုက်
သည်။

“တစ်မျိုးတော့မထင်နဲ့ကွာ... ငါအချိန်အများကြီးမရ
ဘူးဇေယျာမြတ်”

“နောက်ဆံတင်းစရာတွေ ရှိနေလို့လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ဆိုပါတော့ကွာ”

“မင်းငါ့ကိုတွေ့ချင်တာ မြကတ္တီပါသံစဉ်ကိစ္စ မဟုတ်
လား”

“မင်းကြုံပြီးသိနေမယ်ဆိုတာ... ငါသဘောပေါက်ပါ
တယ်... ဒါဆိုရင်တော့ စကားတွေသိပ်မပြောရတော့ဘူးပေါ့
ကွာ... မင်းဟာခပ်ညွှံ့ညွှံ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ
သိပါတယ်...”

“ဇေယျာမြတ်မင်းပြောချင်တာကိုတည့်တည့်ပြော...”

သတ္တမနှင့်စာပေ

စကားတွေဝေပိုက်မနေနဲ့”

“ကောင်းပြီ... အရင်ဆုံး မင်းမြကတ္တီပါသံစဉ်နားကို
ရောက်နေတာ ကျော်စောမြင့်မောင်ကြောင့်မဟုတ်လား”

“မင်းပြောတာမှန်တော့မှန်တယ်... ဒါပေမယ့် ရာခိုင်
နှုန်းပြည့်တော့မမှန်ဘူး”

“ငါရထားတဲ့သတင်းကလွဲစရာမရှိဘူး သုဝဏ်”

“မင်းကို လွဲချော်နေတယ်လို့ ငါမဆိုလိုဘူး... တိတိ
ကျကျကြီးမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

“ဘာလို့...”

“မင်းသိထားတဲ့သတင်းနောက်ကွယ်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့
တာတွေကို မင်းလုံးလုံးမသိဘူးဆိုတာတော့ သေချာနေပြီ”

“မင်းဆိုလိုတာ ငါ့ဘက်ကသိထားတာတွေက ခိုင်ခိုင်
လုံလုံမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဇေယျာမြတ်... မင်းနဲ့ကျော်စောမြင့်မောင်
တို့လောင်းကြေးပွဲမှာ ငါ့ကိုကျော်စောမြင့်မောင်အကူအညီ

သတ္တမနှင့်စာပေ

တောင်းခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် ငါ့ဘက်က ကူညီဖို့တောင် မပြင်
ဆင်ရသေးဘူး... မင်းကြောင့် ငါနဲ့ မြကတ္တီပါသံစဉ် ဆုံစည်းဖို့
ဖြစ်လာခဲ့တယ်”

“ဘာ... ငါ့ကြောင့် ဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ . . . မင်းဘက်က
မြကတ္တီပါသံစဉ်ကို အကွက်ချပြီး ချည်းကပ်ဖို့ကြိုးစားမှုတွေက
ငါနဲ့တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်သွားခဲ့တာတွေ... မင်းမှတ်မိနေ
မှာပါ”

“ဘာကြောင့်... မင်းက ငါ့အကွက်ချတယ်လို့ ပြော
နိုင်တာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းငြင်းမယ်ဆိုရင် ငြင်းပေါ့ကွာ...
ဒါပေမယ့် ငါနဲ့ မြလေးအတွက်တော့ မလိုအပ်တော့ပါဘူး...
တစ်ခုတော့ရှိတယ် ခုလိုဝိုင်းဝန်းပြီး ပို့ပေးကြတဲ့သူတွေကို
အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“သုဝဏ်...”

“မင်းဘက်က ဘာပြောချင်သလဲ”

“မင်းနဲ့ မြကတ္တီပါသံစဉ်ရဲ့... အခြေအနေကို သိချင်
တယ်”

“ဇေယျာမြတ်... မင်းဆိုတဲ့ကောင်က နားကြီးမျက်စိ
ကြီးပါကွာ... ငါတို့(၂)ယောက်သတင်းကို မကြားဘူးဆိုတာ
တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ငါကြားပြီးပါပြီ... ဒါပေမယ့် မင်းဘက်က မြကတ္တီပါကို
လက်ထပ်ခွင့်ရမယ်လို့ ထင်ထားလား”

“မြလေးဘဝကို ဘယ်သူတွေက ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိ
သေးလို့လဲဇေယျာမြတ်”

“သူ့မှာ အသိုင်းအဝိုင်းရှိသေးတယ်လေ...”

“မြလေးအသိုင်းအဝိုင်းကို မြလေးဘက်က ဆုံးဖြတ်ပါ
လိမ့်မယ်... ငါဒါတွေကို စဉ်းစားစရာမလိုဘူး”

“သုဝဏ်... မြကတ္တီပါသံစဉ်ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းဟာ မင်း
အတွက် မိတ်ဆွေတွေမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ငါသိထားတယ်...”

အရှင်းဆုံးပြောမယ် မင်းကိုဝိုင်းပြီးအန္တရာယ်ပြုကြမှာ လုံးဝ
သေချာတယ်”

“ရှိပါစေတော့ကွာ... လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို
လွယ်လွယ်လေးနဲ့သတ်လို့ရတာပဲဖြစ်ဖြစ် တခြားနည်းနဲ့သတ်
တာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်လို့ရရင်လုပ်ကြပါစေ... ငါ့ဘက်ကနောက်
ဆုတ်ဖို့အစီအစဉ်မရှိဘူး... မင်းငါ့ကိုခုလိုခေါ်တွေ့တာ ဒီစကား
ပြောဖို့လား”

“ဟုတ်တယ်သုဝဏ်... ပြီးတော့ မင်းအချိန်မီစဉ်းစား
နိုင်အောင် မင်းဘဝအတွက်ငွေသိန်းပေါင်းများစွာကို ရနိုင်တဲ့
အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ငါကကြားကနေဝင်လုပ်ပေးတာ”

“သိန်းပေါင်းများစွာ... ဟုတ်လား”

“မင်းဘက်ကမြဲကတ္တီပါသံစဉ်နဲ့မပတ်သက်တော့ဘူး
ဆိုရင် မင်းအတွက်သိန်း(၅၀၀၀)ကိုပေးမယ့်သူရှိတယ်”

“သိန်း(၅၀၀၀)မဆိုးပါဘူး... ဒါပေမယ့်ငါမမက်မော
ဘူးဇေယျာမြတ်... မြလေးဆီကတစ်ပြားတစ်ချပ်မှမရဘဲ

အိမ်ပြန်ရရင်တောင်ကျေနပ်တယ်”

“မင်း... ရဲကောင်းမလုပ်ပါနဲ့ကွာ... ဒီငွေတွေဟာ မင်း
ဘဝအတွက် အေးအေးဆေးဆေးထိုင်စားလို့ရပါတယ်”

“ဇေယျာမြတ်... မင်းခေါင်းထဲမှာမသေမချင်းမှတ်
ထားလိုက်... သုဝဏ်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ လူ့ဘဝကြီးမှာငွေတစ်
ခုတည်းအတွက်နဲ့ အသက်ရှင်နေတာမဟုတ်ဘူး... ငွေကြေး
ဥစ္စာတွေနဲ့ငါ့ကိုချုပ်ကိုင်ဖို့ ဘယ်တော့မှမစဉ်းစားနဲ့... ငါ့ဘက်
က စကားကုန်သွားပြီ”

သုဝဏ်ထိုင်နေရာမှထပြီး သွားဖို့ပြင်သည်နှင့်...

“သုဝဏ်... ငါ့ဘက်ကမင်းကို အယဉ်ကျေးဆုံးဆွေး
နွေးခွဲတာကို မင်းငြင်းပယ်ပြီဆိုမှတော့ နောက်ဖြစ်လာမယ့်ကံ
ကြမ္မာဟာ မင်းရေးတဲ့ကံကြမ္မာပဲပေါ့ကွာ”

“မြလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး... ငါရေးတဲ့ရာဇဝင်ဟာ ဘာ
လဲဆိုတာကို မင်းမကြာခင်တွေ့ရမှာပါ... မင်းတို့ဘက်က စိန်
ခေါ်တာတွေကို ဒီနေ့ကစပြီးလက်ခံလိုက်ပြီလို့ သဘောပေါက်

လိုက်တော့ ဇေယျမြတ်..."

သုဝဏ်ခပ်ရေးရေးလေးပြုံးလိုက်ပြီး... ကျောခိုင်း
ထွက်ခဲ့လေသည်။

သူ့အတွက် အန္တရာယ်ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်ကို စတင်
ပြီးရောက်ခဲ့ပြီဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်တော့သည်။

"ဟူး..."

သုဝဏ်ရင်ထဲမှာ မာကျောလှသော ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ
ကိုချပြီး...

"မြလေး... မင်းအတွက် ငါဟာ သူရဲကောင်းဖြစ်စေ
ရမယ်"

ဘဝန်း ◀ ၁၂ ▶

သုဝဏ်အတွက် မနက်လင်းလင်းချင်း မြလေးမှအိမ်
ဖော်မလေးနှင့်ပို့လိုက်သော ကော်လံပြတ်အင်္ကျီအဖြူလေးနှင့်
ယောပုဆိုးအနက်လေးကို မဝတ်သေးဘဲ ထိုင်ကြည့်ရင်း...
နားမလည်သလိုဖြစ်မိသည်။ အိမ်ဖော်မလေးကို အကျိုးအ
ကြောင်းမေးသော်လည်း ဝတ်ထားဖို့ကလွဲပြီး ဘာမှမပြောတာ
ကြောင့် မြလေးဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဝတ်ဆင်ခိုင်းထား
သည်ကိုမသိ။

"ဝတ်ဆိုလည်း ဝတ်ရတာပေါ့..."

သန္တာမွန်စာပေ

မြလေးပေးလိုက်သောအဝတ်အစားကို သုဝဏ္ဏဝတ်ဆင်ပြီးအပြင်သို့ထွက်လိုက်သောအခါ...

“ဟင်...”

အိမ်ရှေ့တွင် ကား(၃)စီးရောက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သုဝဏ္ဏအိမ်အစဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ မြလေးဘာမှ သူ့ကိုကြိုပြီးမပြောထားသဖြင့်... အခြေအနေကိုဘာမှမသိခဲ့ရပေ။

သုဝဏ္ဏအိမ်ထဲကိုမဝင်သေးဘဲ... သူနှင့်မြလေး စတင်ပြီးတွေ့ခဲ့စဉ်က ထိုင်ခဲ့သောကျောက်စားပွဲလေးတွင် သွားပြီးထိုင်နေလိုက်သည်။

“ကိုသုဝဏ္ဏ”

“ဟင်”

သုဝဏ္ဏနောက်မှကြားလိုက်ရသောအသံကြောင့်... လှည့်မကြည့်ဘဲသိလိုက်သည်။ ဒေလီပင်ဖြစ်သည်။

“အိမ်ထဲကိုမဝင်ဘဲ ဒီမှာလာပြီးထိုင်နေတာလား”

“အင်း”

စကားဆက်ပြီးမပြောချင်တာကြောင့်... ခေါင်းကိုပဲ ညှိတ်ပြလိုက်ပေမယ့်... ဒေလီသူ့ရှေ့မှ ကျောက်ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ပြီးထိုင်ပြန်သည်။

“ကိုသုဝဏ္ဏက ခုလိုမြန်မာဆန်ဆန်လေးဝတ်တာ အရမ်းကိုကြည့်ကောင်းတယ်နော် . . . ဒေလီတွေဖူးတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ကိုသုဝဏ္ဏကအရမ်းကိုချောတယ်...”

ဒေလီဆီကကြားရသော စကားလုံးတွေမှာသုဝဏ္ဏ အတွက် တကယ်ကိုစိတ်ပျက်စရာကောင်းနေတော့သည်။ စိတ်ထဲကအတိုင်း အော်ဟစ်ပြီးတော့သာ လွှတ်လိုက်ချင်ပေမယ့်... မသင့်တာကြောင့် သည်းခံပြီးနေပေးလိုက်ရသည်။

“ဒီနေ့သိပ်ကိုထူးခြားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်... ဒါကို ကိုသုဝဏ္ဏသိလားဟင်”

“ငါနဲ့မှမသက်ဆိုင်တာ... သိစရာမလိုဘူး”

“ရှင်တကယ်မသိတာလား... မပြောချင်တာလား”

၁၈၄

ရွှေတဝင်

“မင်းကတော့ခက်နေပြီ...မသိတာကွာ”

သုဝဏ္ဏစကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်လေးပဲပြောလိုက်သည်။

“အံ့ဩစရာပဲ...မြကတ္တီပါသံစဉ်ရဲဘေးမှာနေတဲ့လူတစ်ယောက်က ဘာမှမသိဘူးဆိုတာတော့ ရယ်စရာဖြစ်နေပြီ”

“မင်းဘာသာမင်း ရယ်ချင်ရယ်... ငိုချင်ငို... ငါစိတ်မဝင်စားဘူး”

“ရှင်ကဘယ်စိတ်ဝင်စားမလဲ... ရှင့်ဘေးမှာဥစ္စာနေတွေပြည့်စုံနေတဲ့ နတ်မိမယ်လေးရှိနေတာကိုး မဟုတ်ဘူးလား”

“မင်းသိရင်ပြီးတာပဲ...”

“သမီးဒေလီ”

“ဒက်ဒီ...”

“ဟဲ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

ရာဇဝင်မဲ့ ကဗျာ

၁၈၅

သုဝဏ္ဏဝိုပြီး စိတ်ညစ်သွားပြန်သည်။ ဒေလီတစ်ယောက်တည်းနှင့်ပင် စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ ဦးရဲခေါင်ထွဋ်ပါသူနားကိုလျှောက်လာတာကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

“သမီးဒေလီ...မင်းမမနဲ့အန်တီတို့ကိုသွားပြီး ဧည့်ခံလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ဒက်ဒီ...”

ဒေလီထွက်သွားပေမယ့်... ဦးရဲခေါင်ထွဋ်က သူ့ရှေ့တွင် ဝင်ပြီးထိုင်ပြန်သည်။

“မောင်သုဝဏ္ဏ”

“အန်ကယ်...ဘာပြောချင်လို့လဲ...ပြောပါ”

“မောင်ရင်နဲ့ကျုပ်ဒီအိမ်မှာတွေ့ခဲ့ကြတာကြာပေမယ့် စကားအေးအေးဆေးဆေးမပြောရဘူး”

“အန်ကယ်နဲ့ကျွန်တော့်ကြားမှာ ပြောစရာစကားမရှိကြလို့ဖြစ်မှာပါ”

“မောင်ရင့်ဘက်က ပြောစရာစကားမရှိပေမယ့်...”

သစ္စာမွန်စာပေ

ကျုပ်ကတော့ပြောစရာစကားတွေရှိတယ်”

“ဒါဆိုလည်းပြောပါအန်ကယ်...”

“အန်ကယ်ခုပြောမယ့်စကားက... မောင်ရင့်ကိုခြိမ်း
ခြောက်တာတော့မဟုတ်ဘူးနော်”

“ခြိမ်းခြောက်တာတွေကိုလည်း ကျွန်တော်က
မကြောက်တတ်ဘူး”

“ယုံပါတယ်ကွာ... ဒါပေမယ့်လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝ
ကိုယ့်အသက်ပေါ်မှာတော့ တန်ဖိုးထားရမယ်... ပြီးတော့
တူမတော်မြကတို့ပါသံစဉ်ဟာ မိဘနှစ်ပါးမရှိတော့တဲ့ မိန်းက
လေးတစ်ယောက်ဆိုတော့ သူ့ဘေးမှာဆွေမျိုးသားချင်းတွေ
က လျစ်လျူရှုထားလို့မရဘူးလေ... တူမတော်ဘေးဒုက္ခဖြစ်
စေမယ့်ကိစ္စတွေကို ရှင်းစရာရှိရင်ရှင်းရမှာပဲ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့အန်ကယ်ရယ်... မြလေးရဲ့
ဥစ္စာနေတွေကိုလိုချင်မက်မောနေသူတွေက ဘေးမှာအနီး
ကပ်ဆုံးရှိနေကြတာလေ... ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါတွေလည်းဆို

တာတော့ ကာယကံရှင်တွေပဲသိကြမှာပါ”

သုဝဏ္ဏစကားကြောင့်ဦးရဲခေါင်ထွဋ်မျက်နှာကွက်ခနဲ
ပျက်သွားပြီးမှ ဟန်ပြန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ...

“မင်းအနေနဲ့... မြလေးပေးတဲ့ အခွင့်အရေးပေါ်မှာ
အသုံးချနေတာကိုရပ်စေချင်တယ်”

“အန်ကယ်စကားလုံးတွေက သိပ်ပြီးမဟုတ်သေးပါ
ဘူး... ကျွန်တော်မြလေးဆီက ဘာအခွင့်အရေးမှမရသလို
ဘာကိုမှလည်းမမက်မောပါဘူး... မြလေးဘေးမှာနေနေရ
တာ လောဘရမ္မက်ကြီးတဲ့လူတွေရဲ့ရှန်ကို ကာကွယ်ပေးဖို့နေ
ပေးနေတာပါ”

“ဒီအတွက် မောင်ရင့်ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့... တူမတော်
ဘေးမှာ မောင်ရင့်ထက်စိတ်ချရတဲ့သူတွေ ရှိနေပါတယ်”

“အန်ကယ်ဆိုလိုတဲ့စကားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ
ပြောလိုက်ပါ”

“မောင်ရင့်တူမတော်ဘေးကနေ အလိုက်သိခွာထွက်

သွားဖို့ မေတ္တာရပ်ခံတာပါ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးအန်ကယ်... မြလေးဘေးကနေ ထွက်ခွာသွားခြင်း၊ မသွားခြင်းဟာ မြလေးရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ်မှာပဲ ကျွန်တော်လိုက်နာမှာပါ... တခြားသူတွေရဲ့စကားတွေကို မနာခံနိုင်ဘူး”

“ငါက သူဦးလေးကွ...”

“အန်ကယ်နဲ့ ကျွန်တော်စကားဆက်ပြီး ပြောလို့မရတော့ပါဘူးခင်ဗျာ... မြလေးခေါ်ထားတဲ့သူကို မြလေး ပြန်ခိုင်းတဲ့အချိန်ပြန်ရုံပဲရှိပါတယ်”

“ကောင်းပြီ... မင်းကိုဆွေတော်မျိုးတော်တွေကြားထဲမှာ ပြန်ခိုင်းတာမျိုးမဖြစ်စေချင်လို့ ငါကကြိုပြီးလာပြောရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ခုလိုစေတနာအပြည့်နဲ့ လာပြီးပြောပြတာကို ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်အန်ကယ်”

“ကိုသုဝဏ်... ကိုသုဝဏ်”

“ဘာလဲအောင်ကြီး”

“မမကြီးကခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့”

“အေး... လာပြီကဲ... အန်ကယ်.. မြလေးကျွန်တော့်ကို ပြန်ခိုင်းတာကိုလိုက်ပြီး ကြည့်နိုင်ပါတယ်”

“သိပ်ကြည့်တာပေါ့ကွာ”

သုဝဏ်နောက်မှ ဦးရဲခေါင်ထွဋ်လိုက်ပါလာပြီး အိမ်ကြီးထဲကိုဝင်လိုက်သည်။

“ကိုသု... ထိုင်”

မြကတ္တီပါသံစဉ်က သူမဘေးတွင်ဝင်ထိုင်ခိုင်းတာကြောင့်... ဘေးတွင်ရှိနေကြသော အမျိုးသမီးကြီးမျက်နှာမှာ တင်းမာသွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို သုဝဏ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးခဲ့ပေ။

“သံစဉ်... လူကြီးတွေရှေ့မှာ ခုလိုအတူတူမထိုင်ခိုင်းပါနဲ့... ပြီးတော့သူကသံစဉ်ရဲ့အလုပ်သမားလေ”

“အန်တီလိုင်... တစ်ခုခုမှားနေပြီထင်တယ် သူက”

သမီးရဲ့အလုပ်သမားမဟုတ်ဘူး...သမီးဘဝတစ်လျှောက်လုံး
ယုံကြည်စိတ်ချစွာလက်တွဲမယ့်ချစ်သူပါ”

“ဘာ...”

“ဟင်...ဟေ”

မြကတ္တီပါသံစဉ်စကားကိုအားလုံးကြားပြီးအံ့သြခြင်း၊
အံ့အားသင့်ခြင်းတွေကြောင့် မျက်နှာတွေမှာဟန်ဆောင်ခြင်း
ကင်းမဲ့စွာဘီလူးရုပ်သွင်ပေါ်လာကြသည်။

“တူမတော် ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ လူရွေးမှားနေပြီ...နောက်
ဒီကောင့်အကြောင်းကို တူမတော်ဘယ်လောက်သိလဲ”

“အန်ကယ်သိထားတာထက်ပိုပြီး သိပါတယ်...”

“အန်ကယ်စကားကို ဖြတ်ပြီးတော့မဝတ်ပါနဲ့ တူမ
တော်...အားလုံးရှေ့မှာအန်ကယ်ပြောပြမယ်”

“သိပ်ပြီးပြောချင်ရင်ပြောပါ”

“ဒီကောင်ဟာ ကျော်စောမြင့်မောင်ဆိုတဲ့ကောင်က
နေ...ငွေနှဲ့ခိုင်းထားတဲ့ကောင်ပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ...ကိုသူကကိုကျော်စောမြင့်မောင်
ဆီကရတဲ့ငွေနှဲ့ ချို့တဲ့နွမ်းပါးတဲ့ကလေးသူငယ်တွေအတွက်
စာသင်ကျောင်းဆောက်ခဲ့တာ...သမီးတောင်လိုအပ်တာတွေ
ကိုဝင်ပြီးကူညီထောက်ပံ့ပေးခဲ့သေးတာပဲ...အန်ကယ်ပြော
ချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား”

မြကတ္တီပါအနေဖြင့် ဦးရဲခေါင်ထွဋ်နောက်ထပ်စကား
မဆက်နိုင်အောင်...စကားကုန်ပြောလိုက်သဖြင့် ဆက်ပြီး
ပြောစရာစကားမရှိတော့ပေ။ ဦးရဲခေါင်ထွဋ်ပါးစပ်ပိတ်သွား
ပေမယ့်...

“သံစဉ်...သမီးအန်တီလိုင်မြန်မာပြည်ကို အားချင်း
ပြန်လာခဲ့တာဟာ သမီးလေးရှေ့ရေးအတွက် လုံးလုံးစိတ်မချ
လို့လာခဲ့တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အန်တီလိုင်”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုဘူးသံစဉ် . . . အစ်ကိုနဲ့
ယောက်မမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့သူတွေအား

လုံးမှာ သံစဉ်ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့တာဝန်ရှိတယ်လေ”

ဒေါ်ခင်ချိုချိုလှိုင်ပြောနေသော စကားတွေကို...

မြကတ္တီပါသံစဉ်ပြုံးပြီး နားထောင်နေသည်။

“ခုလို...အခြေခံအနေမဲ့လူတစ်ယောက်ကို သမီးရွေးချယ်တာအရမ်းကိုမှားတယ်”

“အန်တီလှိုင်...သမီးဘဝမှာနောက်ထပ်ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ယောက်ျားကိုထပ်ပြီး ရှာရဦးမှာလား... ဒီထက်ပိုပြီး ချမ်းသာတာကိုလည်း မမက်မောတော့ပါဘူး... သမီးချစ်မြတ်နိုးတဲ့လူနဲ့ဘဝတစ်ခုကိုအေးအေးချမ်းချမ်းလေးပဲ အဆုံးသတ်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်”

“သံစဉ်... မင်းကိုယ့်ဦးလေး၊ အဒေါ်တွေရဲ့စကားတွေကို လုံးလုံးနားမထောင်တော့ဘူးပေါ့”

“လူကြီးတွေရဲ့စကားကို နားမထောင်တာမဟုတ်ပါဘူး... မလိုအပ်တဲ့စေတနာတွေကို သမီးကလက်မခံတော့တာပါ”

“မင်းခေါင်းထဲမှာ ဆွေမျိုးသားချင်းဆိုတာ မရှိတော့ဘူးပေါ့ဟုတ်လား... ဒေသခန်းဖြတ်တဲ့သဘောပေါ့”

“သမီးဘက်က ဒီလောက်ထိတော့မဆုံးဖြတ်ထားပါဘူး... ဒါပေမယ့်အန်တီလှိုင်တို့ဘက်က သတ်မှတ်မယ်ဆိုရင် သမီးမငြင်းပါဘူး”

“သံစဉ်... နင်... နင် သိပ်ပြီးတော့ စကားတွေမာနေပြီနော်”

“တောက်... ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်ကြောင့် ကိုယ့်ဦးလေးအဒေါ်တွေကို ဥပေက္ခာပြုတာလား... ငါတို့အားလုံးက မင်းရဲ့အကျိုးစီးပွားအတွက်ပြောနေတာ”

“ကောင်းပြီ... ဒီနေ့အားလုံးကို သမီးခေါ်တွေ့တာကလည်း ဘယ်သူတွေ့ဘယ်လောက်ထိ မြကတ္တီပါသံစဉ်ပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့သလဲဆိုတာကို မှတ်တမ်းတင်ပေးဖို့ပါ... ခဏလေးစောင့်ပါ”

မြကတ္တီပါသံစဉ် ထွက်သွားပြီးနောက်... အားလုံး

သောမျက်လုံးတွေမှာ သုဝဏ်ကိုအမဲဖျက်သလို ကြည့်နေကြလေသည်။ သူတို့စိတ်ထဲတွင် သူတို့စားပေါက်တစ်ခုကို သုဝဏ်ဝင်ပြီးလုတယ်လို့ ထင်နေကြသည်။

“ဘုတ်...”

မြကတ္တီပါသံစဉ်အပေါ်ထပ်မှ ပြန်ရောက်လာပြီး... ဖိုင်တွဲတစ်ခုကိုစားပွဲပေါ်မှာ ချထားလိုက်သည်။

“ဒီဖိုင်တွေထဲမှာ ဘယ်သူကဘယ်လောက် ကျွန်မငွေတွေကို အလွဲသုံးစားပြုခဲ့တယ်ဆိုတာတွေကို ပြုစုထားတဲ့ ဖိုင်ပါ... သိချင်တယ်ဆိုရင်ကြည့်နိုင်တယ်... မြကတ္တီပါသံစဉ်ဆိုတဲ့ကျွန်မဟာ ဓမ္မဗျူဟာတွေပေါ်မှာကောင်းသင့်သလောက်ကောင်းခဲ့တယ်... ကယ်သင့်သလောက်လည်းကယ်ခဲ့တယ် ဒါပေမယ့်... ဘယ်သူမှကျွန်မပေါ်မှာကောင်းခဲ့ကြတာမရှိဘူး”

“သံစဉ်... နင်စကားကို သိမ်းကျုံးမပြောနဲ့ ဒီထဲမှာ ငါမပါဘူး”

“အန်တီလိုင်... သေချာလား”

“သိပ်သေချာတယ်... မိလှိုင်တို့ဘဝမှာ ဘယ်သူ့ဆီကမှ အကူအညီမယူခဲ့ဘူး... ကိုယ့်စီးပွားရေးနဲ့ကိုယ်ရပ်တည်ခဲ့တာ မင်းလောက်မချမ်းသာပေမယ့် ငါ့အတွာနဲ့ငါတော့ရှိတယ်သံစဉ်...”

“အန်တီလိုင်ကမမှတ်မိဘူးဆိုရင်... ပြောပြရမှာပေါ့”

မြကတ္တီပါသံစဉ်ဖိုင်ထဲရှိစာရွက်တွေထဲမှ ကလစ်နဲ့တွဲထားသောစာရွက်တစ်ရွက်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး...

“ဒါစင်္ကာပူဘဏ်ကနေ ကျွန်မငွေတွေကို ထုတ်ယူသွားတဲ့ဘဏ်မှတ်တမ်း”

“မင်းမဟုတ်တာမပြောနဲ့သံစဉ်... ငါဘယ်တုန်းကမှ ထုတ်မယူဘူး... လိမ်ပြီးထုတ်လို့လည်းမရဘူး”

“အန်တီလိုင်က လိမ်ပြီးယူသွားတာမဟုတ်ဘူး... ခြောင်ယူသွားတာပါ”

“ဘာ...”

“ကျွန်မမြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီကိုရောက်နေ”

တုန်း...စင်္ကာပူဘက်မှာငွေထုတ်ခိုင်းတဲ့ကျွန်မကိုယ်စားလှယ်
ဆီကနေယူသွားခဲ့တာလေ”

“မင်းကိုယ်စားလှယ်က မင်းငွေတွေကိုထုတ်ယူပြီး
ပြေးတာပဲ...ဝါနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“အန်တီလှိုင်ဘက်က ဒီလောက်ဆက်ပြီးငြင်းခနဲမှ
တော့...ပြီးဆုံးအောင်ပြောပြတော့မယ်...စောနိုင်အောင်ဟာ
ကျွန်မကုမ္ပဏီရဲ့စင်္ကာပူကိုယ်စားလှယ်လူယုံဆိုပေမယ့်...
အန်တီလှိုင်ရဲ့အငယ်အနှောင်းတစ်ဦးပါ”

“ဘာ...နင်...နင်”

“ဒီမှာဆက်ပြီးကြည့်ပါဦး”

“ဟာ...ဟင်”

မလေးရှားမှာ ဒေါ်ခင်ချိုချိုလှိုင်နှင့်စောနိုင်အောင်တို့
နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေပင်ဖြစ်သည်။

“ဒါကိုဖို့ဒီယိုရိုက်ယူထားတဲ့အခွေဖွင့်ပြရဦးမလား”

“သံစဉ်...”

“အန်တီလှိုင်ဟာ...စောနိုင်အောင်ကိုနောက်ဆုံးမှူး
ယစ်ဆေးဝါးခွဲအောင်လုပ်ပြီး ဘဝကိုနိဂုံးချုပ်ခဲ့တာလေ...ဒီ
တုန်းက အန်တီလှိုင်ရဲ့မလေးရှားကုမ္ပဏီဟာဒေဝါလီခံရမယ့်
အခြေအနေပါ...ကျွန်မပြောနေတာတွေထဲမှာလွဲချော်တာရှိပါ
သလား”

ဒေါ်ခင်ချိုချိုလှိုင်ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ...အိမ်ထဲမှ
ဒေါသတကြီးနှင့်ထထွက်သွားလေသည်။

“ဘယ်သူတွေက ဘယ်လောက်ကောင်းခဲ့တယ်ဆို
တာကို သိချင်ရန်မေးနိုင်ပါတယ်”

ဘယ်သူ့ထံမှစကားသံထွက်လာခြင်းမရှိတော့ပေ
မယ့်...ဦးရဲခင်ခင်ထွဋ်တစ်ယောက်ကတော့...

“မြကတ္တီပါသံစဉ်...မင်းဘက်က ငါတို့ကိုပစ်ပယ်ပြီ
ဆိုတော့... မင်းကိုနောက်ဆုံးအကြောင်းလေးတစ်ခု ပြောပြ
မယ်”

“ပြောပြပါအန်ကယ်...”

“လွင်နောင်နဲ့စောနောင်ကိစ္စကိုမင်းဘယ်လိုရှင်းမလဲ
သူတို့ဟာ မင်းဖခင်ရဲ့သွေးသားတွေလေ...”

“အန်ကယ့်ဘက်က တစ်နေ့ဒီအကွက်ကိုနင်းတော့
မယ်ဆိုတာကို သိထားပြီးသားပါ... သူတို့ကိစ္စကို သူတို့ရောက်
တဲ့အခါကျရင်ရှင်းတာပေါ့... ကဲ ကျွန်မဘက်က စကားတွေ
ကုန်သွားပါပြီ”

“စိတ်ချ... မင်းဘက်က ပြတ်သားသလို ငါတို့ဘက်က
လည်း ပြတ်သားပြီးသားပါ... သမီးဒေလီသွားမယ်”

ဆွေတော်မျိုးတော်တွေအားလုံး အိမ်ထဲမှအသီးသီး
ထွက်သွားကြပြီးနောက် သုဝဏ်နှင့်မြကတ္တီပါသံစဉ်နှစ်ဦး
တည်းကျန်ရစ်ခဲ့စဉ်...

“ကိုသု”

“ပြောပါမြလေး...”

“ဆွေမျိုးတော်တွေကိစ္စပြီးသွားပြီဆိုတော့ အနီးကပ်
သစ္စာဖောက်တွေကို ဆက်ပြီးရှင်းကြတာပေါ့”

“ဟင်”

“သူတို့အားလုံးကို မြလေးခေါ်ထားပါတယ်”

“မြလေး... ခုလုပ်နေတဲ့ပုံစံဟာ အကောင်းဘက်မှာ
ဖြစ်နိုင်သလို ... အဆိုးဘက်ကိုလည်း ဦးတည်သွားနိုင်
တယ်နော်”

“မြလေးအားလုံးကို တွေးထားပြီးသားပါ”

“ကိုယ်တစ်ခုမေးချင်တယ်...”

“လွင်နောင်နဲ့စောနောင်ကိစ္စလားသု...”

“ဟုတ်တယ်... သူတို့က မြလေးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်
ကြတာလဲ”

“သူတို့က တကယ်ဆိုဒက်ဒီနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ပါ
ဘူး... ဒက်ဒီဟာစေတနာအကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ...
ဒါကိုအမွှင်ကောင်းယူပြီး ဒေါ်ခင်နွယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက
အပိုင်ကြံခဲ့တာပါ... သူ့မှာပထမအိမ်ထောင်နဲ့ပါလာတဲ့ကိုယ်
ဝန်ကို ဒက်ဒီနဲ့ရခဲ့သလိုအကွက်ဆင်ပြီး အသုံးချခဲ့တာပါ”

“ဘယ်လိုအကွက်ဆင်ခဲ့တာလဲ...”

“ဒက်ဒီနဲ့ဒေါ်ခင်နွယ်ဟာကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေလေ...တစ်နေ့သူ့အိမ်ကိုထမင်းစားဖိတ်ပြီးထမင်းထဲမှာအိပ်ဆေးခတ်ပြီးအကွက်ကျကျကြံစည်ခဲ့ကြတယ်...သိပ်ပြီးရိုးသားတဲ့ဖေဖေဟာ အရှက်နဲ့သိက္ခာကိုငဲ့ပြီး ဒေါ်ခင်နွယ်ကိုတရားဝင်လက်ထပ်ခဲ့တယ်”

“ဟ...ဒါကိုမြလေးမာမီက ဘာမှမပြောဘူးလား”

“မာမီကို ဒက်ဒီကအကြောင်းစုံဖွင့်ပြောပြခဲ့ပါတယ်...ဒေါ်ခင်နွယ်နဲ့လက်ထပ်ခဲ့ကြပေမယ့် ဒက်ဒီဟာပေါင်းသင်းခြင်းတော့မလုပ်ခဲ့ဘူး...ဒေါ်ခင်နွယ်ကိုတိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီးနဲ့ငွေသိန်း(၁၀၀)ပေးခဲ့တယ်...ဒါကိုဒေါ်ခင်နွယ်ဘက်ကကျကျနပ်နပ်ကြီးလက်ခံခဲ့တာပဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်...ဒီလိုခွဲဝေပေးမှုကို မာမီကိုယ်တိုင်ရှေ့နေတစ်ယောက်နဲ့ စီစဉ်ခဲ့တာ”

“စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ပေးခဲ့တာပေါ့”

သန္တာမွန်စာပေ

“ဟုတ်တယ်သု...”

“ဒါကိုမင်းအန်ကယ်ကမသိဘူးလား”

“သိတယ်လေ”

“သိရက်နဲ့...သူကဘာလို့လွင်နောင်နဲ့စောနောင်ကို အသုံးချချင်တာလဲ”

“သူ့သဘောကရှင်းပါတယ်...လွင်နောင်နဲ့စောနောင်ဟာဒက်ဒီရဲ့ရှင်သွေးတွေဆိုတာကို တရားဝင်လက်ထပ်စာချုပ်က ရှိနေတာကြောင့်...ခုချိန်မှာဒီနဲ့အကျပ်ကိုင်ဖို့ကြိုးစားတာပဲသု”

“ဥပဒေလမ်းကြောင်းပေါ်ကနေ ကြည့်မယ်ဆိုရင်...မြလေးဖခင်သွေးရင်းသားရင်းဆိုရင်တော့ ရသင့်ရထိုက်ပါတယ်...မဟုတ်ဘဲနဲ့ယူချင်တာတော့မဖြစ်သင့်ဘူး”

“မြလေးလည်းဖေဖေရင်သွေးအစစ်အမှန်မဟုတ်ရင်တောင်...လူ့လူချင်းစာနာစိတ်နဲ့ကူညီဖို့ရှိပါတယ်...ဒါပေမယ့်သူတို့လုပ်ရပ်တွေက လိုအပ်တာထက်ပိုပြီးလောဘကြီးနေ

သန္တာမွန်စာပေ

ကြတာလေ”

“ခုသူတို့ဘက်က ဥပဒေလမ်းကြောင်းအရ စကား ပြောမယ်ဆိုရင်ရော...မြလေး”

“ရင်ဆိုင်လိုက်တာပေါ့... အန်ကယ်ဦးရဲခေါင်ထွင် မသိသေးတဲ့အချက်ကလေးတစ်ချက်ရှိတယ်”

“ဘာများလဲမြလေး...”

“မာမိကဒေါ်ခင်နွယ်ဆီကအမှန်တိုင်းဝန်ခံခဲ့တဲ့သက် သေစာရွက်ကိုရယူထားတယ်... ဒီစာချုပ်ထဲမှာ စောနောင်နဲ့ လွင်နောင်တို့ဟာ ဒက်ဒီရင်သွေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ဝန်ခံ ထားပြီး လက်မှတ်ထိုးထားတယ်”

“ဒါဆိုရင် သူတို့ဘက်ကဥပဒေလမ်းကြောင်းအတိုင်း တက်ခဲ့ရင် အလကားဖြစ်မှာပဲ”

“သေချာတာပေါ့သုရယ်...”

“မြလေး”

“သု...ဘာပြောချင်လဲပြောလေ”

“မြလေးနဲ့ကိုယ်တို့အခြေအနေဟာ သိပ်ကိုကြီးကျယ် ခမ်းနားတဲ့အဆင့်ထိဖြစ်လာပြီး... တစ်ဖက်ကလွတ်မြောက် စေဖို့ဖြစ်ပေမယ့်... ကျန်တစ်ဖက်မှာဖြေရှင်းရခက်နိုင်တဲ့ အကျပ်အတည်းကိုရောက်သွားပြီ”

“ဘာမှဖြေရှင်းရမခက်ပါဘူးသုရယ်”

“အင်းလေ... မြလေးဘက်က ကိုယ်တို့(၂)ယောက် အခြေအနေကို လွယ်လွယ်လေးရှင်းလို့ရပါတယ်... ကိုယ်ဆို တဲ့ကောင်က ဒီနေ့ထွက်သွားဆိုရင်ထွက်သွားမယ့်သူပါ... ဒီအတွက်မြလေးဆီက ဘာတောင်းဆိုမှုမှမလုပ်ဘူးဆိုတာ တော့... မြလေးအကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပေးပါ”

“သု”

“မြလေး”

“ရမြလေး... လူသိရှင်ကြားကြေညာလိုက်တဲ့ကိစ္စကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်လို့ သုထင်ထားလား”

“ဟင်... မြလေးစကားကို ကိုယ်နားမလည်ဘူး”

“နားမလည်ရင် နားမလည်သလိုနေလိုက်တော့ရှင်
ဧရ...ဟော ခြံထဲကိုကားဝင်သံကြားတယ်...လာကြပြန်တု
တယ်”

မြကတ္တီပါသံစဉ် ခေါ်ထားသောသူတွေလာပြီဖြစ်တာ
ကြောင့်...နှစ်ယောက်သားစကားသံတိတ်ပြီးစောင့်နေလိုက်
ကြသည်။

ကားစက်ရပ်သံကြားလိုက်ပြီး...အိမ်ထဲကိုရှေ့ဆုံးမှ
ဝင်လာသူကတော့ ကုမ္ပဏီ၏စာရင်းကိုင်တာဝန်ကိုယူထားရ
သော ဦးမျိုးလှိုင်နှင့် မြကတ္တီပါသံစဉ်၏ အတွင်းရေးမှူး
တင်ဇာခိုင်တို့ပင်ဖြစ်သည်။

“သံစဉ်...အန်ကယ်တို့ကိုခေါ်တာအရေးတကြီးကိစ္စ
များရှိလို့လား”

“ထိုင်ပါဦးအန်ကယ်...အေးအေးဆေးဆေးစကား
ပြောကြတာပေါ့...ခင်ခင်”

“ရှင်”

“အောင်ကြီးကိုပါသွားခေါ်ခွဲ”

“ဟုတ်...”

ညော်ခန်းတွင် လူများစုံလင်စွာရောက်လာပြီဖြစ်တာ
ကြောင့်မြကတ္တီပါသံစဉ်တစ်ယောက်ချင်းမျက်နှာတွေကိုသေ
ချာစွာကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မခုလိုခေါ်ရတာ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာနဲ့
ခေါ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“သံစဉ်...ပြောစရာရှိတာကိုပြောပါ”

“ကျွန်မပေါ်မှာ အန်ကယ်တို့အားလုံးကောင်းခဲ့တယ်
မကောင်းခဲ့ဘူးဆိုတာကို သိကြမှာပါ”

“သံစဉ်ပေါ်မှာ အန်ကယ်ဘက်က အကောင်းဆုံး
စေတနာထားပြီး လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တာပဲ”

“ကျန်တဲ့သူတွေပြောပါဦး...”

“မမကြီးပေါ်မှာ ကျွန်မတို့ကောင်းခဲ့ကြပါတယ်”

မြကတ္တီပါသံစဉ်...သူတို့ဘက်မှစေတနာကောင်းနှင့်

လုပ်ခဲ့ကြသည်ဆိုသော စကားတွေကို ခပ်ပြုံးပြုံးလေးနား
ထောင်လိုက်ပြီး...

“အင်းပေါ့လေ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိပ်ပြာလုံတယ်
လို့ထင်ပြီး ပြောနေကြတာကို ကျွန်မသိပ်ပြီးတော့စကားတွေ
အဝိုမပြောချင်တော့ပါဘူး... ခုကျွန်မရှေ့မှာ ရှိနေကြတဲ့သူ
အားလုံး ဘာတွေလုပ်ကိုင်ထားတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မအား
လုံးသိထားပါတယ်”

“ဟင်...ဟယ်...အဲ”

“ရှင်တို့ကို ဘယ်သူကကြိုးကိုင်ပြီး ခိုင်းစေနေတယ်
ဆိုတာလည်းသိထားတယ်... ဒီလောက်ဆိုရင် ကိုယ်ဘာလုပ်
ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်ကြမှာပါ”

“သံ...စဉ်...”

“မ...မကြီး”

“ကျွန်...ကျွန်တော်”

“ရှင်တို့ဘက်က ဖြေရှင်းချက်တွေပေးမနေကြပါနဲ့

တော့... ဒီနေ့ဒီရက်ကစပြီး ရှင်တို့နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ဘာမှမပတ်
သက်တော့ဘူးဆိုတာပဲ သိထားလိုက်ပါ... ဥပဒေလမ်း
ကြောင်းပေါ်ကနေ ကျွန်မဘယ်သူ့ကိုမှ နစ်နာအောင်မလုပ်ချင်
ပါဘူး... ပြီးတော့ ထိုက်တန်တဲ့နစ်နာကြေးတွေကို ကျွန်မပေး
ပို့မယ်”

“သုရေ... ကျွန်မအခန်းထဲမှာ သူတို့အတွက်စီစဉ်ထား
တဲ့ငွေတွေသွားယူပေးပါဦး”

မြကတ္တီပါသံစဉ်အားလုံးကို နစ်နာကြေးတွေပေး
လိုက်ပြီးပြန်ခိုင်းလိုက်တော့သည်။ ခင်ခင်တစ်ယောက်ငိုကြွေး
ပြီးမြကတ္တီပါသံစဉ်ကိုတောင်းပန်ပေမယ့်...

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ခင်ခင်... နင်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့
အပြစ်က ငါ့အတွက် အရမ်းကိုကြောက်စရာကောင်းတယ်...
ငါ့အသက်ကိုရန်ရှာဖို့ အဆိပ်ခတ်ဖို့အထိပြင်ဆင်ခဲ့တာဟာ
ဘယ်လိုမှခွင့်လွှတ်လို့မရနိုင်ဘူး”

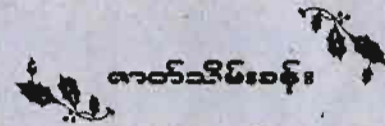
“ကျွန်မအရမ်းကိုမှားသွားပါတယ်မမကြီးရယ်...”

“ဒီတစ်ကြိမ်ခွင့်လွှတ်လိုက်ရင် ငါဟာ သိပ်ကိုမိုက်မဲတဲ့
မိန်းမဖြစ်သွားမှာပေါ့... ခင်ခင် နင်နဲ့ဇေယျာမြတ်ပတ်သက်မှု
ဟာ ဝိုက်ဝံ့ပြီးတော့ အရေးပါတယ်ဆိုတာ ငါသိထားတယ်”

“ခင်ခင်... မင်းတောင်းပန်လည်း ဘာမှမထူးတော့ပါ
ဘူး... သွားလိုက်ပါတော့ ဇေယျာမြတ်ရဲ့ ကောက်ကျပ်မှု
အောက်ကနေ နင့်ဘဝရုန်းထွက်နိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားပါ”

သုဝဏ်သည် ခင်ခင်ကို နှစ်သိမ့်စကားနှင့် သတိပေး
စကားပြောဆိုပြီး သက်ပြင်းချလိုက်တော့သည်။

မြကတ္တီပါသံစဉ်ဟာ မဖြစ်မနေပြတ်သားရမယ့်အခြေ
အနေကြောင့်... ပြတ်သားလိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

ကတ်သိမ်းခန်း

အင်းယားရေပြင်ထက်ဆီမှ တိုက်ခတ်လာသော လေ
နအေးလေးကို နှစ်ယောက်သား ဂျူဂျီကရင်း ညနေခင်းကောင်း
ကင်ကြီးကို ဝေးကြည့်နေကြသည်။

“မြလေးရင်ထဲမှာ အရမ်းကိုမွန်းကျပ်နေသလိုပဲ သူ..”

“ကိစ္စတော်တော်များများလည်း ပြီးဆုံးသွားပြီပဲ
မြလေးရယ်... ဘာလို့မွန်းကျပ်နေရတာလဲ”

“လူဘဝကြီးမှာ ငွေကြေးဥစ္စာတွေကြောင့် နေ့ညများ
စွာကို အချိန်ဖြုန်းပစ်ခဲ့ရတာကို တွေးပြီး လွတ်လပ်ရှင်သန်တဲ့

သစ္စာမွန်တပေ

နေကလေးတွေကို တောင့်တနေမိတယ်”

“မြလေး... ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေကို ပြောလေ”

“သု...”

“မြလေး...”

မြကတ္တီပါသံစဉ်မျက်လုံးထဲတွင် သမုဒယပုံရိပ်တွေ လွှမ်းမိုးနေတာကိုတွေ့မြင်နေရသည်။

“သုကို... မြလေးရင်ထဲက စကားအတိုင်းမေးမယ် နော်”

“မေးပါမြလေး...”

“မြလေးနဲ့ သုကြားမှာ သံယောဇဉ်ဆိုတာလေးဟာ ခိုင်မာတယ်လို့ မြလေးအကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ထားပါတယ်”

“ကိုယ့်ရင်ထဲကစကားတွေကလည်း မြလေးသတ် မှတ်ထားတဲ့စကားအတိုင်းပါပဲ”

“ခက်နေတာတစ်ခု ရှိတယ်နော်”

“ဘာများလဲမြလေး...”

“လူကွေ့ကမြလေးနဲ့သုကို ချစ်သူတွေလို့တရားဝင် သိထားကြတယ်ဆိုပေမယ့်... တကယ်တော့ မြလေးနဲ့သုတို့ ကြားမှာ တရားဝင်ဖွင့်ဟခြင်းဆိုတာ မရှိသေးဘူးနော်”

“ကိုယ့်ဘက်က တရားဝင်ဖွင့်ဟဖို့အတွက် အရမ်းကို ခက်ခဲတာတော့အမှန်ပဲမြလေး”

“ဘာကြောင့် ခက်ခဲနေရတာလဲ”

“မြလေးနဲ့ကိုယ်တို့အဆင့်အတန်းဟာ သိပ်ကိုကွာဟ နေတယ်လေ”

“သု... ချစ်ခြင်းတရားမှာ အနိမ့်အမြင့် အရောင်အသွေး ဆိုတာရှိလို့လား”

“ရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းကိုသတ်မှတ်တာ နှလုံးသားပါပဲကွာ”

“မြလေးနှလုံးသားက သတ်မှတ်ထားပြီးသားပါ”

“ကိုယ့်ရဲ့ချစ်ခြင်းပေါ်မှာ မြလေးအရောင်တူ ရှိနေ တယ်ပေါ့နော်”

“အင်း...”

“ခေါင်းညိတ်ရုံလေးနှင့် သိပ်ပြီးမပြည့်စုံဘူးထင်တယ်”

“ကဲပါ... မြလေးဘဝ၊ မြလေးနှလုံးသားအတွက် ထာဝရအဖော်မွန်ဟာ သုဆိုတဲ့ချစ်သူလေးပါ”

“တကယ်တော့ ကိုယ်ဟာ ရာဇဝင်မဲ့ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါမြလေး”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒီလိုရာဇဝင်မဲ့တဲ့သူကို ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်လိုသဘောထားပြီး ရင်ထဲမှာသိမ်းထားပါမယ်”

“မြလေး... နေစောင်းနေပြီပြန်ကြရအောင်”

“ဟုတ်...”

ချစ်သူ(၂)ဦး တစ်ဦးလက်ကိုတစ်ဦး ဆုပ်ကိုင်ပြီး အင်းယားကန်ပေါင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲလားသူ...”

“သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးတွေထက်ပိုတဲ့စကားလုံးနဲ့ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်”

“မယုံချင်ဘူး”

“ယုံအောင်ဘယ်လိုသက်သေပြရမလဲ... ပြော”

“တကယ်”

“စမ်းသပ်ခံဝံ့ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ... နားထောင် ဘဝတစ်သက်တာလုံးနွေးထွေးတဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ထား၊ ထားရမယ်”

“စိတ်ချ... စက္ကန့်မလပ်ထွေးပိုက်ထားပါမယ်... ကဲ ခပြီးဖက်ပြီ”

“ဟေ့လူကြီး... ဒါဒွီဒီယိုရိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး... ဟိုမှာလူတွေကြည့်နေတယ်”

“ကြည့်... ကြည့် ကိုယ့်ဘက်ကကတိပေးပြီးရင်တည်မှကျေနပ်တာ”

“ရှင်... ရှင်နော်”

ကြင်နာခြင်းလေပြေတွေနဲ့အတူ ညနေခင်းသံစဉ်လေးကို ကျေးဇူးတင်တွေ့ကသိဆိုနေကြလေသည်။

သုဝဏ်တို့ အင်းယားကန်မှကားလေးမောင်းထွက်
လာချိန်တွင် မှောင်ရီသန်းနေပြီဖြစ်သည်။

“မြလေး...”

“ရှင်”

“ကိုယ်တို့နောက်မှာ ကားတစ်စီးလိုက်လာတယ်”

“ဟင်...”

“ဒီကောင်တွေ ကိုယ်တို့ကိုအပြတ်ရှင်းဖို့လုပ်ကြလိမ့်
မယ်ထင်တယ်... ဒီကောင်တွေဘက်က လူနဲ့ရင်းပြီးပွဲသိမ်း
မယ့်သဘောတော့ရှိတယ်”

“ဦး...”

နောက်မှလိုက်လာသောကားမှာ သုဝဏ်တို့ကားကို
အတင်းကျော်တက်ပြီး ရှေ့မှပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“မြလေး... ကားပေါ်ကမဆင်းနဲ့ ကားဟော့ချထား”

“သု... ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

“သတိုးထားပါ”

“အင်း...”

မြလေးလက်ကလေးကိုဖွဖွလေးဆုပ်ကိုင်ပြီး... ကား
ပေါ်မှဆင်းခဲ့သည်။ တစ်ဖက်ရှေ့တွင်ရပ်ထားသော ကားပေါ်မှ
လူ(၅)ယောက်ဆင်းလာနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သုဝဏ်သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ရှေ့ဆုံးမှလာနေ
သူမှာ စောနောင်နှင့်လွင်နောင်တို့ပင်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ခုငါတို့မောင်နှမစာရင်းရှင်းမယ့်ကြား
မှာ မင်းဝင်မပါရင်ကောင်းမယ်”

“မင်းတို့တကယ်ကို အရှက်မရှိတဲ့ကောင်တွေပဲကွ...
မင်းတို့ (၂)ယောက်နဲ့ မြလေးဘာမှမပတ်သက်ဘူးဆိုတာ
တရားဝင်သိပြီးသားကို ဘာလို့ဆွေမျိုးထပ်ပြီးစပ်နေတာလဲ”

“မင်း... စကားတော်တော်ရှည်တဲ့ကောင်ပဲကွာ”

“ငါစကားမရှည်စေချင်ရင် မင်းတို့ဘက်က ဘာမှ
ဆက်မပြောနဲ့ပေါ့”

“ဟေ့ကောင်တွေ... ကြာတယ် ရှင်းစရာရှိတာကို ရှင်းစမ်းကွာ”

လွင်နောင်သူကောင်တွေကို အချက်ပြလိုက်သည် နှင့် သုဝဏ်ကိုစတင်ပြီးတိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

“ရှီ... ဖြောင်း... အီး... ခွပ်... ဖြောင်း”

သုဝဏ်(၃)ယောက်တစ်ယောက် ရင်ဆိုင်နေရတာ ကြောင့် မလွယ်ကူချေ။ လွင်နောင်နှင့်စောနောင်ကတော့ ကားဘက်ကိုပြေးသွားပြီး မြကတ္တီပါသံစဉ်ကိုကားပေါ်မှဆွဲချဖို့ လုပ်နေတာကိုလှမ်းပြီးမြင်တာကြောင့် ကားဆီကိုပြေးထွက် ခဲ့သည်။

“ဖြောင်း... အား”

သုဝဏ်မျက်လုံးပြာဝေသွားပြီး... ရှေ့ကိုစိုက်ကျသွား သည်။ ဒါပေမယ့် သုဝဏ်အာရုံထဲတွင် သူလဲကျသွားလို့မဖြစ် ဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်ပြီး အားတင်းကာ ကားဆီ သို့ဆက်ပြီးပြေးလာစဉ်...

“ရှင်းကွာ... ဒုတ်... အီး”

“သု...”

သုဝဏ်ပခုံးထက်ဆီမှ စူးရှသောဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရပေမယ့်...

“ကဲ... ဖြောင်း... အီး... ခွပ်... အားဒုတ်”

မျက်လုံးတွေပြာဝေသွားပေမယ့် စိတ်အာရုံထဲမှာ နာ ကျင်ခြင်းကို မထားနိုင်တော့ဘဲ ရှေ့မှတားဆီးတဲ့လူတွေကို တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။ ဒါပေမယ့် သုဝဏ်ခန္ဓာကိုယ်မှာ အားစိုက်တိုင်းဖြစ်မလာတော့ဘဲ ဒူးထောက်ကျသွားသည်။

“သု”

“မြ... မြလေး”

မြကတ္တီပါသံစဉ်အသံကိုသာ ကြားရပြီး သုဝဏ်ဘာ ကိုမှသိသဲကွဲကွဲမမြင်ရတော့ပါ။

“ဝူး... ကျွီ...”

“ဟင်... ဟာ”

သုဝဏ်နားထဲတွင် ကားစက်ရပ်သံတွေနှင့်စီးအလင်း
ရောင်တွေကို ဝေဝေဝါးဝါးမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ...တစ်ယောက်မှမလှုပ်နဲ့”

သက်ဆိုင်ရာရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ကားဆိုတာကို သိလိုက်ရ
တော့မှ သုဝဏ်ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားသော လက်သီး
ကိုဖြေချလိုက်ရင်း...မြေပြင်ပေါ်သို့လဲကျသွားတော့သည်။

“သု”

“သုဝဏ်”

သုဝဏ်နားထဲတွင် မြလေးနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
ကျော်စောမြင့်မောင်တို့အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“သု...သု...ဘာမှမဖြစ်ရဘူး ဆေးရုံကိုပို့ဖို့လိုက်ကြ
ပါဦး”

“မြ...မြလေး”

“သု”

“ကိုယ်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

မြကုတ္တီပါသံစဉ်ရင်ခွင်ထဲတွင်ကုန်ခမ်းနေသောအား
အင်ကိုဖြည့်တင်းပြီးအားယူပြီးလိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်းသုဝဏ်...”

“ကျော်စောမြင့်မောင်...မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီးလိုက်
လာတာလဲ”

“ငါ့ကိစ္စကိုနောက်မှပြောမယ်...ဆေးရုံသွားကြရ
အောင်...”

“ငါဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ဘေးမှာမြလေးရှိနေသရွေ့
ငါ့အတွက်မျှော်လင့်ချက်နေရက်တွေ ရှိနေမှာပါ”

သုဝဏ်ကိုမြကုတ္တီပါသံစဉ်နှင့် ကျော်စောမြင့်မောင်
တို့တွဲပြီးကားပေါ်သို့ခေါ်လာခဲ့ကြ၏။ လွင်နှောင်း၊ စောနှောင်းနှင့်
သူလူတွေကို သက်ဆိုင်ရာမှဖမ်းဆီးသွားကြပြီဖြစ်သည်။

“ဆေးရုံကိုသွားပြီး အပြန်ကျမှပဲစခန်းကိုဝင်ခဲ့ပါ...
မြကုတ္တီပါသံစဉ်”

“ဟုတ်ကဲ့...စခန်းမှူးကြီး”

ဆေးရုံသို့ ကားလေးမောင်းထွက်လာခဲ့ကြရင်းနှင့်...

“မင်းဘယ်လိုသိခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပြောပြပါဦး”

“ငါကဇေယျာမြတ်တို့ဦးရဲခေါင်ထွင်တို့လှုပ်ရှားမှုတွေကို နောက်ယောင်ခံနေတာကြာပြီကွ... သူတို့အုပ်စုထဲမှာ ငါ့ကောင်တစ်ကောင်ကိုလည်း ထည့်ထားတာလေ... ခုမင်းတို့ (၂)ယောက်ကို အပြတ်ရှင်းဖို့စီစဉ်နေတာကို သိတာနဲ့... ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့တာပဲ... ဒါတောင် အချိန်နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွားတယ်”

“ဇေယျာမြတ်နဲ့ဦးရဲခေါင်ထွင်တို့ရော...”

“သူတို့ရဲ့လောဘရမ္မက်တွေက နိဂုံးချုပ်သွားပါပြီကွာ ခုလောက်ဆိုသက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းနေလောက်ပါပြီ”

“သူတို့ဒီလောကကြီးထဲမှာမရှိတော့မှပဲ ငါသက်ပြင်းချနိုင်ပြီကွာ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် အနာဂတ်မှာဘယ်လို အန္တရာယ်တွေမှ မရှိတော့ပါဘူးကွာ... ခြောက်မြာတို့ပါ”

“ပြောပါ ကိုကျော်စောမြင့်မောင်”

“ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို မေ့ပစ်ပေးပါဇော်”

“စိတ်ချပါ... ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ သုကလွဲပြီး ဘယ်ခံစားချက်ကိုမှ မထားတော့ပါဘူး”

“သုဝဏ်”

“ဘာလဲ...”

“မင်းငါ့ကို ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်”

“တင်ပါတယ်ကွာ... မင်းခုလိုအချိန်မီရောက်လာလို့ ငါနဲ့မြလေးဘေးဒုက္ခမကြုံရတာပေါ့”

“ငါ့ကိုကျေးဇူးတင်ခိုင်းတာ... ဒီကိစ္စမဟုတ်ဘူးကွာ”

“ဘယ်ကိစ္စကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ”

“မင်းနဲ့မြကတ္တီပါ... ခုလိုဘဝကိုရောက်အောင်ပို့ပေးခဲ့တာကို ပြောတာပေး”

“အေးပါကွာ... အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

၂၂၂

စ၍ထဝင်

“သု ကျေးဇူးတင်သလို မြလေးလည်း ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်”

“ဘာလို့လဲ ...မြကတို့ပါ”

“ကျွန်မဘဝအတွက် ဘယ်အရာနဲ့မှအစားထိုးလို့မရ
နိုင်တဲ့ရာဇဝင်မဲ့ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကိုလက်ဆောင်ရလိုက်လို့
ပါပဲ... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားသု”

သုဝက်ခေါင်းလေးကို ညိတ်ပြလိုက်ပြီး... နာကျင်မှု
တွေ ပြေလျော့စေသော... မြလေးရင်ခွင်ထဲသို့ ကိုယ်လေးကို
ယိမ်းချဲ့လိုက်တော့သည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

စ၍ထဝင်

ပရိသတ်အားပေးမှုကို အစဉ်လေးစားလျက်

သဒ္ဒါမွန်စာပေ